

Код - 01111010

Глава 1 (Коротка) "Нульовий день"

Україна. Ірпінь. 2020

Звичайний зимовий день із дощем і без снігу, з температурою трохи вище нуля. Пройшовши через закритий комплекс, в котрому він жив, Максим підійшов до місцевого маленького, але із завищеними цінами магазину. На сходах під магазином сидів хлопчик, років восьми - десяти, з телефоном в руках, а поряд з ним лежав новенький яскраво-зелений самокат. "От би мені такий в дитинстві", - подумав Максим і став поряд з хлопчиком, котрий вів себе доволі дивно. Його погляд був прикутий до телефону, у вухах були навушники, а рукою він брав мокрі чіпси з пачки, залитої дощем, і їв їх, немов не помічаючи, що вони зовсім не хрумкі, а, скоріше, схожі на кашу.

- В тебе все добре? - запитав Максим, підійшовши ближче.

- Угу... - видавив з себе хлопчик.

- Точно? Ти не захворів?

- Угу...

- А інші слова ти знаєш?

- Угу...

- Ну і мокни тут, раз тобі так хочеться. - Максим швидко зайшов в магазин.

В магазині, як і у дворі, було порожньо - жодної людини, лише касирка сиділа і читала газету, котру вона відразу відклала і усміхнулася, коли побачила клієнта.

- Доброго дня, пані Соня. Сумуєте наодинці? - з усмішкою на вустах Максим підійшов до каси.

- Ну ти сьогодні перший клієнт.

- Як це перший клієнт?

- Ну якось так, напевно всі почали ходити в новий супермаркет. - пані Соня знову взяла до рук газету,- Та і тебе не було вже тиждень.

- Та я тут ангіною захворів, то сидів в квартирі. - Максим знову усміхнувся і зробив крок в зал.

- Бідненький, хворіти то завжди погано. - Відкрила газету знову.

- Та не так і погано, мені вперше за рік випала можливість прочитати давно куплені книги.
- Тоді вітаю. Ну ти йди, вибирай товари, а я тебе тут чекатиму.
- З радістю до вас повернуся.

Максим ще кілька секунд постояв, дочекався доки касир сховала свій погляд в газеті і пішов вибирати покупки. Взявши собі пачку заморожених пельменів, сметану і вівсяне печиво, повернувся до каси.

- Ти новини дивився? - запитала пані Соня, скануючи покупки, - Там в столиі щось лихе коїться.
- Що ж там такого коїться?
- Та все місто як здуріло, хулігани пограбували магазини, а якийсь псих ловив собак на Майдані. Ти собі таке уявляєш?
- Це життя, воно багатьох зводить з розуму.
- Ти хоч в столицю не збираєшся? - пані Соня склала продукти в пакет, - Дев'яносто п'ять гривень.
- Завтра на працю. - Максим простягнув сто гривень, - Якраз буде шанс подивитися що там робиться.
- Ну гарного дня тобі! - касир кинула решту в пакет з покупками і простягнула Максиму.
- Дякую. - взяв пакет і вийшов з магазину.

“Знову вона кинула гроші в пакет! - подумав він,- Потрібно було карткою розраховуватися. А ще краще - ходити в супермаркет.” Максим озирнувся і побачив лише порожні алеї житлового комплексу і жодної людини, хоча зазвичай тут безліч молодих мам з колясками і телефонами в руках.

- Потрібно подивитися новини, можливо вірус який, - сам до себе, - Але спочатку дочитаю книгу.

В своїй квартирі, на рідому дивані з тарілкою гарячих пельменів, залитих гострим кетчупом, в одній руці і з виделкою в іншій, Максим дивився новини і зовсім нічого не розумів. Зовсім не було сюжетів про політику, хоча це найпопулярніші сюжети останнім часом. Вандалізм, хуліганство, масові бійки. Сюжет про те, що якийсь телесеріал побив всі рейтинги у країні і його подивився кожен другий українець. Потім сюжет про масові прогули дітьми шкільних закладів.

“ Країна продовжує сходити з розуму”, - подумав і вимкнув телевізор,- "Потрібно дочитати книгу.” Максим саме зібрався відкрити книгу, вмовивши тарілку собі на коліна, як в двері його квартири постукали. Максим відклав книгу, взяв у руки тарілку і підвівся. У двері знову постукали, але на цей раз вже сильніше.

- Хвилинку! - з тарілкою в руках відчинив двері.

У відчинених дверях з'явився сусід Сергій з телефоном в руках і якийсь занадто блідий.

- В тебе є? - пробурмотів він.

- Що є? - Максим засміявся,- Ти знову напився?

- В тебе є? - не відриваючи погляду від телефону,- Ти дивився?

- Я тебе зовсім не розумію. Може ти підеш проспиртисся?

- Дивись! - Сергій простягнув телефон та так близько, що торкнувся ним Максимового носа.

- Ти здурів? - Максим відштовхнув руку з телефоном, - Іди додому!

- В тебе є! - захопив тарілку і вирвав її з рук Максима,- В тебе є!

- Та подався! - штовхнув Сергія подалі від дверей, але той його навіть не помітив, бо вся його увага була в телефоні, а ротом він намагався дістати їжу з тарілки, - Це ти вже геть допився! Іди додому.

Максим зачинив двері на замок і сів на диван. Поглянув на вилку, котру ще тримав в руках і яка була вже не потрібна.

- Ну от майже вийшло! - підвівся і пішов на балкон, - Цілий тиждень і марно.

На балконі він взяв на полиці пачку сигарет і запальничку, а замість них поставив брудну виделку. Відкривши вікно - вперше за сім днів закурив.

За вікном вже темніло а ліхтарі все не вмикалися, хоча, зазвичай, в цей час їх вмикав завгос, щоб не сидіти на роботі до темряви. Максим дивився на порожній двір, аж раптом, на своє здивування, побачив, що засвітилися екрани телефонів, то біля лавки, то біля дерева, то під під'їздом. Він курил, дивився на рух тіней з телефонами по двору і радів тому, що любить читати. Сигарета була скурена до фільтру, він вже дістав наступну, як телефон завібрував.

- Я ж звук вчора вимкнув. - сам до себе, - Треба перевірити.

На телефон прийшло дванадцять листів, всі від різних відправників і всі з одним посиланням на відео. Не відкриваючи відео, відклав телефон і знову дістав сигарету.

Спостерігаючи за рухом тіней з телефонами, під дощем, що лише посилювався, Максим не міг зрозуміти, що відбувається. Чи це флешмоб, чи то збіговисько психічно нестабільного населення, чи ще щось з новенького, але точно нічого зрозумілого. Максим ще раз обвів поглядом житловий комплекс, нарахувавши близько тридцяти тіней з увімкненими телефонами. Закривши вікно і перевіривши чи закриті вхідні двері, знову сів на диван і увімкнув телевізор.

Перемикаючи канали, в пошуках новин, зустрів один і той самий серіал кілька разів, побачивши лише обривки кадрів, де дівчина в бікіні щось розповідала. Знайшовши канал новин, знову поринув у вир інформаційного хаосу. Ведуча розповідає про черговий акт насильства в супермаркеті, де покупець почав їсти продукти прямо з полиць, а потім

напав на охоронця, який зробив йому зауваження. За кадром, десь в студії новин, хтось викрикнув слово “дивись” та так гучно, що перебив ведучу. На екрані з'явилася заставка телеканалу, а потім реклама. Максим хотів переключити на інший канал, як в його двері знову постукали. Подивившись у дверне вічко - побачив свого сусіда Сергія, що стояв під дверима і дивився в телефон. Максим завмер і продовжував дивитися. Сергій знову постукав у двері. Потім, підняв з підлоги тарілку, яку забрав у Максима, але вже порожню, і розбив її об двері. Максим відійшов від дверей.

- Що це ж таке робиться? - Максим дістав свій телефон і набрав “102”

Відповіді не було, лише - “Очікуйте оператора”. Весь світ в один момент змінився: соціальний захист, правоохоронні органи, соціальні відносини, дружба. Всі гарантії, що Максим мав з дитинства, в мить зникли, він нічого не розумів, у нього відібрали вечерю, а сусід і друг в одному обличчі, дивиться в телефон не відриваючись і б'є тарілки об двері.

Максим вперше викурив сигарету в своїй кімнаті....

Глава 2 “Ранок”.

Максима розбудив будильник на телефоні. Розкривши очі, він побачив, що телевізор все ще працював, але показував лише заставку новин. Насамперед, він вийшов на балкон і відкрив вікно. У дворі було все як завжди, кілька людей стояли біля кав'ярні, хтось гуляв алеями, а хтось сидів на лавці.

Максим усміхнувся, подумавши що він вчора даремно вигадував причини для страху. “Напевно температура піднялась - подумав, - Потрібно їхати на роботу, доки мене не звільнили.” Приймаючи душ, одягнувшись, вставивши у вуха навушники і увімкнувши музику на телефоні вийшов з квартири. Швидко зібравши уламки тарілки ногою в куток, пішов далі. Вийшовши з під'їзду і подивившись на годинник, вирішив, що ще є час на каву, тому він направився в кав'ярню. Оминувши людей, що стояли перед входом, відчинив двері в кав'ярню.

- Доброго ранку! - Максим зняв навушники, але не почув привітання у відповідь, - Є хто живий?

Кав'ярня була порожня, а бариста не було видно. Підійшовши до стійки - озирнувся - порожньо. Зазирнувши за стійку - побачив баристу, котрий замінює власницю по понеділках і не вміє робити какао.

- Ти там живий?

- Угу. - з під стійки

- Тобі погано? Ти захворів? - постукав пальцем по стійці, - Можна кави?

- Угу.

- Ти знущаєшся?

На ці слова бариста все ж відреагував і підвівся, але щось з ним було не так. Чи то він не виспався і у нього були червоні очі, чи занадто блідий через хворобу. Доки Максим оцінював зовнішній вигляд баристи, той, в свою чергу, не відриваючи погляду, дивився на нього.

- Будь ласка, каву з молоком. - Максим дістав свій телефон, щоб глянути на годинник.

Бариста все ще стояв нерухомо, але тепер дивився на телефон у Максимових руках.

- Щось не так? - Максим спробував схвати телефон в кишеню, але не встиг.

Бариста перестрибнув через стійку і звалив його з ніг. Злякавшись, Максим вдарив його

кулаком по обличчю і відкинув.

- Ти здурів? - підводячись, - Це що таке було?

- Угу, - бариста підняв погляд, з його носа текла кров.

Не встиг Максим зрозуміти, що відбувається, як на нього знову накинулися. Бариста намагався забрати телефон, він навіть вкусив максимову руку, що стало стимулом до дій. Максим ще кілька разів вдарив супротивника по обличчю і перекинув його через стійку. Все ще не розуміючи, що відбувається, він вибіг з кафе.

- Викликайте поліцію! - він зупинився біля людей, що стояли біля входу, - Ви мене чуєте? Його почули і навіть відповіли протяжним "Угу", а їхні погляди зупинилися на його руці з телефоном. Максим зробив крок назад, до дверей. І в момент, коли люди зробили крок йому на зустріч, швидко забіг в кафе і зачинив двері на замок, за мить до того як за неї смикнули з іншого боку. Зробивши кілька кроків від дверей, знову повернувся до стійки. Бариста вже стояв біля неї, обличчя було вкрите кров'ю, а під лівим оком набрякала гематома.

- Та ви тут здуріли всі? - Максим поглянув на свій телефон, - Я зараз поліцію викличу! Але бариста вже перебрався через стійку і йшов до нього, а ззаду, в двері стукали інші, з'їхавші з глузду люди. Максим вдарив баристу ногою, той впав, але знову підвівся і ще швидше пішов на нього. Не знайшовши раціонального виходу, Максим взяв важкий металевий стілець і вдарив ним баристу по нозі. Почувся хруст ламаючоїся кістки, бариста впав, але, не помічаючи болю, поповз до Максима. Оминувши руки нападника, Максим перестрибнув через стійку. Побачивши двері і не захотівши знову чекати нападу баристи, він відчинив їх.

За дверима був маленький склад продуктів із ще одними дверима, що вели в під'їзд будинку. В під'їзді було порожньо, що не могло не порадувати, і за дверима, що вели на вулицю, також. Максим вийшов з будинку. Першим ділом він дістав телефон і спробував зателефонувати в поліцію, але зв'язку не було.

- Що ж робити? - прошепотів, ховаючи телефон в кишеню, - Потрібно їхати подалі звідси. З боку кафе було чутно стук в двері - дивні відвідувачі все не вгамовувалися. Оглянувши двір і побачивши лише парочку, що сиділа на лавці, Максим побіг до виходу з комплексу. Він біг так швидко як ніколи, хоча не займався цією справою ще з дитинства. В момент, коли парочка підвелася і побігла за ним, Максим в рази пришвидшився. Вибігши на парковку, Максим поглядам знайшов своє авто і побіг до нього. Сівши в авто, завів його і виїхав з парковки, зачепивши бампером машину, що стояла поряд. Не дивлячись по сторонам, Максим поїхав до виїзду з міста.

На вулицях було майже порожньо: жодного авто, лише зрідка зустрічалися перехожі з телефонами в руках.

З міста Максим виїхати не зміг. Безліч авто заблокували виїзд в бік столиці і йому довелося зупинитися і вийти з авто. Максим підкурив сигарету, забувши, що збирався покинути цю шкідливу звичку і пішов до автомобілів. За кермом найближчої машини сиділа жінка в гарній та, напевно, дорогій шубі і дивилася в телефон. Максим підійшов ближче і вже збирався постукати у вікно автомобіля, як жіночка перевела погляд на нього. Її червоні очі з плямами крові в них від луснувших судин дивилися прямо на нього.

- Ні, я не готовий! - Максим розвернувся і побіг до свого авто.

Глава 3 "Безвихідь..."

Максим не знав куди йому їхати.

«Повернутися додому? – думав він, - Та ні там щось лих коїться, а я ще й хлопця побив. Можливо

поїхати в Київ іншою дорогою? Але там може бути більше таких психів. Можливо в поліцію? Точно, потрібно поїхати в поліцію.»

Вирішивши їхати в поліцію, Максим виїхав на одну з центральних вулиць, де знаходився відділок поліції. На центральній вулиці було більше людей і всі вони йшли як завжди, по тротуару, із навушниками у вухах і телефонами перед обличчям. Кілька молодих дівчат стояли біля зупинки і дивилися в один телефон. Два хлопці сиділи на лавці і їли якісь пиріжки. Світ повернувся на своє місце. Не повіривши своїм очам, Максим припаркував своє авто біля колишнього пабу, а нині сімейного кафе. На лавці поряд з кафе сиділи підлітки і гралися своїми телефонами.

Максим вийшов з авто. Ще раз озирнувся і навколо все було як завжди: запарковані автомобілі, перехожі, навіть натовп на ринку, котрий було видно через паркан. «Можливо сусіди накурилися? Чи випили щось не те?». Знову дістав сигарети і не відходячи від авто – закурив. Поряд з ним зупинилася дівчина, років тридцяти не більше. Вона тримала в руках телефон який саме вимикався.

- Ти дивився? – стиха запитала вона.

- Що? – Максим зробив крок назад,- Що ви сказали?

- В мене телефон сів. – з грайливою усмішкою, - Можна ваш?

- Звісно, вам потрібно подзвонити? – Максим дістав телефон з кишені,- Але в мене зв'язку немає. Максим усміхнувся і зазирнув співбесідниці в очі, котрі були втомленими, з синім забарвленням навколо і одним луснувшим капіляром, що проявився яскраво червоною плямкою. Його погляд опустився на її привабливу усмішку, та вона зникла, змінившись на гримасу гніву. Впустивши свій телефон на асфальт, дівчина одним стрибком дісталася до Максима, і вхопилася за його телефон.

- Це неможливо! – відштовхнув дівчину,- Ви що робите?

Дівчина не відповіла, вона виставила вперед руки і знову стрибнула. Цього разу Максим очікував цього і встиг відскочити вбік і нападниця вдарилася об автомобіль, лише злегка зачепивши своїм довгим нігтем його щоку. Озирнувшись, Максим побачив, що люди навколо почали підходити ближче. Оцінивши свої шанси на перемогу як нульові – вирішив втекти. Навіть встиг зробити кілька кроків, як його повалила на асфальт дівчина з гарною усмішкою. Вона вхопила його ногу руками і міцно вчепилася зубами. Максим зціпив зуби від болю і вже підняв руку, щоб вдарити нападника, але не зміг вдарити дівчину. Натомість спробував відштовхнути голову із гострими зубами, але вона лише міцніше стисла щелепу. Біль був таким різким і сильним, що Максим ліг на асфальтзбираючись з силами. Провівши поглядом навколо він завмер. Люди з почервонілими очима, що сиділи на лавці, йшли тротуаром і гралися своїми телефонами, тепер стояли навколо нього. Він злякався і думки почали змінювати одна одну немов опале листя у смерчі. «Телефон» - лише одне слово залишилося із потоку думок.

- Фас! – Максим витягнув телефон з кишені, розблокував його і кинув у натовп.

Натовп, немов один організм, провів поглядом траєкторію польоту, а потім всі кинулися за ним. Залишилася лише приваблива дівчина, що тримала своїми зубами його ногу, та так міцно, що кров проступила через джинси.

- Вибач, але мені боляче. – з усієї сили ударив дівчину цілою ногою. Щелепа послабила тиск на секунду, але руки все ще міцно тримали його ногу і він вдарив ще раз і ще раз і продовжував, докине звільнив свою ногу.

Максим швидко підвівся і шкутильгаючи побіг до свого автомобіля. Запустивши двигун, поглянув у вікно, де приваблива дівчина лежала на асфальті із закривавленим обличчям та скошеним на бік, раніше гарним носиком.

- Ну вибач, ти сама почала. – Максим за звичкою подивився в дзеркала і швидко від'їхав від кафе. «Тепер точно в поліцію!» - подумав він проїжджаючи на червоне світло. Максим їхав і дивився навколо. На перший погляд все було як завжди, але на дорозі не було автомобілів котрі б їхали, перехожі зіштовхувалися одне з одним не відриваючи погляду від телефону. Деякі кидали свій телефон на тротуарну плитку і переводили свій погляд на інший телефон і йшли за ним, збираючись у невеликі групи.

Доїхавши до відділку поліції Максим припаркувався прямо перед входом. Побачивши біля дверей двох дівчат, він кілька хвилин не наважувався вийти з авто, але вивіска «поліція» додала йому впевненості. Він все таки наважився вийти.

- Доброго дня! – Максим придивився до дівчат, - Ви себе нормально почуваете?
  - Ви не могли б не наблизитися до нас? – сказала одна з дівчат
  - Я адекватний і приїхав в поліцію, на мене напали.
  - У вас точно все добре? – дівчина вказала пальцем на його закривавлену ногу.
  - Я ж сказав, що на мене напали. – зробив крок на зустріч, - Ви мене взагалі слухаете?
  - Слухаємо, але не віримо.
  - Мене Максим звать, а вас як?
  - Я Таня. – сказала та, що трохи нижча і вказала на свою подругу, - А це Соня.
  - Приємно познайомитися. Ви вже заходили у відділок?
  - Двері зачинені. – Соня вдарила ногою у двері, - До нас навіть ніхто не вийшов.
  - Там нікого немає? – Максим підійшов до дверей.
  - Принаймні один точно є. – Таня вказала на вікно, - Він нам сказав, що в Ірпені введено комендантську годину і нам потрібно повернутися в гуртожиток.
  - Ще щось сказали?
  - Щоб ми дивилися якийсь місцевий канал, а там все розкажуть.
  - Отже чекати. – Максим дістав сигарети, - Ви курите?
  - Ні, дякую, ми не куримо. – Соня підійшла до подруги.
  - Вас підвезти до гуртожитку?
  - Я туди не повернуся. – Таня взяла подругу за руку, - Там небезпечно.
  - І куди ж ви підете? – Максим побачив на вулиці кілька перехожих, - У вас є куди піти?
  - Ми щось придумаємо.
  - Пішли. – Максим взяв Таню за руку і силоміць потягнув до авто, Соня побігла слідом за ними.
  - Му куди? – Таня ще намагалася пручатися.
  - Поїдете до мене. – відкрив двері автомобіля, - Сідайте, я вас тут не залишу.
- Всі сіли в автомобіль і в момент коли він рушив, навколо нього вже зібралось чимало людей з телефонами.

Глава 4 “Сусіди”

Підїхавши до входу в комплекс, Максим разом з дівчатами вийшли з автомобіля. У дворі не було людей, абсолютно нікого, навіть ранковий натовп біля кафе кудись зник. Прохід до будинку здавався безпечним. До підїзду було метрів сто, можливо трохи більше, навколо нікого не було, але після недавніх подій, Максим боявся просто пройти до свого підїзду, тому, взявши дівчат за руки, побіг. Їх ніхто не помітив, і в коридорах будинку нікого не було. Пройшовши в квартиру і закривши двері на всі замки, Максиму стало трохи спокійніше.

- Ну розташовуйтеся, - увімкнув світло, - В мене тут лише студійка, але місця вистачить всім.
- Дякую. А можна я вийду на балкон? - не чекаючи відповіді, Таня пішла на балкон.
- Так, звісно. - Максим зняв куртку і повісив її в шафу біля входу, - Можливо бажаєте кави?
- Якщо можна, то я не відмовлюся. - Соня усміхнулася.
- З молоком?
- Так, якщо можна, і Тані зробіть?
- Звісно зроблю. - усміхнувся, - І можна просто Максим.

Доки Максим робив каву, Соня увімкнула телевізор і знайшла телеканал котрий ще працював. В ефірі були екстрені новини. Ведуча розповідала про події в Києві і загалом в країні. В одному із торговельних центрів люди влаштували масову бійку і поліція була змушена застосувати зброю - шестеро людей загинуло. На всіх автошляхах столиці та в передмісті затори через аварії, люди масово покидають свої авто. Всі лікарні Києва переповнені. Міністерство охорони здоров'я повідомляє про сплеск неконтрольованої агресії. СБУ підозрює кібертероризм, тому мережі сотового зв'язку та засоби виходу в мережу інтернет було заблоковано, у зв'язку із зафіксованими випадками психічного розладу через перегляд відео, що впливає на психіку людини. Також ведуча закликала всіх громадян не користуватися мобільними телефонами та не користуватися інтернетом.

- Кава готова. - Максим подав чашку Соні, - Я на балкон - курити.

- Я з тобою. - Соня відпила кави і підвелася.

Дівчата сіли за стіл на балконі і дивились у вікно. Максим відкрив вікно і дістав сигарети. У дворі все ще було порожньо. Він оглядав будинки і коли побачив у вікні будинку навпроти чоловіка, що махав йому рукою, сигарета випала з рук. Максим замахав рукою у відповідь. Дівчата також підбігли до вікна і почали махати руками.

- Що будемо робити? - запитала Соня.

- Потрібно з ним поговорити. - Максим дістав нову сигарету

- Ти хочеш вийти з квартири?

- Я швидко. - Максим затягнувся димом і викинув сигарету у вікно, - А ви дивіться, щоб до мене ніхто не підкрався.

Максим одягнув куртку і вийшов з квартири. За кілька хвилин він вже був у дворі і йшов до будинку в якому бачив чоловіка. Двері в під'їзд розчинилися і в них з'явився чоловік з ключкою для гольфу.

- Ти нормальний? - запитав він, - Ато мій сусід мені ледь горло не перегриз.

- Так, я в нормі. - Максим простягнув руку для привітання, - Я Максим.

- Дядя Вітя, - чоловік потис простягнуту руку. - Що це з усіма коїться?

- По телевізору сказали, що це якийсь кібертероризм.

- Я такого незнаю, - дядя Вітя озирнувся, - Потрібно щось робити.

- Тобто?

- Ну я просидів у квартирі цілий день і дивився у вікно, - озирнувся, - Наші сусіди вчора ходили з телефонами, як і завжди, а сьогодні вони покидали їх на землю і почали блукати по комплексу, - знову озирнувся, - Вранці намагалися виламати двері в кафе.

- Вони намагалися забрати телефон. - Максим усміхнувся, - Але я зміг втекти.

- Пощастило тобі. Ти ще з кимось говорив сьогодні?

- Так, я привіз двох студенток з поліції.

- Тут твориться казна що, а ти привіз дівчат на ніч? - дядя Вітя розсміявся.

- Та я не для того їх привіз. - Максим теж засміявся, - Так що ви пропонуєте робити?

- Пішли в квартиру поговоримо. - дядя Вітя розвернувся і завмер. Перед ним стояв хлопець, років тридцяти, він його навіть кілька разів зустрічав в ліфті.

Хлопець нічого не говорив, лише дивився перед собою. - Ти нормальний?

- Хто там? - Максим підійшов до дверей, - Ви теж мене побачили?

Хлопець не відповів. Натомість, він простягнув руки і стрибнув вперед. Одним ударом ключки дядя Вітя повалив хлопця на землю. З коридору почулися кроки, немов хтось біжить, і не один. Максим захопив дядю Вітю за куртку, відтягнув від дверей і ногою закрив їх. З під'їзду почали стукати в двері.

- Все, потрібно тікати звідси. - не відпускаючи куртку, - Побігли в мою квартиру.

- Та що тут відбувається? - не опускаючи ключку.
- Я не знаю, але потрібно тікати, доки вони не вийшли з будинку.
Хтось з середини натиснув кнопку і двері розблокувалися. Максим вдарив по дверях ногою і побіг до свого будинку, все ще тримаючи дядю Вітю за куртку. Вони зупинилися лише коли забігли в під'їзд, де жив Максим. Автоматично увімкнулося світло в коридорі, освітивши Максимового сусіда Сергія, що йшов до них.
- О, ви нам на допомогу? - дядя Вітя помахав рукою, - В нас все добре.
- Сергій! - Максим підняв ключку з підлоги, - Ти в нормі?
Відповіді не було, Сергій лише пришвидшив крок.
- Ти мені ніколи не подобався. - Максим підбіг і вдарив сусіда ключкою по носі і той упав, - А тепер лежи спокійно.
Дядя Вітя підійшов до Максима:
- Ну все, побігли до тебе.
- Так, потрібно йти.
Коли двері в квартиру відчинилися, то Максима зустріли дівчата тримаючи в руках ножі.
- Все добре, це я, - пройшов в квартиру, - А це дядя Вітя, знайомтеся.
- Доброго дня, дівчатка. - дядя Вітя замкнув двері, - І що тепер?
- Хочете кави? - запитала Соня, - Чи ще щось?
- А є щось міцніше?
- В менедесь була пляшка коньяку. - Максим зняв куртку і повісив її в шафу, - Проходьте, сідайте.
- Дякую. - дядя Вітя спер ключку для гольфу на шафу, а куртку кинув поряд з нею.
У двері хтось тихо постукав.
- Тихо. - Максим підійшов до дверей. - Хто там?
У двері почали шкребти нігтями. Максим перевірів замки і відійшов від дверей.
- Що там? - запитала Таня, знову беручи в руки ніж, - Двері витримують?
- Та ці двері так легко не відкрити. - дядя Вітя махнув рукою, - То що там з кавою і коньяком?

Глава 5 "Ніч"

Дівчата сиділи за столом з кавою. Дядя Вітя стояв поряд з ними із бокалом коньяку в руках. Максим кури в відчинене вікно. Сусід Сергій все ще шкріб у замкнені двері.
- А як ви дівчата опинилися тут? - дядя Вітя відпив з бокала, - Що з вами сталося?
- Все відбулося так швидко. - Соня заправила волосся за вуха, - Ми були в кімнаті, коли все почалося.
- А як це почалося? - запитав Максим, - Бо я якось пропустив цей етап.
- Ми живемо в трьох в кімнаті. - продовжила Соня, - І Альона у нас полюбляла селфі, соціальні мережі і лайки.
- Вона постійно була з телефоном в руках, - втрутилася Таня, - А я їй казала, що це до добра не доведе.
- І от, ми пішли на пари, а вона сказала, що першої пари немає і залишилася сама. - Соня зробила ковток коньяку з бокала, - А коли ми повернулися, вона сиділа на ліжку і дивилася якесь відео.
- І вона так сиділа весь вечір. Ви уявляєте? - Таня взяла в руку бокал і відразу відпустила, - Вона з нами навіть не говорила, так і просиділа до ранку.
- А що сталося зранку? - Максим закрив вікно

- В неї сів телефон. - Таня відпила з бокала, - І вона немов з'їхала з глузду.

- І що вона зробила?

- Вона напала на нашого друга, покусала його до крові та забрала в нього телефон. - Соня витерла рукавом сльозу.

- А потім сіла з його телефоном на своє ліжко і знову увімкнула своє відео. - Таня встала і підійшла до Максима, - Можна сигарету?

Максим дістав сигарету і дав Тані.

- Вона сиділа на ліжку, а на її обличчі була його кров. - підкурила сигарету і відкрила вікно.

- А потім ми втекли і пішли в поліцію.

- Це вам ще пощастило, що вона вас не покусала, - дядя Вітя допив коньяк з бокала, - І що ви до поліції без пригод дісталися.

- Погляньте, там щось відбувається. - Таня вказала пальцем у вікно і всі підійшли до неї.

У дворі зібрався цілий натовп. Люди просто стояли. І звідусіль сходилися люди. Дехто йшов з телефоном в руках і не відривав погляду від нього. Інші йшли немов осліпли. Вони наштотувалися на лавки, падали, перечіпляючись через бордюри. Одна дівчина застрягла в кущі і впала, розбивши собі обличчя, та відразу підвелася, ніби не помітивши, і пішла далі. Одні поводилися як звичайно, дивилися в телефон, оминали перешкоди і збиралися в натовп. Інші йшли без телефонів, немов осліпли, натикалися одне на одного, падали і незграбно підводилися. Деякі йшли з порожніми дитячими візочками.

- Що з ними? - запитала Соня, - Чому вони зібралися?

- Вимкніть світло, - дядя Вітя штовхнув Максима в плече і той натиснув на вимикач, - Зараз щось почнеться.

- Що почнеться? - втрутилася Таня, - Ви щось знаєте?

- Я здогадуюся. Вони ж не можуть просто так збиратися.

Люди все ще збиралися разом. Але було тихо, жодного слова. І в один момент всі завмерли. Немов по команді. Кілька секунд тиші розтягнулися в цілі хвилини. Почувся звук падаючих телефонів. Люди почали щось говорити, стиха.

- Що вони кажуть? - Соня виставила голову у вікно, - Я нічого не можу розібрати.

- Вони не говорять. - Максим затягнув дівчину в середину, - Це схоже на якусь мантру.

Шум у дворі зростав, немов вулик. Люди, що стояли спокійно у натовпі, почали рухатися хаотично та, здавалося, безцільно. І в один момент натовп рушив у бік маленького магазину. Люди просто билися у двері, руками, дехто головою. Дверне скло витримало кілька хвилин і здалося, розсипавшись на маленькі шматочки.

Соня схлипнула і обійняла Таню.

Натовп пройшов в магазин.

- Що там відбувається? - запитав дядя Вітя, - Я не бачу.

- Потрібно піти подивитися, - запропонувала Таня.

- Сиди, де сидиш, - Віктор взяв пляшку і наповнив свій бокал, - До ранку ніхто нікуди не піде. Будемо чекати поліцію.

- Яку поліцію? - Соня почала плакати, - Немає більше поліції.

- Завтра має все вирішитися, - Максим сів на підвіконня, - Нам все повідомлять.

Телебачення ще працює. Потрібно лише дочекатися.

- Значить до ранку будемо чекати тут, - дядя Вітя зробив ковток з бокала, - А ви, дівчатка, ідіть подивіться новини, раптом там щось цікаве скажуть.

Таня з Сонею пішли в кімнату і увімкнули телевізор, дядя Вітя з Максимом сіли за стіл.

- Максим, в тебе зброя є?

- Та звідки в мене зброя? Ми живемо в цивілізованій країні, в нас є поліція, військові, парламент.

- Так, і натовп щойно увірвався в магазин, - дядя Вітя вказав на вхідні двері, - А твій сусід шкребеться у твої двері після того, як ти його вдарив ключкою.

- Мені все це здається сном, - Максим взяв свій бокал, - Як таке можливо?

- А в свою прокушену ногу ти також не віриш?

- Та я і забув про неї, - Максим потер рану рукою, - Напевно через стрес.

- Перев'яжи її і залий зеленкою.

- Чим перев'язати? В мене навіть бинта немає. Не те що бинта, навіть їжі і алкоголю, - Максим підняв майже порожню пляшку коньяку, - У мене нічого немає. Я якраз збирався завтра поїхати в супермаркет.

- Дочекаємося ранку, а там видно буде, - дядя Вітя подивився у вікно, - Можливо військові щось зроблять. Не можливо, щоб ціла держава зруйнувалася за один день.

- Завтра дізнаємося. - Максим дістав сигарету і підійшов до вікна, - А до ранку поспостерігаємо.

З магазину почали виходити люди. Дехто з них їв з пакетів, дехто їв прямо з упаковкою і більше ніхто не тримав у руках телефон. Натовп розходився по комплексу, але двері під'їздів ніхто не відкрив, люди просто блукали між будинками.

Освітлення комплексу цього дня ніхто не увімкнув.

Глава 6 "Світанок"

Почало світати. Блукаючі люди почали проявлятися темними контурами у відступаючій темряві. Дівчата заснули на дивані перед телевізором так і не отримавши відповіді на свої питання. Дядя Вітя спав на стільці і злегка хропів. Максим так і не відійшов від вікна, викуривши всі сигарети, що мав, спостерігаючи за сусідами по комплексу. Світанок зняв пелену темряви і відкрив наслідки ночі. З магазину винесли всі товари. Вітер розніс по двору розірвані упаковки, порожні пластикові пляшки та ще багато дрібниць, котрі зміг підняти. Біля входу в магазин були розбиті скляні пляшки та банки з консервами.

Максим вже збирався відійти від вікна, щоб сходити в туалет, як двері одного з під'їздів відчинилися. З будинку вибіг чоловік з молотком в руках. Вслід за ним вибігла дівчина з немовлям на руках. Не зупиняючись, вони побігли до виходу з комплексу. Вслід за ними рушили темні контури. В момент, коли пара з дитиною добігли до калитки - вихід з комплексу вже був заблокований. Пара було оточена, а чоловік вже наніс перші удари молотком.

Максим не знав що робити, але знав, що точно потрібно діяти. Він вибіг з квартири, взявши ключку для гольфу. Сусіда Сергія під дверима не було, як і не було в коридорі і на сходах. Максим зустрів його біля дверей під'їзду, в які той шкріб. Не роздумуючи, Максим вдарив його ключкою по нозі, а потім ще кілька разів, коли той впав на підлогу. Відчинивши двері, Максим вибіг з будинку.

Натовп зібрався біля калитки і гудів немов вулик. Дівчина кричала голосніше ніж плакала дитина. І глухі удари молотком по тілах, немов мішки з піском падали і падали на землю. Максим побіг з усіх сил до натовпу. Вдаривши на ходу чоловіка, що біг на нього, зупинився і роззирнувся. Навколо нього вже почали збиратися люди з червоними, немов від втоми очима. Максим заніс ключку для удару, але вдарити не встиг. На нього навалилася чималенька жіночка і спробувала його вкусити за обличчя. Відштовхнувши нападницю, Максим почав махати навамання ключкою, б'ючи по ногах

тих, хто його оточував. Коли Максим підвівся, навколо нього лежав майже десяток людей, і всі продовжували тягнути до нього руки.

Плач, як і жіночий крик, стихли. У дворі залишилося лише гудіння від натовпу.

Максим побачив нерухомі тіла під ногами натовпу. Тіла і багато крові. А руки все ще тяглися до його ніг. На очах виступили сльози і він побіг до свого під'їзду. Не озираючись, добіг до дверей і відчинив їх.

На підлозі в під'їзді у калюжі крові лежав його сусід Сергій. Максим закрив за собою двері і причаївся. У двері почали стукати і щосекунди дедалі сильніше.

Позадкувавши він перечепився через тіло і впав в калюжу крові. Максим запанікував, намагався підвестися, але руки і ноги ковзали по плитці, залитій кров'ю. Все ж ставши на ноги, він побіг сходами до своєї квартири, втікаючи від шуму за дверима.

В квартирі було тихо. Дівчата ще спали, а дядя Вітя стояв біля дверей і дивився на закривавленого Максима.

- Ти цілий? - запитав він, - Ти в порядку?

- Не зовсім. - почав скидати закривавлений одяг, - Я не встиг.

- Ти нічого не міг зробити. Я все бачив.

- Ти бачив?

- Я прокинувся, коли ти вибіг з квартири. - дядя Вітя глянув на мирно сплячих дівчат, - Потім дивився як все відбувалося.

- Здається, я вбив людину. - Максим стояв абсолютно голий і закривавлений, - Я вбив людину.

- Ти нікого не вбив, я все бачив, - спробував торкнутися Максимового плеча, але той відсахнувся, - Заспокойся, все добре.

- Я забив Сергія вашою ключкою. Він так і залишився лежати там.

- А де ключка?

- Вона лежить поряд з ним в його крові. - Максим взявся за ручку дверей, - Я зараз принесу.

- Забудь про неї. - дядя Вітя взяв хлопця за плече, - Іди прийми душ, доки дівчата тебе не побачили.

Максим не відповів, лише зібрав свій одяг з підлоги і пішов до ванної кімнати. Дядя Вітя, постоявши хвилину біля дверей ванної, дочекався шуму води і знову повернувся на балкон. За вікном вже повністю розвиднілося і він міг роздивитися наслідки недавніх подій. Деякі з людей намагалися підвестися на свої зламані ноги. Деякі - повзли до нерухомих тіл. Кілька людей сиділи із закривавленими руками і щось їли. Дядя Вітя протер очі і знову подивився у вікно. Біля виходу з комплексу знову зібрався натовп. Двір зашумів сотнею вуликів.

- Добре, що дівчата цього не бачили, - відкрив пляшку і допив залишки коньяку, - І краще б і я цього не бачив.

- На що ви дивитесь? - запитала Таня встаючи з дивану, - Як минула ніч?

- Все добре, спи далі, - дядя Вітя підійшов і погладив дівчину по голові, - Як буде щось важливе, я вас розбуджу.

- Добре. - Таня лягла на диван поряд з подругою, - Тільки розбудіть.

- Звісно. Спіть поки можете.

Дядя Вітя дочекався доки Таня засне і знову повернувся на балкон. Через кілька хвилин до нього приєднався Максим.

- Що там робиться? - запитав, сідаючи за стіл, - Не хочу дивитися.

- Вони їх їдять.

- Що? - Максим вскочив зі стільця і підійшов до вікна, - Та що ж це таке робиться?

- Я не знаю. Ти покури, заспокойся, - дядя Вітя підійшов до хлопця, - А через годинку розбудимо дівчат і увімкнемо новини.

- А навіщо? - підкурюючи сигарету, - Навіщо нам дивитися новини?
- Вони пообіцяли, що сьогодні щось вирішиться. Будемо надіятися на краще.

Глава 7 “Порятунок”

Максим зварив всім кави, а дядя Вітя розбудив дівчат. У дворі натовп розійшовся і люди знову безцільно блукали алеями. Всі разом сіли на дивані, пили каву і дивилися черговий випуск новин.

Цього разу не було жодних включень з місця подій, лише ведуча в студії. Вона розповідала, що рівень зафіксованих сплесків агресії серед населення значно знизився, а поліція взяла під контроль ситуацію в столиці. Президент країни пообіцяв виступити в прямому ефірі із зверненням до громадян, хоча точного часу не повідомляють. Також, ведуча пообіцяла, що мобільний зв'язок відновиться в найближчі години.

- Це правда? - запитала Соня,- Все вирішилося?
- Так, будемо надіятися, що це правда. - дядя Вітя погладив її по голові, що дуже здивувало Таню, - Скоро все налагодиться.

Далі ведуча оголосила, що з восьмої ранку, на вулиці столиці вийдуть патрулі поліції, щоб остаточно взяти під контроль рівень злочинності. За словами ведучої, Верховна Рада цілу ніч розглядала пакет законопроектів, щоб врегулювати ситуацію в країні. А президент полетів до Лондона, де сьогодні відбудеться екстрене засідання ЄС.

- Це ми залишилися без президента? - запитав дядя Вітя дивлячись на Максима,
- І в нас все врегулювалося?
- Давай дочекаємося поліцію. - Максим допив каву одним ковтком і підвівся з дивану,- А там нам все розкажуть.
- А що нам робити доки поліція приїде? - запитала Таня.
- Ви дивіться новини, а я поки піду покурю з Максимом, - дядя Вітя вийшов на балкон.

Слідом за ним вийшов Максим, залишивши дівчат дивитися телевізор. Через годину, всі в квартирі завмерли, а люди у дворі зашуміли сильніше. Пролунали постріли. Максим відкрив вікно:

- Вантажівки їдуть, - з усмішкою сказав він, - Сюди їдуть вантажівки.
- Закрий вікно. - дядя Вітя підійшов до Максима, - І присядь.
- Навіщо? Це ж напевно поліція.
- Закрий вікно! - дядя Вітя сів на підвіконня, - Подивимося, хто це.

Люди у дворі почали збиратися біля виходу з комплексу. В момент, коли великі темно-зелені вантажівки підїхали до комплексу, натовп вже намагався вирватися через калитку. З вантажівок вибігли солдати і, вишикувавшись в лінію перед парканом, підняли автомати. Люди простягали до них руки через паркан. До солдат вийшов офіцер з пістолетом в руках. Він щось кричав і махав руками, а в ту мить, коли він перестав жестикулювати, солдати відкрили вогонь. Звуки пострілів заповнили весь простір. Люди за парканом почали падати. Кулі пробивали тіла, виривали шматки плоті, робили із людей безформенні шматки, що лежали на землі.

За хвилину все стихло. Солдати стояли, дехто з них плакав, а дехто просто кричав. По інший бік паркану було тихо. Максим присів, але не зміг відвести погляду від вікна. Дядя Вітя взяв в обійми дівчат, котрі вибігли на балкон, і затягнув їх назад в кімнату. Офіцер знову щось кричав, а солдати перезаряджали свою зброю. Зависла тиша. Максим навіть наважився підвестися. Солдати почали залазити назад у

вантажівки, коли з відкритих воріт сусіднього комплексу почали вибігати люди. Немов мурахи, вони почали чіплятися на солдат, котрі навіть не встигали підняти зброю. Повітря наповнилось криками та монотонним гудінням. Військові почали тікати відбиваючись від нападників, дехто з них, просто кидали зброю і перебиралися через паркан. Вся парковка перед комплексом була вкрита тілами військових та цивільних.

П'ятеро солдат все ж врятувалися, перелізши через паркан, і тепер стояли серед трупів людей, котрих щойно розстріляли. А люди намагалися прорватися всередину комплексу.

- Ідіть сюди! - закричав Максим відкривши вікно, - Тікайте.

Солдати розгублено подивилися по сторонах, не помічаючи Максима і побігли до найближчого під'їзду. Взявшись за ручку дверей, вони вирвали магнітний замок і відчинили їх. З дверей на них накинулися люди з червоними, мов від втоми очима. Двоє солдат навіть не встигли зрозуміти що відбулося, як в їхні тіла вже вп'ялися зуби. Ще два спробували відбитися від нападників і також опинилися на землі. І лише одному вистачило швидкості, щоб втекти.

- Біжи сюди! - знову закричав Максим, - Я відчиню тобі під'їзд.

На цей раз солдат його почув. Максим повернувся, щоб вибігти з балкона і побачив дівчат, що стояли, тримаючись за руки і дивилися на нього:

- А він пішов, - сказала Соня, - А нам сказав залишатися тут.

- Куди пішов? - Максим повернувся до вікна, та не побачив там нікого, окрім натовпу неврівноважених людей, - Що він сказав?

- Що зараз повернеться.

Через кілька хвилин, двері в квартиру відчинилися, і дядя Вітя завів у квартиру солдата, молодого, років дев'ятнадцяти, не більше. Хлопець був наляканий і щосили намагався вдихнути на повні груди.

- Як тебе звуть? - запитав Максим проводячи хлопця в кімнату, - Ти військовий?

- Так. - хлопець закашляв і потер обличчя долонями, - Юра.

- Мене Максим звуть. Ти куриш?

- Так, нещодавно спробував.

- Ну то пішли курити. - дядя Вітя потягнув хлопця на балкон і всадив за стіл, - Що це таке було?

- Ми виконували наказ. - Юра спробував підвестись, та дядя Вітя всадив його назад на стілець, - Що ви собі дозволяєте?

- Рот закрой! - Віктор дав хлопцеві ляпаса, - Що ви таке робили?

- Ми виконували наказ. - Юра потер миттєво почервонілу щоку, - Нам наказали стріляти на ураження у всіх, хто чинитиме опір.

- Ви просто приїхали розстрілювати людей? - Максим кинув пачку сигарет на стіл, - Що взагалі в країні робиться?

- Я не можу розповідати, це таємниця. - хлопець дістав сигарету з пачки, - Можна запальничку?

- Тримай. - Максим дістав з кишені запальничку і поклав на стіл, - То що в країні коїться?

- У нас наказ зачистити Ірпінь від хворих, - підкурив, - І всі військові частини отримали такий наказ, щоб це не поширювалося.

- Це якийсь вірус? - дядя Вітя сів навпроти, - Це хвороба? Ні, це немов гіпноз, - Юра збив попіл собі в долоню, - Громадяни котрі подивилися вірусне відео, немов отупіли, вони лише дивилися відео і їли. А

коли сідає телефон чи ноутбук, вони стають агресивними.

- А що це за відео? - запитав Максим, ставлячи на стіл попільничку, - І де воно

взялося?

- Цього я не знаю, - висипав попіл з долоні в попільничку, - В нас забрали телефони у вечір перед першими випадками зараження. Все командування перемістилося в якісь пункти евакуації, а нас привезли сюди.

- Виходить, влада знала про це все? - дядя Вітя подивився у вікно, - І вони це все допустили?

- А як би ви заборонили людям користуватися інтернетом? - Юра загасив недопалок, - У нас свобода слова і все таке. Ніхто не повірив би в це.

- Тут я згоден. - Максим дістав сигарету і підкурив, - В нашій країні це як спорт - головне виступити проти чогось і висловити свою думку.

- Що ви мали робити після виконання наказу? - запитав дядя Вітя.

- Їхати у військову частину в Гостомелі.

- А там що?

- Я точно не знаю. - Юра дістав ще одну сигарету, - Але за планом, ми мали очистити Ірпінь від інфікованих, а потім місцева влада мала налагодити всі комунікації.

- А багато вас в Ірпінь приїхало? - запитав Максим

- П'ять груп. - Юра подивився у вікно, на тіла, що лежали біля вантажівок, - Залишилося чотири.

- І що нам робити далі? - запитала Таня, що весь час стояла біля дверей на балкон, - Що нам чекати?

- Вам потрібно виїхати з міста в якесь безлюдне місце і там перечекати. - Юра вказав у вікно, - Оці, збираються там, де звикли бути. Вони приходять на роботу, додому, в магазин. Ніби намагаються жити як раніше.

- І довго нам сидіти в якомусь полі? - Максим подивився на Таню і продовжив, - І що нам чекати?

- Влада все візьме під контроль і вилікує інфікованих. Вам потрібно буде почекати лише кілька днів.

- Поїхали на озеро в Бучі. - дядя Вітя вказав за вікно, - Я там ловив рибу, там є маленький острів на якому можна перечекати.

- А в квартирі ми пересидіти не можемо? - запитала Таня, - Тут безпечно?

- Інфіковані можуть знайти вас і увірватися в квартиру. - Юра вказав на двері в квартиру, - А якщо їм не вдасться їх виламати, то вони не дадуть вам звідси вийти.

- І що будемо робити? Як ми висидимо кілька днів на якомусь острові? - Соня обійняла подругу, - Там холодно, а в нас нічого немає: ні зимових курток, ні наметів, ні їжі.

- Нам потрібно поїхати в будівельний магазин в Бучі. - дядя Вітя встав зі стільця, - Там є все для туризму.

- Думаєте магазин відчинений?

- Надіюся, що там нікого не буде, - сказав з усмішкою, - Поїдемо займатися мародерством.

Глава 8 "Зброя"

Максим відчинив двері і вийшов з будинку.

- Що там? - запитав дядя Вітя, тримаючи закривавлену ключку для гольфу.

- Нікого не бачу. Можна виходити.

Тихо закривши двері, Максим, дядя Вітя і Юра пішли до виходу з комплексу, де лежали тіла військовослужбовців і їхня зброя. У дворі було тихо, всі інфіковані розійшлися.

- Як доберемося до автоматів, то не стріляйте, - озираючись сказав Юра, - Вони сходяться на шум, а ми з усіма не справимося.

- Вони ж всі за парканом, - сказав Максим, - Його не так легко зламати.

- На нас напали з будинку. І невідомо скільки їх залишилося в будинках.

- А малий правий, - дядя Вітя усміхнувся, - У нас великий комплекс, і сусіди в нас не всі адекватні.

- Давайте тихіше. Я хочу непоміченим дістатися до своєї зброї.

- То навіщо ти автомат кинув? - дядя Вітя помахав своєю ключкою, - Я от свою зброю нізащо не кину.

До тіл загиблих залишилося менше ніж сто метрів, коли на алеї з'явилися інфіковані.

- Так, а тепер всі побігли. - сказав дядя Вітя і взявся за ключку двома руками.

Максим що було сил, побіг до зброї, Юра ж, навпаки, застиг на місці і просто дивився на інфікованих, котрі вже бігли до нього. Дядя Вітя зробив кілька кроків, озирнувся, плюнув, і повернувся до хлопця. Коли Максим вхопив закривавлений автомат, поряд з ним вже був високий інфікований чоловік.

Максим натиснув на спусковий гачок, але автомат не вистрілив. Розмахнувшись він вдарив чоловіка стволом у груди - почувся хруст ребер. Він вдарив ще раз. Чоловік все не падав, тому наступний удар Максим наніс в голову. Інфікований обм'як, з рани на скроні потекла кров і він впав на трупи.

Юра все ще нерухомо стояв і дивився як дядя Вітя наносить удари, відбиваючись від нападників.

- Ну все, - опустив ключку і подивися прямо в очі Юрі, - Ти чого застиг?

- Я не знаю, - на очах з'явилися сльози, - Я не можу. Просто не можу.

- Іди допоможи Максиму зібрати зброю, - він підштовхнув хлопця рукою, - Тільки швидко, доки решта не прийшла.

Юра підійшов до Максима.

- Збирай що є, і підемо в квартиру, - Максим закурив, - А я доки переведу подих.

Хлопець не відповів, просто почав діставати автомат і кулі до нього з-під мертвих тіл.

По його очах стікали сльози.

- От тобі треба зараз ті цигарки? - запитав дядя Вітя, підходячи, - В нас тут робиться бозна-що, а ти вирішив влаштувати собі перерву?

- От не зараз, - зробив крок на зустріч, - Я щойно вдарив автоматом людину по голові. Я ніколи не тримав у руках автомат до сьогодні.

- Та заспокойся ти. Це було необхідно зробити. Вони... - суперечку перервав постріл.

Вони синхронно повернули голови на звук і побачили Юру, що якраз падав на асфальт з простреленою головою. З його рук випав автомат. Звідусіль почулися кроки, ніби ціле стадо корів бігло прямо до них. У вухах все ще шуміло від пострілу, а в калитку вже намагалися прорватися інфіковані. З протилежного боку двору на шум бігли кілька молодих дівчат, падаючи, перечіплюючись через бордюри, підводячись і рухаючись назустріч своїй цілі. Максим вихопив з мертвих Юриних рук автомат і побіг до свого будинку, вслід за ним побіг дядя Вітя.

- Що то було? - запив Максим, сідаючи під зачиненими дверима.

- Він не витримав.

- Що він не витримав? - у двері почали стукати і Максим відповз від дверей, - Що він зробив?

- Ти сам бачив, - дядя Вітя взяв за руку і допоміг підвестися, - Пішли в квартиру, тут сидіти не хочеться.

- Так, пішли. - Максим віддав автомат і пішов вверх сходами.

В будинку було шумно. У вхідні двері намагалися увірватися. З деяких квартир навпаки, хтось намагався вирватися. Таня вже чекала їх біля квартири з відкритими дверима і ножом в руках. Максим і дядя Вітя увійшли в квартиру без слів.

- Ви цілі? - запитала вона, закриваючи замок.

- Ми цілі, а от Юра.... - дядя Вітя обережно поклав автомат і ключку біля дверей, - Він не з нами.

- Ми все бачили. - Таня пройшла в кімнату і розвернулася до них і продовжила,- Ви нічого не могли зробити.

- Та вже не важливо. - Максим пройшов в кімнату і сів на диван, - Що нам робити далі? Я нічого не розумію.

- Нам потрібно їхати на острів. - дядя Вітя сів поряд, - Потрібно робити все, як ми задумали.

- Я не впевнений. - Максим ліг на диван, - Як нам вибратися? Як це все можливо? Як ми будемо жити на тому острові?

- Зробимо все можливе. Візьмемо намети в будівельному. - дядя Вітя похлопав Максима по нозі, - Все у нас вийде.

З балкону до кімнати забігла Соня.

- Вони виламали калитку. Вони проходять в середу.

Всі вибігли на балкон.

Через повалену калитку до комплексу заходили інфіковані. Вони падали перечіплюючись через тіла. Комплекс швидко наповнювався людьми, котрі хаотично розходилися в різні боки.

- Які будуть тепер ідеї? - запитала Таня, - Що будемо робити?

- Я пропоную зачекати доки вони заспокояться, а потім щось вигидаємо. -

Максим сів за стіл, - Ще можна почекати день.

- А раптом їх прийде ще більше? - втрутилася Соня.

- Ми почекаємо кілька годин, а потім спробуємо вибратися звідси. - дядя Вітя сів навпроти Максима, - А в тебе якась хоч їжа є?

- Ми можемо приготувати щось. - Соня усміхнулася, - Тільки скажіть де що лежить.

- Всі продукти в холодильнику.

- Ну ви готуйте, а ми поки що з Максимом поспостерігаємо. - дядя Вітя вказав на вікно, - І спробуємо вигадати як вибратися з цього комплексу.

Дівчата пішли готувати, а дядя Вітя і Максим спостерігали, як двір комплексу наповнювали все нові і нові інфіковані.

Глава 9 "Втеча"

Виконання плану втечі розпочався з невдачі - в автоматі не було набоїв.

Через те, що надія на зброю в плані прирівнялася до нуля, було вирішено відволікти інфікованих. Максим, проникнувши в квартиру на першому поверсі, вікна якої виходили на протилежний від входу бік будинку, встановивши на підвіконні колонки, та під'єднавши до них свій телефон, увімкнув музику на повну гучність. Інфіковані активізувалися і почали сходитися на звук.

- Ну все, зараз біжимо до військової вантажівки, - дядя Вітя відкрив двері під'їзду, - На шляху нікого. Побігли.

Дівчата вирвалися вперед, за ними біг дядя Вітя, а поряд з ним Максим.

- Там люди! - закричала Таня і, захопивши подругу за руку, зупинилася, - Ми не добіжимо до парковки.

- Що? - дядя Вітя закашляв, - Побігли до іншого виходу!

Максим озирнувся. Всі інфіковані були захоплені музикою і прямували до неї. З вулиці через зламану калитку до комплексу почали проходити нові інфіковані. Дядя Вітя вхопив Максима, котрий все ще роздивлявся інфікованих, за руку і потягнув за собою. Інший вихід з комплексу був на протилежному боці і на шляху не було жодного інфікованого.

- Але моє авто з іншого боку, - сказав Максим закриваючи за собою калитку, - Ми не виберемося без неї!

- Забудь ти про свою машину! Нову собі придбаєш, - дядя Вітя смикнув його за руку, - Пішли далі.

Підбігши до мікроавтобуса, що був припаркований неподалік, дядя Вітя вибив ключкою вікно і, відкривши двері, заліз всередину.

- Що ви робите? - запитала Соня, - Ви хочете сховатися тут?

Мотор мікроавтобуса з потугами запрацював.

- Швидше залазьте всередину! - прокричав Максим, - Вони йдуть за нами.

Всі були в машині і авто зрушило з місця, розштовхуючи інші машини. Проїзд до дороги перекрили інфіковані, що бігли на шум двигуна.

- Що робити? - Соня закрила обличчя руками, - Не вбивайте їх!

- А що робити? - дядя Вітя перемкнув передачу і авто поїхало назад, впершись в інший автомобіль, - Немає куди відступати.

- Тільки не вбивайте їх! - продовжувала кричати Соня, - Вони живі люди, як і ми.

- Віктор, швидше. - Максим не відводив погляд від калитки біля якої зібралось вже більше десятка інфікованих, - Поїхали.

Дядя Вітя заплющив очі і натиснув на педаль газу. Мікроавтобус рушив уперед, набираючи швидкість. Інфіковані гучно билися об бампер автомобіля і зникали під його колесами. Коли удари припинилися дядя Вітя розплющив очі. На вулиці були інфіковані, котрі намагалися наздогнати автомобіль. Двері під'їздів сусіднього комплексу були скляними і всі розбитими. На тротуарі лежали тіла, мобільні телефони, залишки їжі та розірваний одяг, забруднений кров'ю. Супермаркет був розорений, а з його вікон йшов чорний дим.

- Ми вчасно втекли, - сказав дядя Вітя, дивлячись на дим, - Іншим так не пощастило.

- Якщо будівельний магазин згорів, то нам доведеться шукати інші варіанти. - Максим підкурив сигарету, - Ніхто не проти якщо я тут курити буду?

- Та роби що хочеш, - Таня обійняла подругу, - Все буде добре, скоро ми доїдемо.

Оминувши кілька розбитих автомобілів, мікроавтобус виїхав на дорогу, що вела до озера і до міста Буча, в котрому знаходиться найближчий будівельний супермаркет.

- Ось наш острів, - дядя Вітя зупинив мікроавтобус.

Всі дивилися на маленький клаптик суходолу з п'ятьма деревами, посеред невеликого озера.

- Ви хочете сидіти тут кілька днів? - запитала Соня, - А як ми там виживемо?

- Там нічого немає. - Таня вказала на озеро, - І як ми туди дістанемося?

- Не переймайтеся, дівчатка, все буде добре. - дядя Вітя усміхнувся, - Ми зараз візьмемо гумовий човен, мангал, великий намет і все нам потрібне.

- І ще замаринуємо телятину і купимо вина. - Максим дістав чергову сигарету, - І влаштуємо собі пікнік.

- Мені подобається такий план. - Соня подивилася на дядю Вітю і усміхнулася, - І ще овочі на грилі.

- І овочі на грилі, - дядя Вітя розсміявся і взявся за кермо.

На об'їзній дорозі міста за кілька кілометрів до будівельного магазину починався затор із покинутих автомобілів. Мікроавтобус виїхав на узбіччя і поїхав до супермаркету.

Навколо нікого не було, всі автомобілі були порожні. Ближче до центру міста над будинками виднілися клуби чорного диму.

Глава 10 “Магазин”

Мікроавтобус зупинився біля центрального входу в будівельний супермаркет. Максим вийшов з автомобіля і підійшов до дверей.

- Тут замкнено, - посмикав за двері, - Потрібно шукати інший вхід.

- Що ж тут шукати? - Таня вийшла з автомобіля з ключкою для гольфу, - Вхід прямо перед нами.

Вона підійшла до невеликого вікна, що вело в аптеку, і розбила його.

- Прохід відкрито, - витягуючи залишки скла з віконної рами, - Хто піде перший?

- Я і Соня залишимося, будемо дивитися за машиною, - дядя Вітя зазирнув у розбите вікно, - Та я сюди і не пролізу. А ви легко залізете і будете передавати нам покупки.

- А що нам потрібно взяти? - Таня вхопилася за віконну раму і, підтягнувшись, залізла в середину.

- Та беріть все що хочете, - дядя Вітя усміхнувся, - У вас сьогодні безлімітна картка і все таке.

Максим проліз у вікно слідом за Танею. Не знайшовши опори під ногами, він звалився на підлогу. Сівши на підлозі, він потер лікоть, яким вдарився.

- Почнемо з ліків? - запитала Таня беручи пакет за касою, - Які нам препарати потрібні?

- Навіть не знаю. Я ж не лікар. Візьми щось від застуди і бинтів, і щось для ран.

- Перекис водню? - Таня почала перебирати ліки на полках.

- Та бери все, що під руку попадеться. - Максим підвівся і підійшов до скляних дверей аптеки, - Я поки подивлюся чи нікого немає в середні.

Набравши повний пакет різноманітних ліків, Таня виставила пакет у вікно і дядя Вітя його взяв.

- Ми йдемо далі, - сказала вона, - скоро повернемося.

- Тільки обережно там. Ми з Сонею вас будемо чекати тут.

Максим відчинив замок і відчинив двері. В супермаркеті було тихо.

- З чого почнемо? - запитав, беручи візок для покупок.

- Давай з туризму. - Таня також взяла візок, - завжди любила ходити по тим рядам.

- Ну сьогодні ти можеш вибрати все що хочеш. - Максим рукою розтріпав її зачіску, - Цілий магазин для нас.

Спочатку вони взяли кожному по гарній і найдорожчій термочашці, потім два складних мангали і найкрасивіший набір шампурів. Десяток ліхтарів на батарейках і всі батарейки, що були поряд з ними. Спальні мішки, каремат і три великих намети. Два тенти і санітарний тент. Душ для походів. Кілька наборів туристичного посуду і три набори казанків.

- Куди далі? - запитала Таня, роздивляючись надувну подушку.

- Візьмемо ще надувні матраци, а потім знайдемо нам зброю.

- Хіба в цьому магазині є зброя? Ніколи не бачила тут зброї.

Максим усміхнувся, кинув у свій візок чотири надувних матраци і пішов далі рядами.

Таня взяла чотири надувні подушки і пішла за ним. Почувши звук розбиваючогося

скла, вона відпустила візок і побігла на шум. Максим стояв біля розбитої вітрини.

- Що сталося? Що ти розбив?

- Та я не хотів шукати ключ, - він усміхнувся, - Зате подивись, що тут є. Він дістав з вітрини лук і поклав його у свій візок, потім стріли і ще один лук.

- Тепер ми озброєні, - зібрав всі мисливські ножі з вітрини, - Ми тепер в безпеці.

З двома повними товарів візками вони заїхали знов у аптеку.

- Соня, залазь до нас. А ми з Танею підемо далі.

У вікні з'явилася голова дяді Віті.

- Ви взяли стіл і стільці? - подивився на візки, - Де вугілля? І все для вогнища?

Візьміть ще розкладний стіл і стільці. І давайте швидше, ми не можемо тут стояти цілий день.

- Добре, ми пішли. - Максим взяв Таню за руку і вийшов з аптеки.

Взявши ще два візки, вони знову пішли в торговельний зал. Швидко знайшовши вугілля, запальнички, речовини для розпалу вогнища і заповнивши цим усім два візки, захопили два розкладних столи і чотири стільці, знову повернулися в аптеку.

- Ви не знайшли їжі? - запитала Соня подаючи дяді Віті намети через вікно, - Тут є продуктивий.

- Добре, ми пішли. - Таня вийшла з аптеки.

- Тільки візьму зброю. - Максим взяв з візка лук і оберемок стріл, - Так буде спокійніше.

- Тільки не затримуйтеся там. - Соня усміхнулася, - І візьміть щось солоденьке.

- Візьмемо все, що знайдемо.

Продуктивий супермаркет був відчинений. І з першого погляду абсолютно не доторканний. Забувши про обережність, Таня швидко пішла до відділу з тортами і Максим, прихопивши візок, пішов за нею.

Зібравши всі м'ясні консерви, вони перейшли до відділу з алкоголем, де Максим взяв всі найдорожчі напої. Крекери, вода, ковбаси, цукерки у візках було все, що вони хотіли.

- Ще візьму сигарет і все. - Максим залишив візок біля Тані і, взявши лук зі стрілами, пішов до каси.

Таня вибирала приправи, коли в сусідньому ряді почувлися кроки.

- Ти так швидко? - Таня кинула приправи до візка, - Там є страви швидкого приготування?

Відповіді не було, лише кроки пришвидшилися. Таня прислухалася, і не почувши жодного слова, побігла до каси. Максим саме викладав сигарети на касу, коли вона підбігла до нього вказуючи на ряди з товаром позаду.

Повільною, невпевненою ходою до них наближався чоловік у синій формі охоронця. Його обличчя було блідим, під очима були темні круги, немов у панди, а білки очей були червоні від крововиливу. Максим кинув сигарети і взяв у руки лук і стрілу. Він вклав стрілу на тятиву, натягнув її і прицілившись вистрілив. Стріла пролетіла в кількох метрах від інфікованого, котрий пришвидшив ходу. Максим випустив ще одну стрілу, але пальці зіслизнули і стріла навіть не долетіла до цілі.

Наступна стріла зовсім не хотіла стати на місце і просто випала з рук. Максим не запанікував і, взявши ще одну стрілу, знову натягнув тятиву. На цей раз він потрапив у ціль, але стріла вдарилася у тіло і, залишивши лише маленьку червону цятку крові на формі, впала на підлогу. Максим кинув луком у інфікованого, та і це його не зупинило.

Охоронець пришвидшився і вже біг до своєї жертви, коли Таня кинула йому під ноги стілець. Інфікований впав і так сильно вдарився головою об підлогу, з таким звуком, немов хтось розбиває кавун. Він ще намагався рухатися, коли Таня вдарила його стільцем по голові.

Піднявши лук і вхопивши Таню за руку, Максим побіг до візків. Весь шлях до аптеки вони озиралися, але більше в супермаркеті нікого не було.

- У вас все добре? - запитала Соня, стоячи біля дверей аптеки, - У вас вигляд якийсь збентежений.

- Все добре. - Максим підкотив візок до вікна, - Віктор, ви там? Готові приймати покупки?

- Давайте швидше, - дядя Вітя зазирнув у вікно, - Нам ще до ночі потрібно табір розкласти.

Таня зачинила двері в аптеку. Соня і Максим передавали продукти дяді Віті.

Глава 11 "Острів"

Всі покупки були в мікроавтобусі і Максим останнім виліз через вікно з аптеки.

- А де човен? - запитав дядя, Вітя ставлячи руки в боки, - Як ми по твоєму відстанемося до острова? Підемо по воді, напившись елітних напоїв?

- Я забув, - Максим сперся на стіну, - Знову йти?

- Ну можемо ще постояти. Сьогодні гарний день, правда? - дядя Вітя вказав на чорний дим над містом, - Але краще швидше взяти надувний човен і поїхати на острів, - провів поглядом Максима, котрий пролазив у вікно, - І вудочку візьмеш із всім потрібним.

- Я піду з ним, - Таня підморгнула подрузі, - Ми швидко.

Вони обережно вийшли з аптеки і оглянули торговельний зал.

- Думаєш я його вбила?

- Не знаю, але краще б таки убила.

- Чому це краще? - Таня зупинилася, - Від коли це вбивати стало краще?

- Ну він був інфікований, - взяв її за руку, - Він би всеодно не жив би.

- А звідки ти це знаєш? - висмикнула свою руку, - Вони такі ж люди як ми, просто подивилися якесь відео.

- Я розумію тебе, але давай швидше заберемо човен і поїдемо на острів.

- Добре, і не забудь про вудочку, - Таня спробувала посміхнутися, - Філософію залишимо на вечір.

Максим не відповів, вказав пальцем напрямок і пішов. Таня поспішила за ним.

Вибравши найдорожчий гумовий човен, вони підійшли до стенда з різноманітними вудочками.

- Яку йому вибрати? - взяла вудочку в руки, - Ця йому сподобається?

- Ніколи не розбирався у риболовлі, - Максим озирнувся, - Ти нічого не чула?

- Та ні, не чула, - взяла ще одну вудочку, - Чи ця?

- Бери все, що подобається і пішли.

- Щось не так? - Таня взяла ще одну вудочку і набір гачків, - Все, я готова.

- Тоді пішли, - взяв гумовий човен в руки, - Я щось чув.

Вони вже майже дійшли до аптеки, коли в коридорі з'явився охоронець в закривавленій формі.

- Він живий, - Таня усміхнулася, - Я нікого не вбила.

- Так, живий, - Максим взяв Таніну руку, - А нам потрібно тікати.

Коли двері аптеки зачинилися, інфікований все ще йшов коридором, час від часу падаючи та підводячись. Таня відвернулася і заплющила очі.

- Все, досить з нас закупівель, - Максим викинув човен у вікно, - Тепер вилазь.

Таня розплющила очі і вилізла у вікно.

- Тут щось не так, - сказала вона з-за вікна.

- Що там? - Максим ще раз поглянув на охоронця і виліз у вікно, - Що не так?

Таня не відповіла, просто вказала на місце де нещодавно стояв мікроавтобус. З іншого

краю паркування йшло кілька інфікованих. Максим розвернувся, щоб зазіти у вікно і побачив на стіні напис маркером: "Ми поїхали. Чекатимемо вас на початку затору. Інфіковані нас помітили."

- Вони поїхали! Уявляєш? - Максим підняв згорнутий човен, - Потрібно бігти за ними.

- Що? - Таня вказала на інфікованих що наближалися, - Що відбувається? Де Соня?

- Я не знаю що сталося, але нам потрібно бігти до них.

Максим взяв Таню за руку і вони побігли шляхом, яким приїхали. Інфіковані поступово втратили інтерес до тікаючих людей і почали блукати біля супермаркету. Перейшовши з бігу на швидку ходу, Максим відпустив Таніну руку.

- Ніби втекли, - озирнувся, - Ти в порядку?

- Чому вони поїхали? З ними щось сталося?

- Зараз знайдемо їх і запитаємо.

Дядя Вітя стояв біля мікроавтобуса з ключкою для гольфу в руках.

- Злякалися? - запитав він.

- Ви нас кинули там самих. - Таня кинула йому під ноги вудки і набір гачків, - Як ви могли?

- Ми побачили як до нас ідуть хворі, - втрутилася Соня

- І ви просто поїхали без нас? - Максим кинув човен на вудки.

- Ми поїхали, тому що так було потрібно, - дядя Вітя підняв човен, - Ви правда не розумієте?

- А що ми маємо розуміти? - Таня розвела руками, - Що вас змусило поїхати?

- Ми поїхали без вас, щоб не втрачати час, - Соня підійшла ближче, - Щоб вони не пішли за машиною до острова.

- Тепер всі задоволені? - дядя Вітя відкрив бокові двері, - Тоді закидайте речі і швидше поїхали.

До озера вони доїхали швидко. Першим дістали гумовий човен і, накачавши його повітрям

за допомогою автомобільного насоса, спустили на воду.

- Не хочу нікого образити, але ви забули весла, - Соня усміхнулася, - У вас є ідеї?

- У нас є маленька лопатка, - дядя Вітя вказав на острів, - Нам вистачить, щоб доплисти.

Максим визвався гребсти і першим переправив на острів дівчат. Потім продукти і всі речі з мікроавтобуса. Дядя Вітя потрапив на острів останнім, залишивши автомобіль на березі.

- Що далі? - запитала Таня оглядаючи речі, - З чого почнемо?

- Для початку розкладемо намети в центрі острову, - сказав дядя Вітя, прив'язуючи човен до дерева, - Розведемо багаття в мангалах і, нарешті, зможемо хоч щось приготувати.

- Так просто? - Соня озирнулася, - А раптом інфіковані прийдуть?

- Навряд вони вміють плавати, - Максим дістав сигарету, - Вони і ходять немов сліпі, не уявляю, як вони можуть пливти.

- Давайте вже починати робити щось! - дядя Вітя поглянув на Максима, котрий саме випускав дим, - Курити потім будемо, нам до ночі потрібно встановити табір. Мені не хочеться проводити ніч під відкритим небом.

- Тоді почнемо, - Таня взяла в руки казанок, - Бо я вже два дні не їла.

Всі розсміялися і почали зносити речі в центр острова.

Глава 12 “Вечеря”

Табір був готовий. Намети були встановлені і готові для життя в них. Між дерев натягнули тент, а під ним встановили розкладний стіл та крісла. На мангалі неподалік Соня готувала плов з консервованою свининою, Таня сервірувала стіл, а Максим вибирав напій серед різноманіття дорогого алкоголю.

Дядя Вітя стояв на березі острова і дивився на місто. В даліні було видно пожежу. Кілька разів, по місту проїхала автівка. В далечі почулося кілька пострілів. Два міста, котрі зазвичай мерехтіли мільйонами вогнів, зараз були темними, примарними у місячному світлі. Навколо панувала тиша, лише голоси дівчат порушували цю тиху паузу цивілізації.

- Віктор! - сказав Максим, підходячи з пляшкою віскі в руці, - Вечеря готова.

- Я думав вже не дочекаюсь. - дядя Вітя усміхнувся і, поглянувши на пляшку, продовжив, - А це нам до вечері?

- Так, я подумав, що не зайвим буде розслабитися після цього всього, - Максим вказав на свою забинтовану Танею ногу, - А мені ще й для дезінфекції.

Всі сіли за стіл. Соня розсипала плов, а Максим, відкоркувавши віскі, налив у нові персональні термкружки.

- Пропоную тост! - дядя Вітя підняв імпровізований келих, - За те, що ми таки вибралися на пікнік.

- І що ми не дивились все підряд в інтернеті! - Максим зробив великий ковток, - І тепер не ходимо як решта.

Всі випили і почали їсти.

- Але як так сталося, що люди почали хворіти через телефон? - Соня витерла сльозу, - Як таке можливе?

- А я от такого і чекав, - дядя Вітя зробив великий ковток віскі, - Ви ж ці телефони з рук не випускали. У вас руки тільки телефон і можуть тримати.

- Це ви вже перебільшуєте, - Максим відклав виделку, - Не такі ми і залежні від телефонів.

- Та нежве? Я жив у сусідньому з тобою будинку більше ніж три роки. І що я бачив у вікно? - дядя Вітя обвів поглядом присутніх, - Я бачив дітей з телефонами в руках, молодих матерів з візочками і вони завжди дивилися в телефон.

- До чого ви ведете? - втрутилася Таня, - Що ми самі в цьому винні?

- Я не знаю, хто винен. Просто кажу, що не здивований, - дядя Вітя допив вміст термкружки, - Всі стали занадто залежні від інтернету.

- Давайте краще вип'ємо. - Максим знову налив у термкружки дорогий напій, - За гарну вечерю.

- Підтримую! - Таня встала і підняла кружку, - Вип'ємо за те, що ми живі!

Всі знову випили. Максим знову дістав сигарети. Дядя Вітя з апетитом їв плов. Соня заплакала, закривши обличчя руками. Таня допила вміст термкружки і сіла в крісло, закинувши голову і розглядаючи зорі.

- Я от все літо хотів виїхати десь з наметом, - Максим загасив недопалок у гарну кишенькову попільничку, взяту в супермаркеті, - Так і не зміг через роботу.

- А ким ти працював? - запитала Таня

- Чому працював? Не думаю, що мене звільнили через кілька прогулів.

- То ким ти працюєш? - Соня прибрала руки від обличчя, - Бухгалтером?

- Ні, я спеціаліст з виконання контрактів, - Максим усміхнувся, - Папірці там різні, рахунки, гроші. А ви навчаєтеся?

- Так, ми студентки, - Таня зазирнула в порожню термкружку, - Оподаткування, третій курс.

- А ви ким працюєте, дядя Вітя? - втрутилася Соня, - Ви полісмен? Чи військовий?
- Я вже два роки як пенсіонер, - дядя Вітя розсміявся, - Мені шістдесят два роки і все життя я працював на комбикормовому заводі звичайним технологом, - відпив віскі, - А тепер я бігаю по Ірпеню з ключкою для гольфу і б'ю нею людей.
- До речі, а де ви взяли цю ключку? - з усмішкою запитав Максим.
- То мені син подарував, хоча я ніколи в гольф не грав, - дядя Вітя допив вміст термокружки, - Обіцяв, що весною поїдемо в Межигір'я і там зіграємо.
- Так, останні дні ми всі дивно живемо, - Таня махнула рукою в бік Ірпеня, - Але краще ніж ті, хто там залишився.
- Я у все це не можу повірити, - в Соні знову на очах з'явилися сльози, - Як це все можливо?
- Досить на сьогодні, - дядя Вітя підвівся з крісла, - Пора розходитися по наметах і відпочивати. Якщо чесно, я неймовірно втомився.
- Соня, і ти йди спати, - Таня погладила подругу по плечу, - А ми з Максимом приберемо зі столу і я до тебе приєднаюся.
Соня і дядя Вітя пішли кожен у свій намет. Максим ще сидів в кріслі і кутив.
- Можна і мені сигарету?
- А ти хіба куриш? - запитав Максим, простягаючи пачку сигарет.
- Навколо кінець світу. Я вдарила охоронця стільцем по голові. Я пограбувала магазин і зараз на острові з малознайомими людьми п'ю крадений віскі.
- Навіть сперечатись не буду. Світ навколо кардинально змінився, - Максим взяв пляшку, - Ще по стаканчику?
- Можна і по два, я сьогодні дуже хочу напитися.
Максим розлив залишки алкоголю і вони випили. Дядя Вітя вже на повну хропів, а Соня тихенько плакала. На іншому березі озера щось велике впало у воду, але цього ніхто не помітив.

Глава 13 "Гості"

Закінчивши вечерю, всі пішли до своїх наметів. Таня лягла біля Соні, закутавшись в спальник, а Максим, намагаючись заснути під хропіння Дяді Віті, накрив голову надувною подушкою.
Через годину він прокинувся. Його ноги здавалися чужими, він їх ледь відчував від холоду. Максим підвівся і побачив дядю Вітю, котрий сидів і розтирав долонями свої плечі:
- Це я тебе розбудив? - запитав він, вилазячи зі спального мішка, - Я не хотів.
- Та ні, не ви. - Максим розкрив спальний мішок, - Мені просто холодно.
- Тоді потрібно йти грітися. - дядя Вітя взувся, - Вставай, підемо розводити багаття.
На дворі ще було темно, але на краю неба вже виднілися прояви світанку. Дядя Вітя розвів велике багаття і розставив навколо нього розкладні крісла. Максим розбудив дівчат і тепер вони з сонними незадоволеними обличчями підходили до багаття.
- Навіщо ви нас розбудили? - Соня сіла в крісло, - Я б ще поспала.
- Ми боялися, що ви замерзнете. - Максим сів поряд в крісло, - Бо в нас в наметі дуже холодно.
- Нам не було холодно, - втрутилася Таня, стоячи біля вогнища, - Могли б і каву приготувати.
- Ви не відчували холод через алкоголь, - сказав дядя Вітя, кидаючи у вогнище

пакет з вугіллям, - Тому ми вас і розбудили, щоб ви не захворіли через переохолодження чи що ще гірше.

- А можна тут поспати? - запитала Соня, вмощуючись в кріслі.

- Можна і спати. - Максим усміхнувся, - Я збираюся готувати каву.

Соня заснула, дядя Вітя і Таня сиділи в своїх кріслах і пили розчинну каву з присмаком віскі зі своїх термокружок. Максим знову запалив сигарету і, побачивши осудливий погляд товаришів, відійшов від вогнища. Він стояв і дивився на слабке відображення місяця, котре час від часу з'являлося на поверхні озера, пробиваючись через хмари. В один момент відображення місяця перетнуло щось темне у воді.

- Віктор! - сказав Максим вдивляючись у темряву, - А ви б могли взяти ліхтар і підійти до мене?

- А ти сам не можеш підійти? Чи тобі необхідно підняти стару людину із зручного крісла?

Не почувши відповіді, дядя Вітя поставив термокружку біля крісла і взяв ліхтар.

Вставши, він попрямував до берега.

- Що ти хотів? - запитав, простягаючи ліхтар.

- Зараз покажу. - Максим увімкнув ліхтар і освітив воду.

Дядя Вітя ледь стримався щоб не крикнути, коли побачив у воді людські тіла.

- Візьми ще ліхтарів і поклич дівчат.

Максим побіг до вогнища, залишивши дядю Вітю самого. Через хвилину всі стояли на березі і освітлювали ліхтарями воду, знаходячи все нові і нові тіла. Почало світати і з темряви проявилася поверхня озера і тіла мертвих людей на ній. За кілька хвилин вже було видно протилежний берег і силуети людей, що стояли на ньому.

- Хто ці люди? - Соня подивилася у вічі подруги, - Це хворі? Вони прийшли за нами? Думаю, вони прийшли на світло від вогнища. - Таня вказала на тіла у воді, - А ці напевно хотіли дійти до нас.

- На щастя, вони не вмють плавати, - дядя Вітя усміхнувся і вимкнув ліхтар, - Інакше ми б приєдналися до них. Досить блукати, нам потрібно хоч трохи поспати.

- А я б щось з'їла. - Соня подивилася на вогнище, котре вже майже згасло, - І ще, я замерзла.

- Ви йдіть готуйте сніданок, а я ще походжу і подивлюся за ними. - Максим дістав сигарети, - Не хвилюйтеся, з острова я не втечу.

Доки сигарета стліла, у воду увійшло ще двоє інфікованих. Вони просто йшли у воді аж доки не захилялися нею. Все відбувалося тихо, лише сплеск води і знову тиша.

Максим вже збирався йти до вогнища, коли почув звук автомобільного двигуна.

На дорозі з'явився автомобіль. Набираючи швидкість, він їхав у бік Ірпеня. Інфіковані почали відходити від озера, йдучи на шум. Максим почув глухі удари і писк гальм. Автомобіль почав виляти по дорозі і все ж з'їхав у поле. Інфіковані побігли до місця аварії.

Максим стояв і дивився на автомобіль, оточений інфікованими, і не знав що робити. З автомобіля ніхто не виходив.

- Що з ними? - запитав дядя Вітя підходячи, - Ти бачив водія?

- Ні, я нікого не бачив. - Максим вказав на порожній берег, - Всі пішли на шум.

- Потрібно їм допомогти. Відволікти інфікованих.

- Як ви це хочете зробити?

- Відв'язуй човна і чекай мене в ньому. - дядя Вітя підштовхнув Максима в спину, -

А я візьму ключі від мікроавтобусу і повернусь.

- Що ви збираєтеся робити?

- Зроби, що прошу. Потрібно встигнути їх врятувати.

Автомобіль з усе ще з працюючим мотором застряг в полі в кількох метрах від дороги. Інфіковані обступили його з усіх боків і намагалися дістатися до людей в середині. Вони били руками по склу, деякі намагалися прокусити метал. Всі інфіковані були збуджені і схожими на мурах, котрі знайшли собі здобич.

Глава 14 “Новоприбулі”

Мікроавтобус підїхав до зграї хворих і збив кількох з них. Дядя Вітя натис на сигнал і повільно поїхав по дорозі. Інфіковані зашуміли, почали щось хрипіти, немов розмовляючи між собою таким чином, і накинулися на мікроавтобус.

Коли більшість з них пішли на шум клаксону, Максим виліз з гумового човна на берег і побіг до автомобіля в полі. Навколо нього ще було двоє інфікованих, котрі не відходили від вікон. Міцно стиснувши ключку для гольфу, Максим підбіг і вдарив великого чоловіка з почервонілими очима по голові. Удар був настільки сильний, що той обмяк і повалився на капот, царапаючи його нігтями. В цей момент двері авто різко відчинилися, відкинувши інфіковану жінку невеликого зросту. З автомобілю виліз молодий чоловік з ножом у руках і накинувся на повалену жінку, наносячи їй удар за ударом. Вслід за ним вилізла дівчина, висока і рудоволоса, тримаючи у руках гвинтівку.

- Побігли за мною! - Максим вхопив дівчину за плече, але та вирвалася, - Я хочу допомогти.

- Та хто ти такий? - запитала дівчина і направила гвинтівку на нього, - Що ти хочеш?

- Оля, заспокойся! - хлопець вихопив в неї гвинтівку, - Куди?

- Побігли до човна! - Максим вказав на острів, - Нам потрібно швидше дістатися до острова.

Максим побіг першим, а хлопець з дівчиною, секунду зачекавши, побігли за ним. Коли човен відплив від берега, дядя Вітя вже розвертав мікроавтобус, щоб повернутися. Соня і Таня допомогли новоприбулим вилізти з човна і Максим знову поплив до протилежного берега. Мікроавтобус набирив швидкість і інфіковані помітно відстали від нього. Зупинившись біля самого берега, дядя Вітя вистрибнув з автомобіля, закрив двері і заскочив у човен. Вони вже були напівшляху до острова, коли інфіковані почали забігати в озеро. Барахтаючись у воді, вони з усіх сил намагалися дістатися до своїх жертв і навіть не помічали, що захлаюються холодною водою і зникають, залишаючи лише круги на поверхні озера.

- Вони ж не доберуться до острова? - запитав Максим, дивлячись на заповнений хворими берег, - Вони не навчаться плавати?

- Надіюся, що не навчаться, - дядя Вітя дивився на острів, де стояв хлопець з гвинтівкою в руках, а поряд з ним рудоволоса дівчина, - І, надіюся, що ми не даремно допомогли цим двом.

Соня приготувала всім чай і стояла дивлячись на новоприбулих.

- Як вас звати? - запитала вона з усмішкою.

- Мене звуть Оля, а мого хлопця - Женя, - вказала на хлопця, - Ми живемо в Бучі.

- А куди ж ви так поспішали? - втрутився дядя Вітя, - Куди ви їхали?

- У наш будинок увірвалися військові. - Женя взяв за руку свою дівчину, - І ми втекли від них.

- Це було жакливо, вони просто приїхали і почали стріляти в людей. - Оля подивилася на Женю і продовжила, - В наших сусідів. Розстріляли всіх, хто був у дворі.

- І ми втекли. Не хотіли ризикувати. Вирішили, що ми знайдемо де сховатися.

- Ви знайшли. - Соня знову усміхнулася, - У нас є їжа і ще один намет.
- Дякую за допомогу. - Оля усміхнулася у відповідь, - Ви нас врятували. Тепер потрібно дочекатися, доки на березі все заспокоїться. - дядя Вітя вказав на гвинтівку, - Багато набоїв?
- З собою десятка два. - Женя приклав руку до гвинтівки, - А в автомобілі ще пачка залишилася.
- До них нам не дістатися. - дядя Вітя поглянув у вічі Олі і через секунду продовжив, - Що нам ще потрібно знати?
- Та ми все розповіли. - Женя забрав руку з гвинтівки, - Ще раз дякую, що допомогли.
- Досить допитів. - Таня встала з крісла, - Давайте щось приготуємо і поснідаємо. Всі підтримали цю ідею. Таня і Соня зайнялись приготуванням каші з консервованою свининою, Оля стояла поряд і допомагала їм морально. Дядя Вітя і Максим пішли за дровами, а Женя залишився в кріслі, тримаючи свою гвинтівку.
- Що ви про них думаєте? - пошепки запитав Максим, збираючи сухі гілки, - Якись вони дивні.
- Мене більше хвилюють військові, - дядя Вітя озирнувся, - Вони кажуть, що ті розстріляли їхніх сусідів, але не сказали чи були вони інфіковані.
- Ми вже таке бачили. Військові знищують всіх інфікованих.
- Вони тікали так швидко, що злетіли з дороги. - Дядя Вітя знову озирнувся, - І він не випускає з рук гвинтівку.
- Що ви хочете сказати? Вони небезпечні?
- Не знаю, але щось тут точно не так. Але це лише мої думки, - засміявся, - Поживемо тай побачимо.
- Надіюся, що скоро все врегулюється і ми повернемося до нормального життя. - Максим подивився на інший бік озера де зібралися інфіковані, - Якщо нам вдасться повернутися до нормального життя.
- Не накручуй себе. - Дядя Вітя штовхнув Максима в плече, - Ми в безпеці, у нас є їжа, намети і багато дорогого алкоголю, котрий я хочу скуштувати. - Перевів погляд на інфікованих, - Нам залишається лише чекати.
Коли вони повернулися, Соня вже розсипала сніданок по тарілках, а Таня і Оля робили імprovізовані стільці із каменів і карематів. Женя стояв осторонь і дивився на дорогу, що вела в Бучу, тримаючи у руках гвинтівку.

Глава 15 "Порятунок"

Всі мирно їли за столом, Женя навіть відставив свою рушницю. Дядя Вітя розповідав анекдоти і всі сміялися ніби були на відпочинку, а не на острові, посеред озера оточені хворими людьми схильними до канібалізму. Десь в місті Буча пролунали постріли.
- Що там відбувається? - запитала Соня, - Можливо ще хтось залишився незараженим?
- Це вони. - Женя підхопився з імprovізованого стільця і схопив рушницю, - Це точно вони.
- Хто вони? - Максим також підвівся, - Що відбувається?
- Це військові. Вони нас вистежили. - приставив рушницю до плеча, - Вони нас вистежили.
- Навіщо це їм? - запитав дядя Вітя дивлячись на Олю, - Що ви зробили?
- Про що ви? - Соня обвела всіх поглядом, - Ми їм допоможемо?
- Та кому ти допомагати зібралася? - закричав Женя, - Вони розстріляли наших

сусідів. Нам довелося рятуватися. Ти зовсім не розумієш?

- Заспокойся і опусти рушницю. - дядя Вітя встав з крісла і показав свої долоні,-
Все добре, заспокойся і скажи що ви накоїли?

- Нам потрібно тікати. - Оля підійшла до свого хлопця,- Вони нас просто вб'ють.
Давайте тікати.

- Що ви зробили? - Максим дістав сигарети,- Просто скажіть і ми щось
придумаємо.

- Ми оборонялися. - Женя опустив рушницю,- Нам довелося вбити кілька солдат,
щоб втекти. Ми були налякані і зробили все потрібне, щоб вижити.

- Ви напали на військових? - дядя Вітя знову сів в крісло і взявся руками за
голову,- Навіщо ви це зробили?

- Ми злякалися. - Оля взяла Женю за руку,- Ми злякалися що вони і нас вб'ють,
тому Женя нас врятував.

- Давайте заспокоїмося. І все вирішимо. - Максим підпалив сигарету,- Можливо
це не військові. А якщо військові, то не обов'язково вони вас переслідують. - сів в
крісло,- Потрібно подумати.

- Пізно думати. - сказала Таня і вказала на дерев'яну кладку на протилежному
березі.

На кладці стояв солдат, в одній руці у нього був автомат, а іншою він махав. Він щось
говорив, але вітер не дозволяв розчутити його слова. Соня швидко встала і підбігла до
краю острова і замахала у відповідь.

- Можливо це рятувальна операція? - Максим підійшов до Соні,- Він махає нам.

- Нам потрібно ховатися. - Женя знову приставив гвинтівку до плеча,- Вони нас
вб'ють.

- Ми нікуди не втечемо з цього острова. - дядя Вітя підвівся і пішов до човна,-
Тепер потрібно поговорити з ними.

Максим допоміг дяді Віті відв'язати човен. Вони вже відпливли від берега, коли
пролунав постріл. На секунду стало тихо. Таня вхопила Соню і повалила на землю.
Оля сховалася за спиною Жені, котрий опускав рушницю. Військовий на кладці,
схопившись за шию падав.

- Що ти зробив? - прокричав дядя Вітя.

- Я нас врятував! - Женя усміхнувся,- Я його вбив.Із за дерев,
на протилежному березі з'явилися спалахи і над поверхнею озера
заввучали автоматні постріли. Перша куля пройшла крізь Женін живіт і зупинилася в
Оліному тілі. Вони ще не встигли зрозуміти що відбулося, коли наступні кулі вже
пронизували їхні тіла. На наметах з'являлися все нові і нові дірки. З казанка витікала
вода заливаючи вогнище. Гумовий човен почав тонути і дядя Вітя викинув Максима у
воду і сам стрибнув за ним. Таня і Соня лежали в обіймах одне одного скотившись до
кущів на березі.

Все стихло, лише бурмотіння інфікованих порушувало мертву тишу. Максим доплив
до острова і сів на міліні, слідом за ним з води вибрався дядя Вітя.

- Потрібно сховатися. - сказав він і почувши нові постріли навалився на Максима.

Острів перетворився на стрілковий полігон. Вже мертві тіла Жені і Олі знову і знову
потрапляли кулі вириваючи шматки плоті. Один з наметів повалився на землю. Мангал
перевернувся і жар з нього запалив траву. Казанок став схожий на друшляк і лежав у
вогнищі. Інфіковані вже підбиралися до кладки і постріли припинилися.

Максим звільнився від обіймів дяді Віті і сів. Вони обидва були в крові.

- Віктор, ви поранені? - торкнувся руки і та сповзла по тілу на землю, - Ви живі?

Відповіді не було, дядя Вітя лежав закривавлений і направив свій порожній погляд в
небо. Максим витер зі щоки сльозу і підвівся.

- Таня! Ви живі? - пішов по міліні,- Соня!
- Ми тут! - Таня встала мокра і брудна,- Що це було? - допомогла Соні підвестися,- Ми намокли.
- Йдіть сюди. - розправив руки,- Йдіть сюди.
Дівчата підбігли до нього і обійняли.
- Нам потрібно тікати, доки вони не повернулися. - Максим розімкнув обійми, -
Давайте тікати звідси.
- А де дядя Вітя? - запитала крізь сльози Соня дивлячись на закривавлені тіла
Олі і Жені,- Де він.
- Ви плавати вмієте? - запитав Максим.
- Так, вміємо. - Таня знайшла поглядом човен, що перетворився на шматок гуми
на воді,- Ти хочеш пливти?
- Хочу, ключі залишилися в мікроавтобусі і нам потрібно до нього дістатися. -
Максим взяв Таню за руку,- Нам потрібно поспішати.
Скинувши з себе куртки та взуття, вони увійшли у воду і попливли через озеро. Десь
далеко знову почулися постріли. Максим доплив до берега першим і побіг до
автомобіля. Ключі дядя Вітя залишив на сидінні водія. Коли він завів мікроавтобус,
дівчата вже залазили в кабінку.
- Що будемо робити? - запитала Таня тремтячим від холоду голосом
- Знову поїдемо в будівельний магазин. Нам потрібен новий одяг і нам потрібно
зігрітися. - Максим подивився у дзеркало на інфікованих на березі,- Вони
повертаються, нам потрібно поспішати.
Мікроавтобус швидко від'їхав від озера.

Глава 16 “Перелом”

Мікроавтобус зупинився на початку затору з покинутих автомобілів.
- Не глушіть двигун. - Максим відпустив кермо і подивився на дівчат,- Грійтеся, а
я доки сходжу за сухим одягом.
- Ти хочеш від нас втекти? - Соня знову заплакала,- Не покидай нас.
- Я повернуся. - він взяв дівчину за руку,- Нам потрібен сухий одяг.
- Нам не холодно. - витерла сльози,- Ми можемо просто почекати тут доки все не
вирішиться.
- Ти впевнений що все буде добре? - запитала Таня обіймаючи подругу,-
Повернешся?
- Звісно повернуся. - Максим спробував усміхнутися,- Я швидко візьму що нам
потрібно і повернуся.
- Тільки швидше повертайся. - Соня стисла його руку і відпустила,- Ми будемо
чекати.
Максим виліз з автомобіля і закривши за собою дверцята швидко пішов узбіччям в
напрямку будівельного магазину. Навколо нікого не було, лише вітер порушував тишу
своїм завиванням, пронизуючи холодом до кісток.
Зупинившись перед заїздом до магазину він оглянув підходи до магазину. Нікого не
помітивши він побіг до розбитого вікна аптеки. Швидко залізши в аптеку завмер.
Жодного звуку в цілому торговельному залі. Максим обережно відчинив двері аптеки і
вийшов з неї. Взявши візок для покупок він не озираючись пішов до ряду з
туристичними товарами. Вкинувши у візок намет, спальні мішки та каремати, перейшов
до посуду і взяв три нові термкружки, та набір казанків, кілька наборів столових
приборів та тарілок. Помітивши стенд з сокирами різного розміру, Максим усміхнувся.

На стенді знайшовся великий тесак у формі напівмісяця і маленька похідна сокира. Тесак відразу прикріпив собі на пояс, знайшовши неподалік чохол, маленьку сокиру поклав у візок. З одягу знайшлася лише форма для будівельників, тому вибрав три набори спецодягу по розмірах своїх супутників.

Закінчивши покупки в будівельному магазині, Максим перейшов коридором до продуктового супермаркету. Він знайшов консерви, залишені ним минулого разу, взяв кілька блоків води і направився до відділу з алкоголем. Позаду нього об підлогу розбилася скляна пляшка.

- Хто тут? - запитав Максим розвернувшись,- Хто тут?

Відповіді не було, лише кроки що віддалялися. Максим взяв свій візок і швидко пішов у напрямку аптеки. Щойно він вийшов із торговельного ряду, відчув сильний удар в потилицю. Махнувши навмання рукою зробив кілька кроків назад і побачив перед собою невисокого чоловіка у спортивній куртці.

- Що ви робите? - запитав Максим взявшись за голову.

Замість відповіді, чоловік вдарив його по обличчю, з такою силою, що збив з ніг.

- Що тут у тебе? - підійшов ще один чоловік, але набагато вищий і з бейсбольною битою в руках.

- Він забрав всі консерви. А ти чому прийшов?

- Технічний вхід не варіант. - плюнув на підлогу,- Там ці канібали заходять.

- То що? Де наші? - поправив спортивну куртку і вказав на візок,- Забираємо?

- Вийдемо через головний вхід, туди зараз Толік під'їде.- високий чоловік з розмаху вдарив лежачого Максима ногою,- Все, забирай що є і побігли.Максим лежав задихаючись після удару і дивився як двоє чоловіків з його візком під'їхали до скляних дверей центрального входу, розбили їх бейсбольною битою і пішли до щойно під'їхавшого позашляховика.

Дихання відновилося і він сів на підлозі. В голові ще шуміло, але біль вже проходив.

Та все стало не важливим, коли максим почув, як з полиць почали падати товари.

Навіть не озираючись, Максим підхопився і побіг до аптеки. Двері в аптеку він зачинив за кілька секунд до того, як в неї вдарилася головою молода та доволі симпатична темноволоса інфікована дівчина і почала дряпати скло зубами. Зачинивши двері на замок він підбіг до розбитого вікна.

Перед будівельним супермаркетом збиралися інфіковані що йшли на шум від'їжджаючого автомобіля. У вікно спробував заскочити один з інфікованих, але йому це не вдалося і він впав вдарившись об стіну. Максим відскочив і вдарився спиною в прилавок.

- Та що ж це таке? - потер обличчя долонями,- Як таке можливо?

У вікні почали з'являтися руки, котрі тягнулися в середину аптеки. За скляними дверима зібралися інфіковані намагаючись дістатися до своєї жертви. Максим роздивлявся аптеку. Побачивши непримітні двері за відриною з іграшками для немовлят підійшов і вибив їх ногою. За дверима були полиці з препаратами і жодного виходу. Максим сів на підлогу і взявшись за голову почав рахувати інфікованих біля дверей.

- Тринадцять. - вигукнув,- Тринадцять це гарне число.

Зайшовши в склад він почав скидати препарати з полиць. Вхопившись за стелаж, повалив його на підлогу. Зупинився і за звичкою дістав пачку сигарет, а з неї, останню сигарету і запалив.

Кинувши недопалок у розбите вікно, відкрив замок на дверях і побіг в склад. Доки інфіковані пробиралися в аптеку, заважаючи одне одному пройти крізь двері, Максим поставив один із стелажів у дверному прорізі і підпер його двома іншими. Дванадцять канібалів накиннулися на стелаж, простягаючи свої руки крізь полиці. Максим дістав тесак і почав відрубувати руки. Зміг дотягнутися до шиї одного з нападників і без

вагань розрізав її. Він завдавав удари бездумно, рука, плече, обличчя, вухо. Присів і вдарив тесаком по нозі в панчосі.

По полицях стікала кров, а на підлозі лежали тринадцять мертвих людей. Обережно повернувши тесак в чохол, відкинув з проходу стелажі і переступаючи через тіла вийшов з аптеки. Продуктовий супермаркет був заповнений інфікованими і деякі з них вже виходили в коридор. З розбитих дверей головного входу заходив цілий натовп. Максим побіг в протилежний бік. В кінці коридору знаходився магазин електроніки і автоматичні двері в ньому були відчинені. Пробігши повз столи з дорогими телефонами, годинниками і скинувши ноутбук з прилавку, він зупинився. Перед ним були двері з написом "Лише для персоналу". За ними був темний коридор, а в кінці нього, ще одні двері, у маленькому віконці якого було видно денне світло. Максим вийшов з будівлі і прикрив двері. Навколо нікого не було, лише паркан із сітки, місце для паління і сміттєві баки. Легко перелізши через паркан, він побіг до дороги. Діставшись до покинутих автомобілів зупинився і дозволив собі озирнутися. Навколо торговельного центру блукали інфіковані. Добігши до мікроавтобусу, він відкрив дверцята і завмер. В кабіні було порожньо, на сидіннях лежали уламки розбитого скла, а ключів в запаленні не було.

Глава 17 "Поворот"

Соня тихо плакала залізши на сидіння з ногами і обхопивши руками коліна. Таня обійняла подругу і дивилася, як Максим зникає за покинутими автомобілями. Нарешті зігрівшись, дівчата розслабилися і заснули. Коли постукали у лобове скло дівчата прокинулися. Перед мікроавтобусом стояло двоє чоловіків у військовій формі з автоматами у руках.

- Виходьте. - один з чоловіків постукав по склу, - Ви в порядку?

Таня натиснула кнопку і заблокувала двері.

- Що ви робите? - військовий підійшов до дверей, - Відчиніть!

- Залиште нас в спокої! - крізь сльози прокричала Соня, - Що тобі від нас треба?

- Мене звуть Коля. - поклав автомат на землю, - Ми прийшли допомогти. В нас наказ.

- Нас вбити? - Соня вдарила кулаком у скло, - Залиште нас!

Дівчата почали кричати і на шум, пробираючись через чагарники, прийшли інфіковані.

- Немає часу пояснювати. - сказав військовий з автоматом, - Витягуй їх і поїхали.

Коля підняв свій автомат і прикладом вибив дверне скло і просунувши руку відкрив дверцята. Дівчата знову закричали, та він не зважав. Схопивши Соню за куртку він витягнув її з автомобіля і кинув на землю. Таня почала відбиватися ключами від автівки, але Коля схопив її за руку і також витягнув з кабіни і потягнув до неподалік припаркованого легкового автомобіля з чорними номерами. Слідом за ними, підхопивши Соню на руку йшов другий чоловік у військовій формі.

***

Максим стояв біля мікроавтобуса і кутив, коли помітив, що до нього наближаються інфіковані. Він вхопився за тесак на поясі, та оцінивши шанси на перемогу відпустив і побіг. Він зупинився лише тоді, коли вже не зміг бігти далі. Озирнувшись, побачив що відірвався від своїх переслідувачів, але вони все одно прямували за ним. Максим озирнувся у пошуку місця щоб сховатися і помітив світло у вікні одного з таунхаусів. Не роздумуючи, перестрибнув через бар'єрне огороження і

добігши до вікна почав у нього несамовито стукати.

- Припини. - почулося з гори.

Піднявши погляд, Максим побачив жінку, що стояла на балконі. Він все ще продовжував стукати у вікно.

- Припини. - повторила жінка,- Не привертай увагу.

- Допоможіть мені, вони йдуть. - Максим підняв руки,- Я перестав. Тільки впустіть мене.

- Стій на місці.

Жінка зникла. Максим розвернувся і дивився, як інфіковані падають, намагаючись подолати бар'єрне огороження. Він вже зробив крок назад, щоб знову побігти, як перед ним опустилася драбина з мотузки. Швидко вилізши на балкон він знову підняв руки. Жінка тримала в руках двоствольну гвинтівку.

- Чому ти тут? - запитала вона.

- Я тікав від них. - вказав на інфікованих що вже дісталися до стін будинку,- Мені була потрібна допомога.

- Як ти тут опинився? - поклала палець на курок.

- Ми були на острові, доки там це не сталося.

- Ми все бачили. - опустила гвинтівку, - Проходь.Жінка відчинила двері і зайшла в кімнату. Максим ще раз глянув в низ і пішов за нею. В кімнаті стояли два чоловіка з ножами.

- Привіт. - знову підняв руки, - Я Максим.

- Це один з острова. - поклала гвинтівку у крісло, - Мене Світлана зуть.

- Я Артур. - він вказав на іншого, - Його ім'я Олег.

- Ви тут в трьох? - запитав Максим опускаючи руки.

- Це не важливо. - Олег підійшов до вікна,- Ти був в будівельному?

- Так, був. Ледве втік звідти, тепер там повно хворих.

- А що там сталося? - запитала Світлана,- Магазин був зачинений з усіх боків.

- Якись вирошки відкрили центральний вхід. - Максим вказав пальцем на свою розбиту і вже напухлу губу,- А на мене вони напали і забрали все, що я зібрав.

- Тепер зрозуміло. - Олег вказав на крісло,- Ти сідай, нам ще є про що говорити.

Максим сів в крісло і розповів про те, як вибрався з торговельного центру, як залишив дівчат у мікроавтобусі і вони зникли. Розповів про те, як військові знищили їхній табір на острові.

- Тобі непогано дісталось. - сказав Артур і усміхнувся, - Але є і гарна новина, твої подружки живі.

- Де вони? - Максим різко встав з крісла,- Що ви знаєте?

- Сядь. - Олег знову вказав на крісло,- Не роби нічого такого, ми тебе не знаємо.

- Що ви знаєте? - сідаючи в крісло, - Де вони?

- Їх забрали військові і поїхали в Ірпінь. - сказав Артур, - Або взагалі в Київ.

- А навіщо вони військовим? - Максим спробував встати, але відчувши на собі важкий погляд Олега зупинився, - Що вони з ними зроблять?

- Думаю, вони всіх звозять в якийсь табір для біженців. - Світлана подивилася на Олега і продовжила, - Військові вбивали заражених, а здорових забирали з собою.

- А ви тоді чому тут? - запитав Максим, - Вас не забрали?

- За нами приїхали, але військові не справилися і втекли. - Сказав Олег, - Вони були на вантажівках, із зброєю, їх було багато. А тепер ми тут де і були, а вони лежать в полі біля перевернутих вантажівок.

- Якщо ви вірите, що є безпечне місце, то чому не поїхали в Київ?

- У нас немає транспорту. - сказав Артур, - Не так легко виїхати звідси усім.

- Так вас тільки троє. - Максим розвів руками, - Невже тут жодного автомобіля немає?

- Нас не трое. - Світлана взяла гвинтівку, - Пішли, Максим, знайдемо тобі чистий одяг.
Олег взяв у жінки гвинтівку і вийшов на балкон. Інфіковані в низу ніяк не заспокоювалися, намагаючись пробитися крізь стіну.

Глава 18 “Контраст”

Автомобіль з великою швидкістю їхав вулицями Ірпеня. Коля сидів за кермом, а його напарник поряд з ним на пасажирському кріслі. Дівчата сиділи на задньому сидінні, Соня плакала і щось тихо бурмотіла. Таня дивилася у вікно.

- Куди ви нас везете? - запитала вона.

- Любонька, для початку ви б подякували. - напарник засміявся, - Потім представитися потрібно. Мене, до речі, Олександр звуть.

- Ви знущаетесь? - крізь сльози запитала Соня.

- Чому знущаємося? - з усмішкою втрутився Коля, - Ми знайомимося.

- Навіщо нам знайомитися? - підвищивши голос запитала Таня, - Що ви з нас хочете?

- Ми їдемо у Київ, там облаштовано табір для потерпілих. - Коля зупинив автомобіль, - І ми хочемо вас врятувати. Зрозуміло?

- Я вже нічого не розумію. - Соня подивилася подрузі в очі, - Ми його там самого залишили.

- Про що ти? - Олександр повернув голову до дівчат, - Кого ви залишили самого?

- З нами був хлопець, Максим, він пішов у торговельний центр коли в нас забрали.

- Таня обійняла подругу котра знову почала плакати, - Він залишився там сам.

- Мені шкода, але торговельний центр заповнили інфіковані. - Коля взявся за кермо, - Навряд чи він вижив. А нам потрібно дістатися до табору доки ще світло.

- Ви його просто так покинете? - Соня ще сильніше розплакалася, - Ви не можете його так покинути!

- В даній ситуації. - Коля подивився на дівчат в дзеркало заднього виду, - Ми не будемо повертатися по людину, котра скоріш за все вже мертва.

- Він живий! - крізь сльози, - Я не вірю, щоб і він загинув.

Автомобіль пришвидшився виїхавши на одну з головних вулиць і оминаючи блукаючих інфікованих направилися до виїзду з міста.

- Ти впевнений, що ми тут проїдемо? - запитав Олександр вказуючи пальцем на покинуті автомобілі що блокували виїзд з міста.

- Під'їдемо ближче і побачимо. - відповів Коля, - Назад повертатися мені не хочеться.

- Зупини тут, щоб раптом що, ми могли швидко втекти.

- Гаразд. - Коля зупинив автомобіль і заглушив двигун, - Пішли дивитися.

Інфіковані повільно йшли на звук автомобілю. Вони виходили за дерев, наздоганяли по дорозі і намагалися вирватися із своїх автомобілів. Коли двоє військових вийшли зі своєї автівки, то були вже цілком оточені.

Максима провели на перший поверх таунхауса. Двері у двір були відчинені, і він побачив там дітей.

- Тебе здивувало щось? - запитала Світлана.

- Як ви? - Максим взявся руками з голову, - У вас все добре.

- Нам пощастило. У нас тут жив підполковник МЧС і коли його викликали в

міністерство він все зрозумів перший.

- Що зрозумів? Йому зателефонували і сказали, щоб він вимкнув мобільний телефон і їхав у міністерство. - Світлана злегка усміхнулася, - Але він не відразу поїхав, а розбудив всіх і силоміць позабирав телефони і розбив їх. Всі були шоковані, але він великий дядько.

- І все? І ви йому всі повірили? Так просто?

- Ні, не повірили, а викликали поліцію.

- І що? - Максим подивився жінці в очі, - Що поліція?

- Вони не приїхали. А через годину по новинах почали показувати жахливі речі. От і все.

- То у вас ніхто не захворів? - вказав на дітей в дворі, - І військові нікого не вбивали?

- Ні, ніхто, нас вчасно попередили. - Світлана знову усміхнулася, - А сам він поїхав в міністерство і більше не повертався.

- То у вас тут безпечне місце? - Максим розсміявся, - А ми ж були поряд з вами, на острові, чому ви? Ви ж могли.

- Ні, не могли. Ви були оточені хворими. - вказала на рушницю, - У нас майже немає зброї. Та і ви стріляли у військових.

- Так, стріляли, але це довга історія. - Максим опустив погляд.

- Ну год про сумне. - Світлана знову усміхнулася, - Тобі треба перевдягтися, бо ти нам такий закривавлений всіх дітей перелякаєш. Сам хоч не поранений?

- Та ні, ніби без травм.

- Ну і добре, ходімо. - Світлана вийшла у двір і Максим поспішив за нею.

Інфіковані наближалися. Соня навіть перестала плакати і просто дивилася у вікно обіймаючи Таню. Коля сів в автомобіль і завів двигун. Олександр прицілювався і зробив перший постріл з автомата.

Звук рознісся по околиці. Мертві тіла падали на асфальт з кожним пострілом, але в слід за ними прибували все нові і нові інфіковані.

- Нам потрібно тікати! - закричала Таня намагаючись відкрити заблоковані дверцята, - Вони вже близько!

- Закрий рот! - Коля перемкнув коробку передач і натиснув на педаль газу.

Автомобіль під'їхав до Олександра. котрий саме заміняв магазин в автоматі. Зробивши ще кілька пострілів він відкрив дверцята і сів на сидіння. Соня знову почала плакати не зважаючи на Таніні спроби її заспокоїти. Автомобіль швидко поїхав по дорозі, збиваючи інфікованих що траплялися на шляху.

- Куди їдемо? - запитав Олександр пристібаючись паском безпеки. - Нам потрібно в штаб.

- Нам тут не проїхати. - сказав Коля, - Спробуємо об'їхати з іншого боку.

- Ти знаєш як?

На запитання ніхто не відповів. Автомобіль на великій швидкості в'їхав у натовп інфікованих, різко розвернувшись злетів з дороги і загрузла на газоні в парку.

Олександр виліз з автомобіля і відразу підняв автомат, та інфіковані були занадто далеко для влучного пострілу. Слідом за ним з автомобіля виліз Коля, швидко озирнувшись відкрив дверцята дівчатам. Що ви робите? - Таня спробувала закрити двері, та Коля завадив, - Нам

потрібно їхати далі!

- Витягай їх! - закричав Олександр прицілюючись, - У нас кілька хвилин!

Коля нахилився до відчинених дверей:

- Шановні, вам потрібно вийти і піти за мною. - подивився у вічі Тані, - Інакше мені доведеться вас тут залишити.

- Ви нас не можете залишити. - крізь сльози сказала Соня, - Не віддавайте нас їм. Таня обійняла подругу і заплющила очі. Почувши постріл, Коля схопив Таню за волосся і одним ривком витягнув з автомобіля. Дівчина впала на землю, вдарившись обличчям. Соня вискочила з машини зі сльозами на очах і накинулася на військового з кулаками. Вона біла його заплющивши очі. Коля відскочив від дівчини і дав їй настільки сильного ляпаса, що Соня впала на землю. Олександр не зупиняючись прицільно стріляв по інфікованим, котрі все наближалися. - Відходимо! - Коля вхопив дівчат за куртки і силоміць звів на ноги, - Побігли. Дівчата, немов під гіпнозом, не опираючись, підкорилися і побігли вперед, Коля побіг за ними. Інфіковані, не помічаючи втрат, підходили все ближче і ближче.

Глава 19 "Схованка"

Максим провели у ванну кімнату одного з будинків. Гаряча вода його порадувала, а також можливість одягнути чисті речі, в заміні своїх закривавлених. Тепер він сидів за столом за обіднім столом, перед ним стояла тарілка з овочами та м'ясом щойно приготованим на мангалі. Навпроти нього сиділа Світлана з чашкою кави.

- Ти залишишся з нами? - запитала вона, - Чи в тебе інші плани?
- Я б хотів знайти Таню і Соню.
- Ти знаєш де їх шукати?
- Ну ви бачили автомобіль, можна спробувати. - Максим подивився у вічі співбесідниці в пошуках підтримки.
- Ти віриш, що зможеш знайти двох дівчат у Києві? Не хочу тебе розчарувати, але це не можливо. Тим паче навколо лише канібали, котрі кидаються на все живе, а ти не схожий на людину, котра може пройти через місто відбиваючись від них.
- Але ж можна взяти автомобіль. - Максим усміхнувся, - Проїхати по Києву, знайти військових.
- Ти не зміг доїхати від озера до будівельного магазину. - Світлана розвела руками, - Коли дістався до нього, то ледь не загинув і загубив дівчат. Ти впевнений що хочеш поїхати сам в Київ?
- А що ти пропонуєш? - Максим відкинувся на спинку стільця, - Сидіти тут і чекати смерті?
- Так, чекати, але не смерті. - поставила руки на стіл, - Ти зрозумів, чи тобі пояснити?
- Що ви можете пояснити? - він встав зі стільця і підійшов до вікна, - Ви сидите за своїм високим парканом нічого не роблячи.
- Якщо ти сядеш, і замість того, щоб звинувачувати поїси. - вказала на тарілку, - І доки будеш жувати, я тобі все поясню.
Максим повернувся до столу і сів на стілець.
- Смачного. - Світлана усміхнулася, - Тепер слухай. Всім людям потрібно спати, їсти, пити воду. Без води людина може прожити десь тиждень. Ти це знаєш?
- Я думав три дні. - Максим взяв виделку.
- Ти їж, в нас не так багато продуктів, щоб марнувати їх. - знову усміхнулася, - Отже, ті хворі котрі не мають доступу до води, загинуть через кілька днів. Враховуючи те, що хворі не проявляють жодного інтелекту, то і кран вони не відкривають.
- До чого ви ведете?

- Ти ще не зрозумів? Всі інфіковані помруть через тиждень. - Світлана підвелася і взяла чашку з кавою, - Ну я тебе залишу на кілька хвилин, дам тобі змогу все обдумати.
- Зачекайте. Ви кажете, що можна просто перечекати? - Максим поклав виделку, - Просто перечекати?
- Ми дійшли такого висновку. Тому і залишаємося за нашим високим парканом.
- Якби ми залишилися в квартирі, то все було б добре?
- Цього ніхто не знає. - Світлана підійшла до дверей, - Поїж, потім поговоримо. Двері зачинилися, і Максим залишився сам у кімнаті, дивлячись на тарілку з овочами та м'ясом, які зовсім не хотілося їсти.

***

Через парк вони добігли до торгівельного центру з кінотеатром, котрий знаходився на другому поверсі, і до входу вели залізні сходи. Вибивши скло в пластикових дверях, вони проникли в середину приміщення. Забарикадувавши вхідні двері диваном із залу очікування, дозволили собі видихнути. Таня сіла на підлогу і дивилася як її подруга скрутилася в кутку обійнявши свої коліна і тихенько плакала. Коля лишився біля дверей в зал очікування чекаючи, що в них почнуть прориватися інфіковані.

- Що далі? - запитала Таня підводячись, - Куди ви нас знову потягнете?
- Ми вас рятуємо, якщо ви не помітили. - Олександр зайшов за прилавок з попкорном, - І ризикуємо життям.
- Ви вирішили їсти попкорн?
- Я хочу зібрати трохи їжі, щоб ви, невдячні громадяни, змогли підкріпитися, коли ми знайдемо безпечне місце.
- А тут небезпечно? - втрутилася Соня витираючи сльози.
- Нам потрібно знайти кімнату з вікном, міцними дверима і де буде тепло. - Коля вказав на двері в службове приміщення, - А коли ми це все знайдемо, тоді буде час розмовляти про філософію.
- Ти хочеш залишитися тут? - Олександр поклав на прилавок кілька пляшок газованої води, - Ігноруєш наказ?
- Я не ігнорую. - Коля подивився на Соню, - Я відкладаю виконання. Ти маєш щось проти?

Олександр махнув рукою і повернувся до холодильника з напоями. Таня підвелася і підійшла до Колі:

- Який у вас наказ? - запитала вона.
- Це не важливо. - він взяв її за плечі, - Заспокой свою подругу.
- Скажіть. - Таня скинула його руки зі своїх плечей, - Навіщо ми вам? Куди ви нас везете?
- Зараз це неважливо. - Коля знову взяв дівчину за плечі, - Через кілька хвилин, сюди можуть увірватися інфіковані, котрі спробують нас з'їсти. Нам потрібно знайти безпечне місце. - струснув дівчину, - Ти мене чуєш? Коли ми будемо в безпеці, я тобі все розповім. Домовилися?
- Так, що потрібно робити?
- Заспокой свою подругу.

Коля відпустив дівчину і підійшов до дверей службового приміщення.

- За прилавком немає ключів? - запитав він смикаючи за дверну ручку, - Бо тут замкнено.

- Зараз пошукаю. - Олександр відклав пляшки з водою і підійшов до каси.

У вхідні двері до кінотеатру хтось гучно стукнув, потім ще раз. Через хвилину двері вже

здригалися від натиску. Коля зняв з плеча автомат і одним сильним ударом відбив дверну ручку разом із замком. Ще один удар і двері відчинилися.

- Все, беріть, що є і заходьте. - тихо сказав він і пройшов у службове приміщення.

Олександр скинув все знайдете в порожнє відро для сміття.

- Давайте за ним. - сказав він беручи автомат, - Я відразу за вами.

Двері не витримали чергового удару від натовпу і розчахнулися, в зал очікування увірвалися інфіковані.

Глава 20 "Небезпека"

Сонце сховалось за горизонтом. Максим стояв на другому поверсі таунхаусу і відкривши вікно, запалив сигарету. У місячному світлі інфіковані безцільно блукали навколо. Деякі так і залишилися біля паркану комплексу і час від часу вдарялися тілами об нього, на шум приходили інші. В далечі, десь в місті Буча, проїхав автомобіль, освітлюючи фарами будинки. Максим викинув недопалок у вікно і відвернувся від вікна. У кімнаті за столом сиділи Артур і Світлана.

- Там хтось проїхав по місту. - сказав сідаючи за стіл, - Можливо їм потрібна допомога?

- А якщо це твої друзі з продуктового? - з усмішкою сказав Артур, - Шукають в кого б ще забрати продукти.

- А якщо не вони? Ми ж можемо хоча б знак якійсь подати.

- Ми завжди подаємо знаки. - втрутилася Світлана, - Раз в двадцять хвилин ми вмикаємо світло в одному з вікон, щоб той, хто йде неподалік мав орієнтир.

- Багато людей побачили ваш орієнтир? - Максим встав, підійшов до вікна і продовжив, - Можливо зараз там хтось загине.

- Ми не можемо виходити з за паркан і блукати вночі в пошуках людей. - сказав Артур, - Ми можемо допомогти тим, хто прийде до нас, але виходити це самогубство.

В Бучі знову засвітилися фари, тепер автомобілів було кілька і вони рухалися в напрямку будівельного супермаркету.

- Здається, вони їдуть до нас. - Максим дістав сигарету і підкурив, - І там не один автомобіль.

- Що ти там побачив? - Артур підійшов до вікна

Автомобілі зупинилися біля будівельного супермаркету, освітлюючи фарами затор з покинутих автомобілів. Тишу порушили постріли з гвинтівок. Інфіковані поряд з таунхаусом заричали, немов собака коли відбираєш в неї кістку і пішли на звук пострілів.

- Здається, наша допомога їм не потрібна. - сказала Світлана не встаючи з за столу, - Головне, щоб це не були ті, що напали на тебе.

- Ти їх впізнаєш? - Артур подивився на Максима, - Якщо вони прийдуть до нас, ти їх впізнаєш?

- Так, двох з них я бачив. Але їх там набагато більше.

- Ти головне впізнай тих двох, а далі розберемося. - хлопнув Максима по плечу,

- Спостерігай за ними, а я скоро повернуся.

Артур вийшов з кімнати. Максим залишився біля вікна, дивлячись на фари автомобілів і слухаючи постріли. Через кілька хвилин постріли стали ближчими, а між автомобілями почало проглядатися світло від ліхтариків.

До кімнати повернувся Артур.

- Що тут у вас?
- Вони вийшли з автомобілів. - Максим вказав пальцем на торговельний центр, - І здається, йдуть до нас.
- Ви все зробили? - Запитала Світлана встаючи з за столу і беручи гвинтівку, - Боюся, що доведеться поспілкуватися з цими людьми.
- Так, я все зробив. - сказав Артур підходячи до вікна, - Олег на даху з гвинтівкою, решта людей у підвалах.
- А ворота? Потрібно захищати ворота. - Максим повернувся до Артура, але побачивши його посмішку здивувався і додав, - Чому ти усміхаєшся?
- Навіщо збирати людей біля самого вразливого місця? - Світлана поклала руку на Максимове плече, - Досить розмов, іди з Артуром, він тобі пояснить, що робити далі.
Максим, не сперечаючись, пішов вслід за Артуром, Світлана залишилася біля вікна, з гвинтівкою в руках.

***

Забарикадувався двері в службове приміщення столами та кріслами, перейшли в кімнату відпочинку для співробітників кінотеатру, зачинивши двері на замок. В кімнаті відпочинку було вікно, котре виходило на невелику площу перед торговельним центром. Олександр сидів на стільці біля дверей, слухаючи як інфіковані намагаються увірватися у службове приміщення. Коля сидів біля вікна, спостерігаючи за площею. Таня сиділа на дивані обіймаючи Соню, котра продовжувала тихенько плакати.
- Ви обіцяли все пояснити коли ми будемо в безпеці. - сказала вона встаючи з дивана, - Куди ви нас ведете?
- А ми по твоєму в безпеці? - запитав Олександр
- Ми хочемо відвести вас у пункт евакуації. - Коля сів на підлогу біля вікна, - Хоча ми не мали цього робити. В нас був наказ знайти чотири групи наших хлопців, котрі не повернулися із завдання.
- А завданням було вбивство людей? - крізь сльози запитала Соня.
- Інфікованих людей. - Олександр опустил погляд у підлогу, - Наказ був знищити загрозу для цивільного населення.
Дівчата водночас подивилися на нього. Таня знову сіла на диван біля подруги.
- Так, ми мали знищити всіх інфікованих і вивести всіх здорових людей у пункт евакуації. - Коля подивився у вікно і знову сів, - Але три групи не впоралися із завданням, і їх було вбито інфікованими. На четверту групу напали місцеві жителі.
- Ці покидьки просто розстріляли наших хлопців, доки вони захищали їх. - Олександр перевів погляд на дівчат, - Вони стріляли їм в спину.
- На нашу, пошукову групу, теж напали. - Коля злегка усміхнувся, - Ми вирішили порушити наказ і евакуювати людей з острова, там де ми вас знайшли.
- То це ви по нам стріляли? - Соня вскочила з дивану і накинулася на Колю.
- Та ви геть звихнулися? - запитав він відкидаючи дівчину на диван, - Хто по вам стріляв?
- Ми були на острові! - закричала дівчина крізь сльози, - А ви нас хотіли вбити.
Олександр підвівся і наставив автомат на дівчат.
- Ви були на острові? - запитав він, - Це ви були на острові?
- Саша, заспокойся і опусти зброю. - Коля повільно підійшов до напарника, - Дамо можливість їм все пояснити.
- Що пояснити? - запитала Таня, - Що ви хочете почути?
- Я хочу почути відповідь. - Олександр перевів запобіжник в бойовий режим, -

Навіщо ви стріляли?

- Це не ми стріляли. - Таня підняла руки, - До нас приєдналася пара і вони сказали що ви нас вб'єте, а потім почалася стрілянина.

За дверима почувся шум падаючого дивана, котрим були підперті двері. Олександр направив автомат на двері.

- Сидіть тихо. Потім розберемося хто що робив. - Коля дістав ніж, - Головне не шуміть.

Глава 21 "Протистояння"

Олександр відкрив двері до службового приміщення, де інфіковані якраз намагалися перебратися через повалений диван. Коля, з ножем в руках пройшов у двері. Перший удар він наніс чоловіку, котрий перечепився через диван і впавши, повз до відкритих дверей. Ніж розрізав горло і на підлогу потекла кров. Зробивши стрибок в перед, Коля вдарив ножем в серце молодій дівчині, що саме перелазила через диван. Відкинувши бездиханне тіло, він ледь ухилився від рук, що до нього тягнулися. Схопивши руку, він витягнув інфікованого на повалений диван і наносив удари у спину, аж доки рука не обм'якла. У прочинені двері пробиралися нові хворі канібали.

- Допомогти? - Олександр стояв у дверях прицілюючись.

- Ще рано. - Коля перестрибнув через диван і штовхнув плечем двері.

Двері сильно вдарила одного з інфікованих і з його обличчя потекла кров. Чітким ударом перерізав горло жінці що намагалася його вкусити. Ще раз вдарив всім тілом двері, почувся хруст кістки. Інфіковані все ще намагалися пролізти у щілину.

- Заблокуй чимось двері. - Коля різав ножем руки, що тягнулися в кімнату, - Тільки швидше!

Олександр положив автомат на підлогу і підбіг до поваленого дивана і впершись в нього руками підсунув до дверей. Коля відпустив двері і переліз до напарника. Беручи трупи вони кидали їх до дверей.

- Ну на кілька хвилин вистачить. - Коля дивився на свої закривавлені руки, - Потрібно щось вигадати.

- Давай занесемо меблі з тої кімнати. - Олександр вказав пальцем на диван де сиділи дівчата, - Коли вони повалять барикади, то і заблокують прохід до нас.

Таня і Соня, почувши слова військових, зіскочили з дивана і спробували його підняти. Коля сховав ніж і подивившись на свого напарника пішов їм на допомогу.

Підперши двері в зал очікування всіма меблями які знайшли, зачинили двері в кімнату відпочинку і сіли під вікном.

- Цього надовго не вистачить. - Олександр відклав автомат, - Потрібно змінити позицію.

- Ви хочете вийти до них? - запитала Таня, - Краще сидіти тут.

- До світанку, ми нікуди не підемо. - сказав Коля, - Потрібно їх чимось відволікти.

- Чим відволікти? - Соня витерла сльозу, - Вони хочуть нашої плоті. Це все безнадійно.

- Заспокойся. - Коля підвівся і подивився у вікно, - Ми можемо відволікти їх світлом, а заодно і знищити кілька з них.

- В тебе є план? - запитав Олександр, - Що ми можемо зробити?

Коля перехилився через підвіконня і усміхнувся.

***

Максим і Артур вийшли з комплексу через вікно одного з будинків, і перебігли до приватного будинку що розташовувався біля дороги. Увімкнувши все освітлення в будинку, вони

стали біля вікна дивлячись як люди з ліхтариками наближались.

- Якщо серед них будуть ті, хто на тебе напад, то скажи мені відразу.

- А навіщо ми вийшли? - Максим вказав світло що наближалось, - Ми ж тут як на долоні.

- У нас є рушниця. - Артур взяв за кутик килима і відкинув його відкривши металевий люк, - І є де сховатися. Там знаходиться підвал, а вихід з підвалу за будинком.

- І який у нас план? - запитав Максим, - Що нам робити?

- Тобі лише впізнати нападників. - Артур знову усміхнувся, - Краще щоб їх там не було. Мені час виходити.

Артур дав Максиму рушницю і вийшов з будинку, люди з ліхтариками були вже поряд. Максим присів біля вікна.

Артур стояв біля будинку. Ліхтарі направили на нього і він прикрив очі рукою. Максим побачив, як один із чоловіків вимкнув свій ліхтар, передав його супутнику і підняв рушницю, звів курки. Не впізнавши нікого з невідомих, Максим все ж не став чекати і також звів курок. Пролунав постріл і один з чоловіків упав. Артур забіг в будинок зачинивши двері. Пролунав ще один постріл і ще один невідомий впав. Ліхтарики впали на землю. Невідомі почали стріляти по будинку. Максим зробив перший постріл і вже почав перезаряджати рушницю, коли Артур вхопив його за руку і затягнув у відкритий люк. Кулі розбивали скло у вікнах, робили дірки у дверях, розбивали все на своєму шляху.

- Тепер швидко за мною. - Артур вхопив у Максима рушницю, - І не шуми.

Вони побігли вузьким підвалом у повній темряві, аж доки не добігли до маленьких дверей. Відчинивши двері, вони опинилися неподалік від воріт в комплекс, котрі були трохи прочинені. Під канонаду пострілів Максим і Артур забігли в комплекс, ворота за ними зачинила Світлана.

- Що далі? - запитав Максим, - Що робити?

- Чекати. - Світлана вказала на ворота, - Крізь них їм так легко не пройти, а канібали навколо комплексу.

Постріли не припинялися. Олег лежав на даху одного з будинків і стріляв зі своєї гвинтівки з оптичним прицілом, один за одним вбиваючи невідомих, доки вони відстрілювалися від інфікованих. За кілька хвилин постріли стихли, залишилися лише увімкнені ліхтарі і інфіковані котрі поїдали бездиханні тіла невідомих нападників.

Глава 22 "Кінотеатр"

Біля вікна проходила гофра для електрокабелю, перевірючи її на міцність, Коля сів на підвіконня.

- Я спущусь і відволічу їх. - сказав від беручись за гофру обома руками, - Олександр, а ти прикрий мене з вікна.

- Успіху тобі. - Олександр взяв у руки автомат, - Раптом що, рятуйся втечею. Ми тут якось протримаємося.

Коля усміхнувся і почав спускатися по гофрі. Олександр висунувся у вікно і прицілився в одного з інфікованих, що блукали по площі.

- Він в нас стріляв. - прошепотіла Соня, підвелася з підлоги і закричала, - Ти у

всьому винен!

Вона підбігла до Олександра і обома руками штовхнула його у спину. Одною рукою він вхопився за віконну раму, а іншою намагався втримати автомат, але той все ж таки полетів донизу і гучно вдарився об асфальт. Спробував випрямитися, та Соня знов штовхнула в спину і цього разу в неї майже вийшло його скинути. Навмання вдаривши ногою, влучив дівчині в живіт. Скориставшись шансом, Олександр відскочив від вікна. Соня закричала впавши на підлогу. Таня, котра до цього нерухому стояла, побачила, як її подруга скрутилася на підлозі, закричала і налетіла на військового з кулаками. Коля завмер і дивився на автомат, що впав поряд. Лише коли тіні почали наближатися, він підібрав автомат і побіг до входу в кінотеатр. Та за поворотом він наштовхнувся на натовп інфікованих. Рефлекторно Коля відштовхнув нападників і натиснувши на спусковий гачок випустив чергу з автомата. Не дивлячись на результат, кілька разів пострілів у скляні двері супермаркету. Розбивши залишки скла плечем, він забіг до супермаркету. Інфіковані пішли за ним.

Почувши постріли, Олександр кинув Таню на підлогу поряд з Сонею, котра вже намагалася підвестися. За дверима почувся гуркіт падаючих меблів.

- Тільки спробуйте встати і я вас сам викину у вікно. - Він підійшов до дверей, - Не відходьте від вікна.

Відкривши двері, він побачив, що барикаду було повалено, а інфіковані вже перебиралися через повалені меблі.

- Вилазьте у вікно. - сказав він закриваючи двері і підпираючи їх плечем, - Спускайтеся.

- Куди? - запитала Таня допомагаючи подрузі підвестися, - Тут другий поверх!

- Двері довго не витримають, тому вилазьте у вікно і спустіться по проводах.

- І що нам робити? Там небезпечно.

У двері почали битися інфіковані і Олександр навалився на них всією вагою. Дівчата переглянулися і Соня першою підійшла до вікна. Дочекавшись, коли подруга взялася за гофру рукою, Таня обережно виштовхнула її з вікна. Соня зойкнула, але не маючи вибору, почала спускатися. Дверний замок не витримав і двері, попри зусилля Олександра почали відчинятися. Таня послідувала за подругою.

Коля стояв за прилавком з м'ясними виробами і одинарними пострілами убивав інфікованих що все прибували. В одному з автоматів вже закінчилися набої.

Побачивши у вітровому склі дівчат, котрі саме спустилися і в паніці дивилися в різні боки, Коля побіг до алкогольного відділу. Перекинувши стелаж з горілкою, Коля згріб з полиці туалетний папір і кинув до розбитих пляшок потім підпалив їх запальничкою взятою з каси. Полум'я швидко поширилося, приваблюючи до себе інфікованих.

Розбивши вітрове скло, Коля вибіг з супермаркету.

Дівчата саме відбивалися від інфікованого чоловіка, коли Коля ударив його прикладом автомата.

- Де Олександр? Що там сталося?

Дівчата не відповідали, лише дивилися повними сліз очима. З вікна кімнати відпочинку випала дівчина. Слідом за нею, з вікна вистрибнув Олександр.

***

Максим сидів в кріслі і слухав, як Світлана сперечалася з Артуром.

- Нам не потрібно виходити за паркан. - сказала вона вказуючи у вікно, - Там небезпечно і ми не знаємо чи вони знову нападуть.

- Я гадаю, нам потрібно вийти і подивитися, що коїться навколо. - сказав Артур, - Наступного разу нам так не пощастить. Наш відволікаючий будинок схожий на решето, і дивно, що вони не стріляли по нашим будинкам.

- І що ти пропонуєш? Блукати містом в пошуках озброєних людей? - сказала Світлана, - Як ти собі це уявляєш? Ти оцінюєш ризики?
- Просто хочу unikнути нападу. Не хочу, щоб наступного разу вони підкралися непоміченими, у нас тут діти і твої діти також.
- В кімнату зайшов Олег із гвинтівкою на плечі.
- В Ірпені якась пожежа, дим навіть звідси видно.
- Пожежа? - Артур потер пальцями скроні, - Ти не бачив автомобілів?
- Ні, не бачив. Взагалі фар не було видно.
- Це можуть бути ті ж самі, що напали на нас. - подивився на Світлану, - Потрібно перевірити.
- Ви хочете туди піти? - втрутився Максим, - Через натовп хворих.
- Пожежа десь в центрі міста, туди так швидко не дійдеш. - сказав Олег сідаючи на стілець, - Хіба можна взяти мотоцикл.
- Вас буде чутно на все місто. - Світлана хлопнула долонею по столу, - Я голосую за те, щоб на світанку подивитися що там сталося.
- А на світанку мотоцикл не буде так чутно? - з усмішкою запитав Артур.
- У нас є велосипеди. - сказала вона і підвелася, - А до світанку, будемо спостерігати, можливо помітимо автомобілі, або ще щось.
- А що робити з людьми? - Олег підвівся, - Цю ніч всі будуть в підвалах?
- До світанку в підвалах, а завтра буде видно. - вийшла з кімнати.

Глава 23 "Довіра"

Олександр ще не встиг підвестися після падіння, як на нього вже навалився інфікований хлопчик років дванадцяти. Він царапався і намагався вкусити за обличчя, та все припинилося, коли Коля вдарив його прикладом автомату.

- Вставай! - подаючи руку напарнику, - Немає коли відпочивати!

Олександр вхопився за руку і підвівся. Навколо були інфіковані, але більшість з них не помічали людей і йшли до палаючого супермаркету без жодних вагань заходили у вогонь і згорали в ньому ніби не помічаючи.

Таня дивилася, як військові зникли за інфікованими і вхопивши за руку подругу, котра знову почала плакати, потягнула її за собою. Дівчата пробігали повз хворих в пошуках порятунку, доки їх остаточно не були оточені. Соня просто закричала і закрила обличчя руками.

- На землю! - закричав Олександр.

Дівчата їх не почули, тому Коля, прориваючись через інфікованих, стрибнув і обхопивши їх обох руками повалив на асфальт. Пролунали постріли.

- Все, побігли! - Коля підвівся і підняв дівчат, - Тепер біжіть!

Цього разу дівчата послушалися і побігли за чоловіком, що плечем збивав хворих прориваючись уперед. Олександр побіг в іншому напрямку стріляючи з автомата.

Старе кафе, що стояло біля зупинки громадського транспорту, мало дерев'яну декоративну сітку, по якій Коля немов по драбині заліз на дах.

- Залазьте! - став на коліна і простягнув руку, - Швидше!

Дівчата ніби не чули, просто обійнялися і плакали доки до них підходили інфіковані.

Збивши з ніг кілька хворих, Олександр підхопив Таню і підкинув прямо у руки напарнику. Дівчина сильно вдарилася коліном об накриття даху і закричала. Та Коля не зважав, і вже витягував на дах Соню. Олександр, закинувши спочатку автомат, вибрався сам.

- Всі цілі? - запитав Коля дивлячись вниз на інфікованих, - Ніхто не поранений?
- Я в порядку. - Олександр відстебнув магазин від автомата і подивився на нього,
- От тільки набої закінчилися.

- В мене також. Принаймні ми поки що в безпеці. - Коля озирнувся, - Але нам потрібно перейти на більш надійний дах, доки інфіковані не повалили опори.
Не відповідаючи, Олександр підвівся і підійшов до дівчат.

- Вставайте, потім будемо відлежуватися.

- Що? - запитала Таня тримаючись за розбите коліно, - Що ви з нас хочете?

- Хочу вас скинути з цього даху і подивитися як розірвуть на шматки. - усміхнувся,

- Підводьтесь, перейдемо на інший дах.

Коля перейшов до димоходу.

- Сідайте тут, не рухайтесь і не розмовляйте, зачекаємо, доки ці потвори заспокояться.

Олександр допоміг дівчатам підвестися і тримаючи їх за плечі провів і всадив біля димоходу.

- Що будемо робити далі? - запитав сідаючи поряд з напарником, - Які у нас варіанти?

- Почекаємо, поки все заспокоїться і спробуємо знайти автомобіль і прориватися до бази.

- З цими? - Олександр вказав пальцем на дівчат, - Вони ж неадекватні і намагалися мене виштовхати з вікна.

- Ти зможеш їх залишити помирати?

- Я тебе зрозумів.

На горизонті з'явилися теплі барви світанку що відбивалися у перших краплинах дощу.

***

Спустивши велосипеди з балкона Артур і Максим, оминувши інфікованих вийшли на дорогу. Доїхавши до озера, Артур дістав з рюкзака невеликий надувний круг із прив'язаним до нього плеєром з колонкою. Увімкнувши музику на повну гучність, пустив імпровізований пліт на воду. Інфіковані почали активізуватися і йти на шум. Сівши на велосипеди, вони швидко поїхали у напрямку Ірпеня.

Оминаючи поодиноких інфікованих, дісталися до межі міста. Все немов завмерло, будинки стояли темними та порожніми. Жодних звуків окрім завивання вітру.

- Ще тиждень тому, ми б так просто не проїхали б тут. - озираючись сказав Максим, - Трафік був неймовірний.

- Тиждень тому, я б з тобою і не катався на велосипедах. - Артур зупинився, - Кудюю нам краще проїхати?

- Я не знаю, в старі часи, я б проїхав біля комплексу в якому живу. - також зупинившись вказав пальцем на кольорові багатоповерхівки, - Ти мене тому взяв з собою?

- Не зовсім. Нам потрібно їхати далі.

- Можна все ж сказати. - Максим подивився у вічі співбесіднику, - Ви мені не довіряєте?

- Ми не можемо тобі довіряти. Ти прийшов під наші вікна і попросив допомоги. Ми тобі допомогли, але довіру потрібно заслужити.

- І тому я не бачив нікого з жителів вашого комплексу? Ви спеціально все приховуєте?

- Ви довірилися новим людям, і що з цього вийшло? - Артур озирнувся і побачив інфікованих, менш ніж за двадцять метрів, - Швидше поїхали, потім поговоримо.

Максим після секунди вагань, сів на велосипед і поїхав слідом за Артуром, що вже

поїхав вперед.

Проїхавши повз пограбований супермаркет, кількох під'їздів з вибитими дверима, Артур знову зупинився.

- Що сталося? - запитав Максим зупиняючись поряд, - Щось не так?

- У вікнах світло. - Артур подивився на співбесідника, - Там хтось залишився.

- Це в моєму комплексі. - Максим усміхнувся, - Потрібно перевірити.

- Ми не за цим їхали. Можливо заїдемо, як будемо повертатися?

- А раптом вони щось знають. - Максим сів на велосипед, - Ми ж все одно поряд маємо проїхати.

- Під'їдемо ближче, і подивимося. - Артур озирнувся, - Доки за нами не плетуться інфіковані, можемо подивитися.

Коли вони під'їхали до комплексу розпочався дощ. Одне з вікон комплекс зі скрипом зачинилося.

Глава 24 "Радіо"

Максим під'їхав до калитки в комплекс і спробував відчинити. Магнітний замок ще працював, калитка не піддалася, натомість, інфіковані попрямували до неї.

- Нам тут не пройти. Потрібно об'їхати до іншого входу.

- Весь двір наповнений цими канібалами. - Артур зліз з велосипеда і сперши його на автомобіль, що стояв поряд. - Ще не пізно поїхати далі.

- А можна не називати моїх сусідів канібалами?

- От як вони перестануть на мене дивитися як на їжу, я перестану. - сказав Артур оглядаючи решітки на вікнах першого поверху, - Все, поїхали далі, це небезпечно.

Вони вже виїздили з парковки, і Максим озирнувся подивитися на свій будинок, як його велосипед у щось вдарився. Виїзд з парковки заповнили інфіковані. Артур кинув свій велосипед і підхопивши напарника потягнув його подалі від небезпеки. Через кілька секунд, Максим зрозумів, що сталося і звівся на ноги. Вони знову направились до калитки. Прохід в комплекс був перекритий, а інфіковані тягнули свої руки крізь решітку.

- Що робити? - Максим подивився на вікна другого поверху, - Спробуємо дістатися на верх?

Артур дістав і присів виколупуючи тротуарну плитку.

- Що ти робиш?

- Залізеш у вікно і скинеш мені стілець чи ще щось, щоб я виліз. - Артур підвівся і кинув шматок каменю у вікно, розбивши його, - Давай швидше.

Максим зробив кілька кроків для розгону вклав ногу у руки Артуру і з його допомогою дістався вікна. Порізавши руку об бите скло, він заліз в квартиру.

У двері хтось шкрібся. Максим стояв у чийсь спальні. Схопивши ковдру з ліжка, знову повернувся до вікна і спустил один її край у вікно. Впершись ногами в підвіконня, він з усіх сил намагався втримати ковдру, доки Артур по ній залазив у вікно. Вони сиділи на підлозі дивлячись на двері і переводячи подих.

- В тебе кров. - сказав Артур, - Тобі потрібно перев'язати рану.

- Давай виберемося звідси, а потім вже перев'яжемо? - Максим підвівся і визирнув у вікно, під яким зібрався цілий натовп інфікованих, - Знайдемо людей, що тут живуть. Тим паче, ми в чийсь спальні, а в спальнях ніхто не тримає аптечок.

- Твоя рана тобі і вирішувати. Давай вибиратися з цієї квартири. Ти відчиниш

двері, а я розберуся.

Максим взявся за дверну ручку і подивився на Артура, котрий дістав ніж і став посеред кімнати. Щойно двері відчинилися, крізь них увірвалася дівчинка з двома зав'язаними хвостиками, років десяти. В Артура з рук випав ніж і він розкрив обійми. Її маленька щелепа відкрилася і її маленькі зупи вп'ялися у м'язисту руку. Шок минув миттєво. Вхопивши інфіковану за волосся, відкинув її в стіну. Не зважаючи на удар, дівчинка знову побігла вперед. Артур підхопив її руками і викинув у вікно.

- Пішли далі. - підняв свій ніж, - Не час розслаблятися.

- Ти в порядку? - Максим знову зачинив двері, - Потрібна хвилина?

- Ні, пішли шукати твоїх сусідів.

Квартира була порожня. Відчинивши вхідні двері вийшли в коридор.

- Підемо на пошуки? - запитав Максим.

- Так, пішли вище, спробуємо знайти когось.

Почулися глухі кроки в далечі коридору.

Артур знову дістав свій ніж.

- Хто тут? - прокричав Максим, - Хто ви?

Кроки припинилися.

- Ви здорові? - басом запитали з кінця коридору.

- Ми прийшли допомогти. - Артур зробив кілька кроків, - Вам потрібна допомога?

В коридорі увімкнулося світло. Через кілька секунд з'явився невисокий чоловік з залісинами і у товстих окулярах.

- Це ви тут шумите? - запитав він усміхаючись, - У вас все в порядку?

- Та не зовсім. - Максим зробив кілька кроків до чоловіка і зупинився коли той перестав усміхатися.

- Не могли б ви сховати зброю? - пальцем вказав на Артура, - А потім і поговоримо.

Артур сховав свій ніж і підняв руки.

- Це не обов'язково. - чоловік знову усміхався, - Я Володимир.

- Мене Максим звуть, я живу у будинку поряд. - вказав на супутника, - А це Артур.

- Це не ти часом з Вітею мій мікроавтобус взяли? Тільки він знав, де запасні ключі сховані.

- Так, це я був. - Максим злегка усміхнувся, - В нас не було вибору.

- Та нічого, гадаю це найменше, що могло статися. А де цей сварливий пенсіонер?

Максим не відповідав і просто дивився на чоловіка. Усмішка зникла з обличчя Володимира.

- Він хоч не бродить як решта по комплексу в пошуках їжі?

- Ні, він загинув.

- Не зараз. - Володимир ще раз оглянув чоловіків, - Йдіть за мною. В нас там є вода і бинт, вам це зараз потрібно.

Артур подивився на Максима і пішов за чоловіком.

На третьому поверсі чоловік зупинився.

- Тільки не лякайте людей і не робіть дурниць. - Володимир підійшов до дверей в одну із квартир і відчинивши двері додав, - І будьте ввічливими.

У просторій трикімнатній квартирі було багато людей. На кухні, котру було видно від вхідних дверей, дві жінки щось ліпили із тіста. В коридорі стояв чоловік з пістолетом в руках, котрий представився Романом. Максима з Артуром провели до однієї з кімнат, з невеликим не працюючим телевізором та розкиданими дитячими малюнками на підлозі. Володимир посадив гостей на диван, а сам сів у крісло.

- Зараз вам перев'яжуть рани, не бійтеся.

- Та не потрібно, це лише укус маленької дівчинки. - сказав Артур, - Майже немає крові.

- Значить ви її вбили? - запитав Роман заходячи в кімнату з бинтами, - Ми не могли наважитися.

- Вибачте, ми не мали вибору. - сказав Максим дивлячись на Романа.

- Все добре. - Володимир почухав потилицю і продовжив, - Ми просто не могли зайти в ту квартиру і дивитися на неї.

- Давайте я вам перев'яжу рану, а ви розповісте що відбувається зовні.

Роман сів на диван і почав перев'язувати рану Артуру. Максим розповів, як їздив в поліцію, як зустрівся з дядькою Вітьою, про військових і про острів. Артур розповів про те, як їх врятували від зараження. Володимир уважно слухав, час від часу протираючи окуляри.

- А як ви врятувалися від цієї хвороби? - запитав Артур поправляючи бинт.

- Я головний інженер на місцевій електростанції. - сказав Володимир, - Мені зателефонувало керівництво з міністерства і сказало, що в нас карантин.

- Який карантин? - здивувався Максим.

- Сказали вимкнути всі телефони і увімкнути радіо. І заборонили виходити з квартири протягом десяти днів. От і все, а у Роми взагалі телефон з минулого століття. - усміхнувся, - Так ми і залишилися самі.

- Ви просто не виходили з квартири? - запитав Артур.

- До мене якраз привезли внуків і ми запаслися продуктами. А коли по вулиці почали бігати люди і кусати інших людей, ми заблокували двері в під'їзд.

- Що ви плануєте робити далі? - запитав Максим.

- Чекати. - Володимир розвів руками, - Радіо увімкнене, і якщо вірити міністерству, нам залишилося лише кілька днів до кінця карантину.

- Та ви дивилися у вікно? - Артур встав з дивану, - Що можна чекати?

- Краще з дітьми блукати містом? - втрутився Роман, - Чи вбивати людей що захворіли? Що ви будете робити, якщо це лікується?

В кімнаті зависла тиша.

Глава 25 "Вихід"

До кімнати повернувся Роман, з двома чашками кави.

- Пригощайтесь. - сказав він, даючи чашки гостям, - Напевно давно не пили такого?

- Дякую. - Артур відпив, - У нас є кава, але не така смачна.

- Ви хочете повернутися до своїх? - Володимир зняв окуляри, протер їх і знову вдягнув, - Чи залишитесь з нами?

- Ми не проти. - сказав Роман, - У нас багато порожніх квартир і запасів вистачить на всіх.

- Дякую за пропозицію, але я повернуся у свій дім. - Артур підвівся з дивану, - Але Максим може залишитися з вами.

- Я не можу повернутися з тобою?

- Повір, так буде всім краще. Ти залишишся тут, а мої сусіди не будуть остерігатися твоєї присутності.

- Цікаві у вас плани. - Володимир подивився на Максима, а потім на Артура, - А ти можеш сісти. Навколо будинку зібралось багато хворих людей і доки все не заспокоїться, ніхто не вийде звідси. Чому ви хочете розділитися?

- Я ж вам все розповів. - сказав Максим, - Мені ще не довіряють і на те є причини.

- Тобі не можна довіряти? - запитав Роман подивився на Максима і усміхнувся, - Не відповідай, ми все розуміємо. Ти можеш залишитися з нами.

- Мені потрібно швидше повернутися до своїх. - Артур знову сів на диван, - Як можна вибратися з будинку.

- Ми зараз все покажемо, а ви самі вирішите. - Володимир встав і підійшовши до дверей запитав, - Ну ви йдете?

Піднявшись сходами на десятий, найвищий поверх, Роман відкрив вихід на дах. Дощ все ще йшов, але Артур, ніби не помічаючи його стояв намагаючись роздивитися свій дім.

- Гадаю, це тобі знадобиться. - Володимир дістав з кишені невеликий бінокль і простягнув Артуру, - Користуйся.

- Дякую. - Артур взяв бінокль, - У вас є всі ключі від будинку?

- Ні, лише від нашого під'їзду. - Роман розвів руками, - Це ще пощастило, що ми зробили копію ключів, щоб тут ховатися від своїх сімей.

Максим дістав з кишені пачку сигарет і дістав єдину сигарету, що там залишилася. Прикривши її рукою, підпалив і з задоволенням вдихнув такий отруйний і однаково приємний дим. Він дивився на місто, в котрому жив вже більш як чотири роки, яке весь час сяло тисячами різнобарвних лампочок. Тепер місто стало сірим, а по його вулицям блукали бездушні тіла колишніх жителів. Він нарешті зрозумів, звідки йшов дим. Кінотеатр що знаходився в центрі міста, в котрий він зрідка ходив, догорав випускаючи в небо стовп диму. Лише заплава колись великої річки залишалася як і була, безлюдна і заповнена висохлою травою.

- Я знаю, як відволікти інфікованих. - Максим викинув недопалок за край даху і повернувся до товаришів, - Ми можемо влаштувати пожежу на заплаві.

- Що? - Артур опустив бінокль, - Це спрацює?

- Ви хоч розумієте, що пропонуєте? - запитав Володимир, - Ви хочете влаштувати велику пожежу? - зняв окуляри і почав їх протирати краєм сорочки, - Що будете робити, коли вогонь перекинеться на будинки? Там знаходяться бані з дерева, а з іншого краю автозаправка. Ви оцінили всі ризики?

- Це зараз неважливо. - Роман вказав пальцем на дорогу, що йшла попід заплаву, - Там якийсь автомобіль.

Максим забрав у Артура бінокль і подивився у вказаному напрямку.

- Це ті, кого я бачив біля супермаркету. - сказав він і подивився на Артура.

***

Дощ все ще йшов гасячи залишки пожежі. Дівчата промкли і замерзли. Інфіковані заповнили всю площу перед кінотеатром. Олександр стояв на краю даху і дивився як до нього намагаються дотягнутися руки охочих пошматувати його плоть.

- Щось побачив? - підійшовши запитав Коля.

- Тільки те, що їх тільки більшає. Як там дівчата?

- Поки сидять спокійно. - озирнувся, - Ти розповіси, що сталося, коли я вас покинув?

- В них була істерика. - Олександр подивився на Соню, - Вони цього всього не витримують. Нам потрібно вибратися звідси?

- Є ідеї?

- Можемо влаштувати ще одну пожежу, щоб вбити частину інфікованих.

- Думаєш, ми зможемо знищити достатню кількість, щоб вибратися?

- Ми можемо пробитися прямо зараз, якщо залишимо їх тут. - Олександр подивився у вічі напарнику, - Але ми їх не можемо залишити?

- Я не хочу більше такого чути. - сказав Коля відвертаючись.

- Тоді ще один підпал? Тут багато автомобілів, можна їх використати.

- Добре, пропоную зробити це прямо зараз, щоб доки дівчата оговтаються, ми вже повернулися.

- Я візьму три автомобілі справа, а ти три зліва. - Олександр дістав ніж і запальничку, - Підпалюємо і повертаємося.

Коли військові зіскочили з даху кафе, Таня закрила подрузі очі рукою, а іншою затулила собі рот, щоб не закричати.

Олександр навмисно стрибнув на великого чоловіка і повалив його на землю і кілька разів вдарив ножем. Не підводячись, перерівав кільком інфікованим сухожилля на ногах. Розштовхуючи і наносячи навмання удари ножем прорвався до найближчого автомобіля. Збивши жінку з ніг, впав на неї і засунувши руку під автомобіль пробив бензобак. На асфальті з'явився струмок бензину. Олександр підпалив рідину, і за кілька секунд полум'я охопило бензобак. Він вже добігав до наступного автомобіля, коли пролунав вибух. Інфіковані почали йти на полум'я, цим самим не даючи Олександру дістатися до цілі. Оцінивши свої шанси, він почав пробиратися до кафе. Скориставшись вибухом, Коля швидко дістався до найближчого автомобіля, і вже присів, щоб дістатися до бензобака, як у склі з'явилася рука. Він відкрив дверцята і йому в ноги впала дівчина. Вона вгризалася зубами в його черевик. Коля, не роздумуючи, кілька разів вдарив її ногою по голові і заскочив у автомобіль зачинивши двері. Ключі були на місці і повернувши їх автомобіль завівся. Інфіковані почали битися руками в скло. Обережно, переїжджаючи падаючі тіла, Коля поїхав до кафе. Олександр стояв на краю даху, тримаючи дівчат за руки, коли автомобіль зупинився прямо під ними. Двері відчинилися, і Олександр не роздумуючи спихнув дівчат з даху. Таня встояла на ногах спершись на автомобіль, Соня ж, навпаки, впала на бік і закричала від болю. Олександр спустився з даху, і відштовхнувши кілька інфікованих підняв Соню на руки і закинув на сидіння. Таня сіла сама.

- Поїхали звідси! - сказав Олександр закриваючи за собою дверцята.

Автомобіль повільно поїхав по тілах збитих інфікованих до виїзду з міста.

Глава 26 "Прорив"

Артур подивився у бінокль на автомобіль і повернув його Максиму.

- Мені потрібно до своїх! Мені потрібен автомобіль.

- Що ви там такого побачили? - запитав Володимир, - Що ви так злякалися?

- Це вони напали на мене в будівельному. - Максим обвів всіх поглядом, - Потрібно щось робити.

- Заспокойтеся. - Роман взяв Артура за плече, - Ти іди з Володимиром, і візьміть ключі від автомобілів і чекайте. Я відволічу хворих, а потім ти вирвешся з будинку.

- Як ви це зробите? - запитав Артур звільняючи свою руку, - Що нам чекати?

- Годі запитань. - сказав Володимир, - Поїхали вниз, ми знаємо що робити.

- А ти зі мною. - Роман штовхнув Максима в плече і пішов на край даху що виходив до дороги.

Максим здивувався, коли Роман показав йому ящик з плашками.

- Що це?

- В пляшках бензин з мастилом. - Роман усміхнувся, - Ми готувалися до чогось подібного. Люди завжди непередбачувані у своїх діях, тому потрібно бути готовим до всього. Тепер бери ці пляшки і кидай на дорогу, але не підпалюй.

- Навіщо?

- Просто роби те, що сказано. - Роман взяв одну пляшку в руки, - А я поки

відволічу хворих від парковки.

Доки Максим кидав пляшки на дорогу, Роман перебіг до іншого краю даху, і підпаливши ганчірку встромлену в пляшку, кинув її у сміттєві баки на краю парковки. Пляшка розбилася і полум'я охопило пластикові баки для сміття. Інфіковані активізувалися, і під власне бурмотіння пішли на світло від вогню. Коли Роман повернувся до Максима, автомобіль вже був майже біля будинку.

- Зупинись і присядь. - Роман взяв пляшку з ганчіркою і присів, - Будемо чекати.

Автомобіль саме в'їхав на мокрий від бензину асфальт, коли палаюча пляшка впала поряд. Колеса загорілися і автомобіль на мить зупинився. Роман кинув ще одну пляшку, та вона не влучила, так як автомобіль дав задній хід і втік від полум'я.

Максим взяв бінокль і подивився на дорогу, де з палаючого авто вибігли три чоловіки, в яких він впізнав своїх кривдників. В дальньому краю дороги з'явилося ще три автомобілі.

З парковки саме виїхав автомобіль.

- Це напевно твій друг. - сказав Роман, - Він може не встигнути.

- Я перекрию дорогу. - Максим взяв пляшку з ящика.

- Знайди квартиру, через яку ви пробралися в будинок. Володимир має бути там.

Максим не відповів і спустившись з даху до ліфта, викликав його і натиснув на кнопку другого поверху. Здавалося, що пройшло не менше години, доки двері ліфту відчинилися і перед ним з'явився Володимир.

- Ти за Артуром? - запитав він, - Що там коїться?

- Мені потрібен автомобіль.

- Яскраво червона, біля виїзду з парковки. - Володимир дав Максиму ключі, - Вибирайся сам, я допоможу Роману.

Тримаючи у руках ключі, Максим визирнув у нещодавно вибите вікно. Майже всі інфіковані зібралися біля палаючих баків для сміття. Не втрачаючи часу, він виліз у вікно і спустився. Яскраво червоний седан був зовсім поряд і на шляху не було жодного інфікованого.

Завів двигун, перемкнув передачу і натиснув на педаль газу.

Автомобіль виїхав на дорогу і Максим побачив, як три автомобілі прориваються через полум'я. Яскраво червоний автомобіль круто повернув перекривши дорогу. Максим міцно вхопився за кермо, коли в його авто вдарилося інше. На мить, все зупинилося.

З автомобілів почали вилазити чоловіки зі зброєю, один з них взяв гвинтівку і прицілювся. Максим побачив дуло націлене прямо на нього. Не відводячи погляду він відкрив дверцята і вистрибнув з автомобіля за мить до того, як куля розбила скло.

Максим ліг на асфальт і поповз до кущів що росли на узбіччі дороги.

Чоловіки вже прицілювалися в Максима, коли на один з автомобілів впала підпалена пляшка. Полум'я охопило автомобілі, і рятуючись, чоловіки побігли на заплаву. Ще одна підпалена пляшка впала за їхніми спинами.

Максим завмер у високій засохлій траві і дивився, як на даху будинку Роман підпалює чергову пляшку з бензином і кидає її вниз.

Кругозір перекрила підшва черевика і Максим відчув сильний біль. Потім ще один удар.

Навмання махав кулаками, та вони не попадали у ціль. Ще один болючий удар у обличчя. Дістав ніж, та його руку вхопили. Не зважаючи на нові удари, намагався вирватися. Кров заливала очі, а біль заважав думати.

З останніх сил, Максим вигнувся немов змія і схопив пальці що тримали його руку зубами. Від нових ударів, він лише міцніше стискав зуби, поки палець не опинився в його роті повністю відділений від руки. Відчувши, що його руку відпустили, Максим кілька разів вдарив нападника ножем. Почув крик, а потім хрип. Протерши очі від крові, Максим побачив чоловіка, того самого, котрий вдарив його у будівельному

супермаркеті. Тепер він лежав у сухій траві і захлинався власною кров'ю. Максим виплюнув відкушений палець. Решта чоловіків зі зброєю вже були на іншому боці заплави. Максим взяв кулі з кишень вже мертвого нападника, знайшов в траві гвинтівку і витерши обличчя від крові пішов через заплаву.

Глава 27 “Непередбачено”

Автомобіль повільно їхав вулицею оминаючи інфікованих що безцільно блукали. В деяких будинках було увімкнене світло, але ніхто не хотів це помічати. Доїхавши до затору на виїзді з міста вони зупинилися.

- Чому ми не їдемо далі? - запитала Таня дивлячись у вікно, - Нас почули інфіковані. Вони скоро прийдуть.

- Далі ми не проїдемо. - Коля заглушив двигун, - Далі підемо пішки.

- Ми знайдемо іншу машину і поїдемо. - Соня спробувала усміхнутися, але це вийшло занадто театральнo, - Правда?

- Ні, ми підемо пішки.

- Чому? - Таня подивилася на військових, - Чому ми не можемо взяти інший автомобіль?

- Тому що вони нас почують і підуть за нами. - Коля відкрив дверцята, - Тихо виходимо і не грюкаємо дверима. Все зрозуміло?

Дівчата по черзі кивнули і обережно вилізли з автомобіля. Олександр взяв напарника за плече.

- Я залишуся, відволічу їх, а ви швидше тікайте звідси.

- Що ти задумав?

- Дочекаюся доки ви пройдете через затор, потім трохи пошумлю і наздожену вас.

- Ти впевнений?

- Тобі потрібно поспішати, щоб не зруйнувати мій геніальний план. - Олександр усміхнувся і штовхнув напарника в плече, - Все, іди.

Дівчата стояли біля автомобілю тримаючись за руки. Коля підійшов, взяв Таню за плече.

- Тепер без жодного звуку. - сказав він і потягнув їх за собою.

В деяких автомобілях були інфіковані, котрі намагалися пробитися через скло.

Пройшовши затор, Коля повернувся і помахав рукою. Почувся клаксон автомобілю із куців з'явилися інфіковані, деякі виходили з-за дерев і йшли на шум. Олександра не були видно. Ще секунду повагавшись, стис таніну руку.

- Все, пішли далі.

- Потрібно дочекатися. - сказала Таня, але Коля не відповів, лише смикнувши за руку пішов вперед.

Дорога була порожньою, лише розбитий автомобіль і кілька інфікованих. Коля з дівчатами йшли узбіччям.

- Ви занадто повільні. - сказав Олександр перелазячи через дорожній бар'єр, - Я вас наздогнав пробираючись через зарослі та цю бісову високу суху траву.

- Я радий, що ти нас наздогнав. - Коля озирнувся, - Що там робиться?

- Назад нам не повернутися. - Олександр показав закривавлений ніж, - Їх там тепер сотня а може і дві, з усіх дворів позбігалися.

- Тебе не переслідували?

- А чому я по твоєму бігав по чагарниках?

- Добре, пішли далі. - Коля подивився на дівчат і додав. - Ви в порядку?
Таня кивнула і всі пішли далі. До села Романівка, що знаходилося між Києвом і Ірпенем залишалося ще хвилин десять, коли на дорозі з'явилася зграя інфікованих. Олександр запропонував обійти село, але зліва, на набережній, теж було багато інфікованих, а з права прохід перекривали високі паркани приватних будинків.

- Пройдемо напямку? - запитав Коля, - Може нам вдасться прорватися?
- Я невпевнений, що ми зможемо прорватися без автомобіля. Невідомо скільки там цих безмозких тварюк блукає.
- Є пропозиції?
- Вибачте, але я б радила поспішати. - сказала Таня, вказуючи на Ірпінь, звідки на дорогу виходили інфіковані, - Скоро нам не буде з чого вибирати.
- Прориваємося? - Олександр взяв за руку Соню, - Ти ідеш зі мною.
- Ні. - прошепотіла дівчина.

Коля взяв Таню за руку і потягнув за собою, Олександр з Сонею послідували за нею. Вони добігли до межі села не зустрівши жодних перешкод, але їх все ж почали переслідувати. На дорогах села були інфіковані, дорогу перекрила перевернута вантажівка. Шлях був відкритий лише до невеликого офісу будівельної компанії. Скляні двері будівлі були зачинені і Олександр намагався їх вибити. Коля перевіряв всі вікна, котрі також виявилися зачиненими. Дівчата почали стукати у двері. Інфіковані вже йшли на шум. Олександр підняв камінь, щоб розбити дверне скло.

Пролунав постріл.
Дверне скло розбилося, Олександр завмер з каменем в руках. Таня закричала дивлячись на Соню, в якій замість милого обличчя тепер було криваве місиво із оголеними кістками.

Пролунав другий постріл. Камінь впав на землю, а поверх нього впав Олександр. Інфіковані побігли на постріли.

Коля заскочив у розбиті двері і перекотившись через плече завмер. Посеред залу стояв чоловік з рушницею в руках.

- Я не знав. - сказав він кидаючи зброю, - Я думав що ви хворі. Я оборонявся.
Коля, незважаючи на слова, зробивши кілька кроків, перерізав чоловіку горло і вдарив руків'ям ножа в обличчя. Чоловік не встиг впасти на підлогу, як з надвору знову пролунав дівочий крик.

Біля вхідних дверей вже були інфіковані, деякі з них вже накинулися на мертве тіло Соні, впиваючись у залишки її закривавленого обличчя. Олександр випустив свій останній подих, коли його, вхопивши зубами за ногу, потягнули в натовп. Таня несамовито кричала відбиваючись від інфікованої жінки вдвічі більшої за нею. Коля вхопив офісний стілець і виставивши його вперед вибрався через розбите дверне скло. Відсунувши інфіковану жінку, він вхопив Таню за плечі і вкинув її в будівлю. В плече вп'ялися чийсь зуби, та Коля навіть не озирнувся, пересилуючи біль, він пройшов у двері. Вхопивши ще один стілець, Коля кинув його у двері, стіл, що стояв біля входу, він кинув перегородивши вхід. Інфіковані намагалися пробратися в будівлю.

Таня не перестала плакати, навіть коли Коля тягнув її по підлозі до сходів на другий поверх. Взавши дівчину на руки, він вибіг по сходах і відчинив двері.

З-за дверей з'явився молодий хлопець, з червоними від луснувших капілярів очима. Коля відвернувся з дівчиною на руках, а інфікований накинувся на нього збивши з ніг. Всі троє покотилися вниз сходами.

Проходячи вулицею поміж приватних будинків, Максим все більше зустрічав закривавлені тіла інфікованих. До озера залишалося ще хвилин десять ходьби, що означало, що нападники вже на півдорозі до своєї цілі.

Наздогнав їх вже біля озера. Люди зі зброєю пробіралися прибережними хащами до таунхаусів. Максим ліг під великим кущем і прицілювався. Приготувався натиснути на спусковий гачок, коли на дорозі з'явилися чотири автомобілі. Вони зупинилися навпроти таунхаусів, двері відчинилися і озброєні чоловіки вилізли з автомобілів і почали стріляти. Кулі розбивали вікна в будинках, вибивали шматки штукатурки зі стін, розбивали віконні рами.

Постріли припинилися. Інфіковані почали виходити з-за дерев та кущів. Злочинці, що до цього причаїлися на березі, випрямилися і пішли до таунхаусів. Нападники вже переходили дорогу, коли з острова почувся постріл і один з них впав на асфальт. Всю зброю направили на острів і знову почалася стрілянина. Ще один злочинець упав замертво.

В розбитих вікнах з'явилися стволи і водночас з них всіх почали стріляти. Автомобілі покривалися дірками від куль. Злочинці почали падати асфальт, з одного боку на них сипався град куль, а з іншого, поодинокі, але смертельно точні постріли. Інфіковані вже з'явилися на дорозі поряд з автомобілями.

Нападники, ті що могли бігти, направилися до хащів на березі, кілька з них бігли прямо на Максима. Він все ж натис на спусковий гачок і на землю впав ще один покійник. Рушниця в його руках була двозарядна, тому після другого пострілу, він почав перезаряджати. Злочинець вже був зовсім поряд і почав прицілюватися. Максим впустив набої і просто дивився на вірну смерть в руках ворога. Пролунав постріл. Максим побачив як поряд з ним в землю влучила куля. Він поглянув на супротивника, який з гримасою болю на обличчі намагався звільнити свою ногу щелепи інфікованого, котрий до цього моменту нерухомо лежав в траві. Максим швидко зарядив рушницю і зробив два постріли. Злочинець впав на мертво тіло інфікованого.

Постріли з вікон припинилися, та злочинці продовжували стріляти по таунхаусам, по острову і по інфікованим що не припиняли йти на шум. Максим дивився, як нападники відступали берегом, не припиняючи стріляти. Через кілька хвилин постріли припинилися. Максим підвівся і озирнувся. Навколо були інфіковані.

Міцно стис рушницю і побіг до таунхаусів збиваючи з ніг супротивників б'ючи їх прикладом. Він вже був на середині дороги, коли побачив маршрутку, що їхала прямо на нього. Максим прицілювався і усміхнувся, коли побачив, що за кермом сидить Володимир. Маршрутка зупинилася і відчинилися автоматичні двері.

- Тебе підвезти?

- Що ви тут робите? - Максим опустил рушницю, - Як ви тут опинилися?

- Заходь, не втрачай часу!

Максим заскочив у маршрутку і сів в крісло. Двері зачинилися.

Біля воріт в комплекс стояв Артур і як тільки маршрутка зупинилася поряд, відкрив калитку, з якої почали виходити люди. Чоловіки зі зброєю, жінки з продуктами, та діти з іграшками. Коли всі розсілися по кріслах, до маршруткі зайшов Артур.

- Можемо їхати?

- Так, Роман вже мав все приготувати. - Володимир завів двигун, - Потрібно поспішати.

- Чому ви тут? - Максим підійшов до водія, - Що тут відбувається?

- Доїдемо і я тобі все розповім. - Володимир перемкнув передачу, - А зараз сядь.

Маршрутка розвернулася і поїхала по дорозі, збиваючи інфікованих.

- А хто був на острові? - запитав Максим, - Хто стріляв з острова?

- Там Олег, він знає що робити далі. - Артур подивився у вікно на острів, - Він сам вигадав цей план.

- А куди ми їдемо? - не вгамовувався Максим, - Який план?

- Ми їдемо в садовий центр, що біля лісу. - Володимир усміхнувся, - Там нас чекає Роман з моїми внуками та дружиною. А плану в нас немає, ми просто поїдемо в Київ.

- А що в там? Якщо тут так багато інфікованих, то скільки їх в Києві? - Максим знову підійшов до Володимира, - Це ризиковано.

- Краще залишитися тут? - запитав Артур, - Безпечніше жити де жили, коли кілька хвилин ми вбивали людей котрі хотіли вбити нас? Чи краще чекати нового нападу?

Максим сів в крісло нічого не відповівши.

- Не сперечайтесь даремно, ми вже зробили свій вибір. - Володимир вказав на бокове дзеркало, - Інфіковані перекрили дорогу, тому нас ніхто не буде переслідувати. Немає причин перейматися. Особисто я вірю, що в Києві безпечно, там поліція, військові, президент.

- Думаєте, там краще ніж тут? - Максим знову підвівся, - А якщо там не проїхати?

- Якщо ми не зможемо проїхати у столицю, тоді розвернемося і поїдемо на кіностудію. - Володимир знову усміхнувся, - Завжди там хотів побувати.

- Що ще за кіностудія? - запитав Артур.

- Знаю, що там все обнесено парканом і багато будівель. - перемкнув передачу, - Мій сусід там серіали знімав і фотографії показував.

- У вас тут все добре? - підійшовши запитала Світлана, - Що ви тут обговорюєте? Люди хвилюються.

- Все добре. - Артур спробував усміхнутися, - Обговорюємо запасний план.

- Поговоримо, коли доїдемо до садового центру. - подивилася на людей в салоні,

- І перестаньте лякати людей.

- Можна не перейматися. - Володимир вказав пальцем в лобове скло, - Ми вже майже приїхали.

Маршрутка зупинилася біля в'їзду в садовий центр.

Глава 29 "Забуччя"

Роман відкрив ворота у садовий центр і маршрутка в'їхала у двір.

- У вас все добре? - запитав Володимир підійшовши до Романа.

- Так, вони в мікроавтобусі, можеш піти до них, вони тебе дуже чекають.

Володимир поплескав друга по плечу і пішов.

Максим, обшукавши бардачок і знайшовши пачку міцних сигарет, тепер стояв біля воріт і курив, до нього підійшов Артур.

- Дякую, що прийшов на допомогу.

- Та вам вона не була потрібна. - усміхнувся, - Ви і самі добре справляєтеся.

- Я не міг просто чекати. - Максим кинув недопалок собі під ноги, - Після того, як ви мене врятували, я не міг просто спостерігати.

- Дякую. - Артур поплескав хлопця по плечу, - Потрібно їхати далі.

Коли Максим з Артуром підійшли до маршрутки, Роман розповідав Світлані свій план. За його словами, Володимир мав їхати попереду всіх автомобілів, на тракторі з ковшем, котрий він знайшов в садовому центрі. Слідом мав їхати Артур за кермом маршрутки. Закрити колону мав закривати Роман на мікроавтобусі.

- Головне, щоб ніхто не виходив з автомобілів. - Роман постукав кулаком по склу,

- Вони скоріше зловлять вас ніж потраплять в середину.

- А якщо вони все ж розіб'ють скло? - запитала Світлана, - Тут будуть їхати діти,

їм просто чекати?

- На цей випадок, ми візьмемо лопати яких тут безліч. - сказав Роман, - Їх буде достатньо, щоб не дати інфікованим пролізти у вікно, хоча я і не впевнений, що вони можуть кудись залазити.

- У нас є зброя, гвинтівки і навіть кілька автоматів. - Артур розвів руками, - Навіщо нам якісь лопати і ризику?

- Якщо ми зробимо хоча б один постріл, його почують інфіковані і підуть на шум. - Роман показав постукав пальцем по склу, - Потім вони прийдуть до нас і ми зробимо другий постріл. - вдарив двома пальцями, - Потім буде більше пострілів і більше інфікованих Розумієте, до чого я веду?

- Це зрозуміло. - Світлана подивилася на людей в маршрутці, - Ви думаєте в нас вийде дістатися до Києва?

- Я в це вірю. - Роман усміхнувся, - А якщо до столиці шлях перекритий, то поїдемо шукати ще щось. Головне нікуди не поспішати, а бензину нам ще надовго вистачить.

- Пропоную збиратися і виїжджати. - підійшовши сказав Володимир, - На дорозі з'явилися інфіковані, і вони прямують до нас.

Біля в'їзду в садовий комплекс зібралися інфіковані і вже намагалися прорватися крізь ворота. Максим з Володимиром стояли біля трактора і дивилися, як люди займають місця в маршрутці.

- Ми готові! - крикнув Артур і за ним зачинилися дверцята.

- Все, з Богом. - Володимир подивився на Максима і злегка усміхнувся, - Час ризикувати.

Трактор повільно під'їхав до воріт і вперся них ковшем. Маленький ривок і ворота розчахнулися розкидавши інфікованих. Колона виїхала з садового центру.

Дорога через ліс була вільною, але колона все одно рухалася повільно, щоб встигнути відреагувати на будь-які несподіванки. В'їхавши в село Забуччя, вони все зустрічали все більше інфікованих, в центрі села їх зібралося занадто багато. Вони обступили транспорт і падали під колеса. Першим зупинився мікроавтобус, відразу після цього, маршрутка, спробувавши оминати скупчення інфікованих, застрягла в стоку для води.

- Розвертайтеся. - сказав Максим дивлячись у дзеркало, - Вони самі не виїдуть.

- Секундочку. - Володимир озирнувся, - Зараз щось вигадаємо.

Трактор розвернувся збиваючи інфікованих і поїхав до оточеної маршрутці. Збиваючи ковшем нападників, Володимир намагався звільнити дорогу. Один з інфікованих зумів дістатися до дверцят трактору і зачепившись за ручку дверцят, намагався прорватися крізь скло. Максим піддавшись імпульсу, вхопився за рушницю.

- Не смій панікувати! - сказав Володимир, - Дотримуйся плану.

Інфіковані прибували швидше, ніж гинули під колесами трактору. Маршрутку поволі виштовхували з дороги.

Роман спрямував мікроавтобус до маршрутці, відрізавши від неї більшість нападників. Інфіковані почали кидатися на автомобіль і розхитувати його.

- Щось наш план не діє. - сказав Максим стискаючи руками рушницю, - Нам потрібно щось робити.

Володимир не відповів. Трактор їдучи через натовп інфікованих через узбіччя під'їхав до мікроавтобуса і впершись в нього ковшем, виштовхав на середину дороги. Потім, зробив це ж саме з Маршруткою. Інфіковані кружляли навколо транспорту немов мурахи навколо своєї здобичі. Вони бездумно кидалися під колеса, кусали метал ламаючи зуби, розбивали обличчя об скло, намагаючись дотягнутися до людей.

- Давайте їх відволічучи. - Максим взявся за ручку дверей, - Я встигну прорватися до будинків.

- Сиди щеня і не заважай. - крикнув Володимир, - Дотримуйся плану.
Трактор їздив навколо автомобілів збиваючи інфікованих і давлячи їх колесами.
Маршрутка спробувала вирватися з оточення, та застрягла в мертвих тілах. В маршрутки, не витримавши натиску, тріснуло дверне скло. Інфіковані, знайшовши слабе місце, ринулися туди. Навіть крізь ревіння трактора та інфікованих було чути крики дітей.

Глава 30 "Спасіння"

Скотившись сходами Коля відпустив дівчину і лежав на підлозі, відчуваючи, як в його спину врізаються зуби. Пересилуючи біль, він перевернувся на спину і з усією силою вдарив інфікованого кулаком у обличчя. Скориставшись шансом, Коля повалив нападника на підлогу і почав бити в обличчя, припинивши лише тоді, коли тіло обм'якло.

Коля озирнувся. Інфіковані проривалися через вхідні двері з одного боку і з другого поверху з іншого. Поряд лежала Таня, скрутившись мов ембріон, від болю і плакала. Інфіковані наближались.

- Вставай! - крикнув Коля стаючи на ноги, - Нам потрібно бігти!

Таня не відповідала, тому Коля силоміць підняв дівчину і потягнув за собою до сходів на другий поверх. Наносячи удари ножом, вони просувалися крізь потік інфікованих, котрі падали, скочувалися сходами, а потім знову підводилися.

На другому поверсі, поміж офісних столів, блукали інфіковані, котрі, побачивши здорових людей, ринулися до них. Таня оговталася від шоку

- Там є кабінет! - вдарила Колю у спину, - Побігли туди.

Дівчина оминаючи інфікованих побігла до кабінету з популярними нині скляними стінами. Коля, перевертаючи столи побіг за нею.

В скляних дверях не було дверного замка, тому Коля просто тримав їх під натиском інфікованих, котрі бачили свою жертву.

- Що робити? - Таня дивилася через скло на інфікованих, - Вони зараз прорвуться, що робити?

- Що за вікном? Подивись що за вікном!

Таня відкрила вікно і подивилася вниз, прямо під ним був прозорий дах місця для паління, невеликий двір з лавками та невисокий паркан. Дівчина подивилася на Колю.

- Що робити?

- Ти зможеш вибратися? Там є інфіковані?

- Так, зможу вибратися. А що потім робити?

- Знайдеш безпечне місце. Дерево якесь чи дах. Будь там, де тебе точно помітять. - Коля ледь втримав двері під натиском, - Все, тікай доки я ще можу тримати.

Таня подивилася на інфікованих за скляною стіною і вилізла у вікно. Коля спробував дістати свій ніж, та не втримав двері і вони відкрилися. Ухиляючись від нападників, дістав ніж.

Інфіковані падали на підлогу після ударів. Коля зібравши всі сили боровся з нападниками, отримуючи все нові і нові рани. Один з поранених інфікованих, впав на підлогу і безжально вгризався у ногу, інший зумів відірвати шмат плоті з лівої руки. Коля закричав і відступаючи, вперся у великий стіл. Відштовхнувши нападників, посунув стіл до стіни і заліз під нього.

Десь на вулиці почулися постріли.

Коля, притиснувшись до стіни, відбивався від інфікованих, тіла яких створили бар'єр.

Постріли вже було чутно на першому поверсі будівлі, та Коля не звертав на них уваги, відбиваючись від рук, які тягнулися до нього між мертвими тілами. Постріли пролунали в кімнаті, і руки, що ще секунду тому намагалися його вхопи обм'якли і впали на підлогу.

- Я тут! - закричав Коля, - Допоможіть.

Двоє чоловіків у чорній формі без розпізнавальних знаків перекинули стіл та допомогли підвестися.

- Ви хто і що тут робите? - зайшовши в кабінет запитав третій чоловік в чорному, - Хто ще є?

- Ще є дівчина, ви її знайшли? - Коля підбіг до вікна, - Вона десь там.

- Заспокойтеся, ми прийшли вам допомогти. - чоловік також підійшов до вікна, - Якщо там хтось є, то їх приведуть до нас.

- Дякую. - Коля кинув закривавлений ніж на підлогу, - Її треба знайти.

- Ми знайшли дівчину. - пролунало з рації.

- От бачиш, все добре. - чоловік вказав у вікно, - Зараз ти її побачиш.

Таню вели двоє чоловіків з автоматами, вона не вірила їхнім словам.

- Відпустіть мене! - вириваючись, - Що ви з мене хочете?

- Ми тебе рятуємо. - чоловік міцніше стис дівочу руку, - Заспокойся!

- Відпустіть! - Таня вкусила чоловіка за руку і той її відпустив.

Чоловіки відійшли від дівчини, націливши на неї автомати.

- Заспокойся і підійми руки! Негайно!

Таня стрибнула і вхопилася за автомат.

Коля почув постріл і підняв погляд в той момент, коли Таніне тіло падало на землю.

- Та що ви робите? - Коля вдарив чоловіка і витягнув пістолет з його кобури, - За що?

Двоє чоловіків що стояли поряд, миттєво підняли зрою і зробили по єдиному пострілу.

Коля обперся на стіну, з його рота потекла кров, пістолет випав з руки, його очі ще були розплющеними, коли пролунав третій постріл. після якого бездиханне тіло впало на підлогу.

- Ще один психований. - сказав чоловік витираючи кров з обличчя, - Для протоколу, вони були інфіковані. Все, поїхали в Ірпінь.

Глава 31 "Дорога"

Світлана саме стояла біля Артура, коли дверне скло не витримало. Вона встигла підняти лопату, коли перший інфікований увірвався до маршрутки і напорвся на вістря. У розбите скло почали пробиратися Інфіковані, Світлана все ще тримала лопату, коли Артур вхопивши невелику сокиру, взяту в садовому центрі, почав рубати тіла. Діти і жінки в маршрутці почали кричати, чим лише приваблювали нових нападників. Маршрутку почало розхитувати.

- Беріть лопати! - кричала Світлана наносячи удари, - Всі беріть лопати!

Одне з вікон покрилося павутиною розколу і розлетілося на дрібні уламки. Крізь розбите вікно в маршрутку почали просуватися руки та голови. Один з чоловіків, вхопив лопату, і почав розбивати голови, що з'являлися у вікні. Через кілька секунд, до нього приєдналася решта чоловіків. Маршрутка перетворилася на вулик, де в проході сиділи діти і плакали, а всі хто міг, відбивалися від інфікованих, котрі намагалися проникнути всередину. Кров заливала все навколо. Люди кричали і наносили удари.

Трактор проїхав так близько біля маршрутки, що кілька інфікованих роздавило і їхні залишки, немов паста з тюбика, видавило у розбите вікно. Трактор зупинився і інфіковані новою хвилею накотилися на маршрутку. Артур, убивши чергового нападника, подивився у лобове скло, де інфікованих було найменше. Кинувши сокиру, він знову сів за кермо і натиснув на педаль газу. Маршрутка повільно поїхала по мертвим тілах.

Трактор опустивши ковш, царапаючи асфальт поїхав до мікроавтобуса і зрушив його з місця. Інфіковані кидалися під колеса і гинули під ними, доки мікроавтобус, повільно набираючи швидкість слідував за маршруткою. Двигун трактора заревів, і він поїхав вперед загрибаючи тіла мертвих та ще живих інфікованих, звільняючи шлях для автомобілів.

- Ну от і все, хлопчику, ми виберемося. - Володимир подивився у дзеркало де побачив два автомобілі, що їхали за ним, - Тепер залишилося відірватися від них.

- В нас все вийде! - Максим нарешті відпустив рушницю, - Ми виживемо.

- Головне не зупинятися. Слідкуй, щоб вони не відстали від нас. Раптом що, то відразу кажи.

- Добре. - Максим дістав з кишені сигарети і запальничку.

- Ти курити зібрався? - Володимир похитав головою, - Синку, це шкідливо для здоров'я.

Інфіковані повільно відставали від автомобілів, а за межами села, їх вже навіть не було видно.

- Можливо зупинимося, перевіримо як там люди в маршрутці? - запитав Максим озираячись, - Раптом їм потрібна допомога.

- Інфікованих поблизу немає? - Володимир зупинив трактор і за ним зупинилися всі автомобілі, - Вийди перевір що там у них і відразу повертайся.

Максим кивнув, і виліз з кабіни трактора, ледь не впавши послизнувшись на свіжій крові. Він озирнувся і переконавшись, що навколо нікого немає, пішов до маршрутки. Вся закривавлена, відкривши розбиті двері вийшла Світлана.

- Чому зупинилися? Попереду щось заважає їхати?

- Ні, Володимир хотів перевірити як у вас справи? - Максим оглянув маршрутку, - І я вже бачу, що вам сильно дісталося.

- Все неважливо, потрібно їхати далі. - Світлана озирнулася і побачила Романа, що йшов до них, - Ми всі вирішили поговорити? Нам потрібно їхати далі.

- Не поспішай. - Роман зупинився біля розбитих дверей маршрутки, - Виводь дітей.

- Навіщо? - запитала Світлана, - Що ви задумали?

- В мікроавтобусі їм тепер безпечніше ніж з вами. - Роман вказав на розбиті вікна,

- Їм не потрібно дивитися, на ще один напад.

- Я не хочу довіряти комусь дітей.

- Виходу немає. Нам потрібно їхати, а в мікроавтобусі їм буде безпечніше.

Принаймні, в ньому цілі двері.

- Я б пересадив дітей. - втрутився Максим, - Там, без вікон, не так страшно.

- Не тобі говорити про наших дітей. - Світлана підійшла до дверей маршрутки і зупинилася, - Але на цей раз я з вами погоджуся.

Дітей перевели в мікроавтобус і колона знову рушила. На під'їзді до наступного селища знову з'явилися інфіковані.

- Будемо прориватися. - сказав Володимир опускаючи ковш трактора, - Головне не зупинятися. До траси залишилося не так далеко.

Трактор невпинно їхав вперед збиваючи інфікованих. Попереду, дорогу перегородила

перевернута автівка. Зсунувши її на узбіччя Володимир поїхав далі, навколо маршрутки знову зібралися інфіковані. Максим дивився у дзеркало, як його товариші відбивалися від ворогів.

- Потрібно їхати швидше!

- Зараз поїдемо. - Володимир підняв ковш і перемкнув передачу, - А ти дивись, щоб вони не застрягли.

Колона проїхала селищем не зупиняючись, залишивши інфікованих позаду. Оминувши вантажівки біля кабельного заводу, вони виїхали до траси.

- Якщо ми поїдемо по зустрічній смузі, нас не оштрафують? - з усмішкою запитав Володимир.

- Гадаю, що штраф ми переживемо. - Максим також усміхнувся, - Головне, щоб там можна було проїхати.

- От зараз і дізнаємося. Але я був би радий зустріти поліцейських, напевно вперше в житті.

Колона виїхала на трасу, де було безліч розбитих автомобілів.

Глава 32 "Журналіст"

Врешті решт, дорогу все ж було перекрито кількома автомобілями, але Максим навіть трохи зрадів цьому, адже нарешті зміг вилізти з кабіни і запалити сигарету. Маршрутка з мікроавтобусом стояли трохи далі від затору, щоб в разі чого, швидко втекти від небезпеки.

Володимир за кермом трактора, намагався розсунути автомобілі на дорозі. Інфікованих поряд не було. Максим, щоб упевнитися в цьому, виліз на один з автомобілів і озирнувся. Він навіть забув про тліючу сигарету в руці, коли побачив, що в їхній бік щось рухалося. Коли він добіг до трактора, Володимир саме відсунув у бік останній автомобіль котрий заважав проїзду.

- Глуши двигун! - крикнув він відкривши дверцята, - До нас хтось їде.

- Що? - Володимир озирнувся, нічого не побачив, але дослухався до поради і трактор стих, - Що ти побачив?

- Попереду хтось їде. - Максим взяв рушницю що лежала на сидінні, - Залиш трактор як є.

- Навіщо? Що ти вигадуєш?

- Нехай перекриває проїзд, ми не знаємо хто там і мені б не хотілося залишати шлях відкритим.

- Ну як скажеш. - Володимир відкрив дверцята і подивився на товариша, - Будемо просто чекати?

- Ну хоч подивимося, хто зупиниться.

Максим намагався подати знак Артуру, котрий стояв біля маршрутки, але було занадто далеко, щоб він почув чи зрозумів чому він махає руками. Тому, Максим з Володимиром сховалися за одним з автомобілів, в надії, що решта зрозуміють що відбувається. Шум автомобіля наблизився і зник. Відкрились і відразу хлопнули дверцята.

- Є хто живий? - почулося з-за автомобіля, - Я без зброї.

- А хто ти такий? - вставши запитав Володимир

Біля автомобіля стояв високий чоловік у брудній різнокольоровій та брудній куртці.

- Я не військовий. - запевнив той піднявши руки, - Я лише хочу проїхати. Ви мені дозволите?

- А не міг би ти представитися? Мене от звать Володимир, а тебе?

- Сергій, я лише проїхати хочу, я не буду заважати.
- Добре, можеш опустити руки і підійти.
- А можна не підходити? - опустив руки, - Мені не дуже хочеться до вас наближатися.
- Ти від когось втікаєш? - виходячи з-за автомобіля запитав Володимир.
- А ви? - Сергій усміхнувся.
- Ми так, втікаємо. В Ірпені почався хаос, злочинці, інфіковані.
- То ви вчасно втекли звідти.
- Вчасно? Я тебе щось не зовсім розумію.
- В Ірпінь поїхали військові, а я б не радив з ними зустрічатися. - Сергій вказав на автомобіль на якому приїхав, - Там залишилися сліди їхньої доброзичливості.
- Ти втікаєш від військових? Що ти їм зробив? - запитав Володимир, - Ти від них втікаєш?
- Та немає в мене ні часу ні бажання розкривати душу, коли вони можуть бути поряд. - Сергій зробив крок назад, - Якщо ви не проти, то я поїду іншим шляхом, щоб вас не турбувати.
Максим приставив рушницю до плеча і підвівся.
- Я б не хотів, щоб ти поїхав знаючи де ми. - звів курок, - Принаймні, доки ти не поясниш чому тебе переслідують військові.
Сергій знову підняв руки і зробив ще один крок назад і озирнувшись завмер - за його спиною стояв Артур з сокирою в руках.
- Ви мене оточили? Я для вас не становлю загрози. Я лише хочу поїхати далі від Києва.
- Можеш опустити руки, ми тобі не нашкодимо без причини. - Володимир подивився на Максима і той опустив рушницю, - Чому ти втікаєш з Києва?
- Я б не хотів стояти тут і розповідати, бо це займе багато часу, а нині небезпечно проводити час на дорозі без захисту.
- І що ти пропонуєш? - запитав Артур оглядаючи автомобіль Сергія, - Щоб ти просто проїхав і розповів своїм друзям де ми? Минула зустріч з людьми в нас була не надто приємна. - взяв з сидіння рюкзак, - Що в тебе тут?
- Просто речі. Нічого важливого. - Сергій підійшов до Артура і простягнув руку, - Можна я візьму?
- Артур, віддайте йому його речі. - підходячи сказав Володимир, - І ми всі дружно підемо в безпечне місце. Доки до нас не дісталися інфіковані.
Сергій накинув свій рюкзак на плече і пішов за Володимиром, слідом за ними пішли Артур і Максим. Оминувши порожню маршрутку, вони підійшли до АЗС, де на вході стояла Світлана.
- Це ще хто? - запитала вона, - Він сам?
- Так, я був один. - Сергій розвів руками, - Хоч ви мені вірите?
- Ні, я тобі не вірю, але проходите.
Володимир пройшов у двері, слідом за ним Сергій. Артур підійшов до Світлани.
- А де всі?
- Я відвела всіх в кафе що за поворотом. З ними Роман. Я вирішила не ризикувати і не показувати всіх.
- Все правильно. - Артур відчинив двері, - Проходь, підемо послухаємо що нам розкажуть.
Максим ще хвилину постоявши дивлячись на залишений трактор, також зайшов в АЗС. Всі стояли біля Сергія, котрий тримав у руках фотоапарат. Максим підійшов до них. На екрані фотоапарату йшло відео, де військові розстрілюють інфікованих.
- В нас це також було. - сказав Максим, - Я на власні очі бачив.

- А це бачив? - Сергій увімкнув інший відеофайл.

На екрані бронетехніка перекривала вхід у верховну раду, а солдати викладали бар'єр з мішків з піском. Увімкнувся наступний файл, на якому було знято військових, які розстрілюють автомобіль.

- І це ще не все. - перебираючи файли Сказав Сергій, - Ще десь є відео, як вони виїжджають з Києва на бронетранспортерах.

- Це все на чому ґрунтується ваша сенсація? - запитала Світлана, - Тут лише те, як військові реагують на надзвичайну ситуацію.

- В мене ще є аудіо запис, де один високопосадовець розповідає про план.

- Який план? - запитав Володимир.

- Зараз я увімкну вам, секунду. - Сергій відкрив рюкзак і дістав диктофон, - Зараз увімкну.

Запис був поганої якості, але і так було зрозуміло про що там говорять. За словами одного з голосів на записі, країні потрібен був стрес, щоб відволікти населення від економіки і надати уряду безмежні повноваження. Інший голос казав, що це занадто кардинальні дії і він не дасть згоди. Перший голос розповідав про кредити та європейські банки і про те, що зовнішні борги можуть заморозити. "Краще втратити кілька десятків громадян ніж економіку країни" - сказав перший голос і запис закінчився.

- Що це все означає? - Артур схрестив руки на грудях, - Що відбувається?

- Перед тим, як зник мобільний зв'язок і інтернет, я спілкувався зі своїми колегами. - Сергій дістав з рюкзака блокнот і кілька секунд шукав потрібну сторінку, - У Львові було лише п'ятдесят випадків інфікування, і всі вони отримали якесь відео від невідомого адресата. В Криму, наприклад, повідомляли про більш ніж сто випадків інфікування. Окупований Донбас, а точніше все цивільне населення отримали повідомлення з цим загадковим відео, от тільки в них більшість мобільних телефонів з минулого століття.

- До чого ти ведеш? - Володимир взяв Сергія за плече.

- В Кіровоградській та Полтавській областях, менш як десять випадків. Знаєте чому? Я вам скажу, тому що це ті області, де вирощують зерно для експорту. Не помічаєте закономірності?

- В такому разі, чому Київ і Ірпінь так постраждали? - Світлана протерла очі.

- Для того, щоб всі повірили, що це світова проблема і щоб весь світ хотів допомогти Україні в цій ситуації. Доходила інформація, про поодинокі випадки по всьому світу. - Сергій сховав блокнот і фотоапарат в рюкзак, - Це все сплановано, а я маю докази.

- Так вам потрібно показати ці всі докази. - почав Володимир, але Сергій його перебив.

- Кому? Зараз повна влада у військових і президента. Мій друг і колега зник, після того, як передав мені частину інформації. Я втік з Києва, щоб мене не схопили. - Сергій усміхнувся і знову відкрив рюкзак і дістав маленьку флешку, - Тут вся інформація якою я володію. Візьміть з собою, раптом я не виберуся з усього цього живим.

Всі мовчали, тому Максим взяв флешку.

- І що з нею робити?

- Сховайте, а якщо через кілька місяців у новинах не побачите моїх кадрів, то передасте це комусь з журналістів.

- І що ти плануєш робити далі? - запитав Володимир.

- Хочу поїхати і відсидітися в якомусь тихому місці. Вам я раджу звернутися за допомогою до військових. Тільки не кажіть, що ви мене зустрічали чи про

флешку. Для вас так буде безпечніше. От тільки не їдьте всі разом, вони можуть неправильно зрозуміти, на під'їзді до Києва я бачив кілька розстріляних автомобілів з людьми. - Сергій одягнув рюкзак, - Тепер ви мене пропустите, щоб я швидше вибрався звідси?

- Так, синку, ходімо. - Володимир оглянув присутніх, - Я скоро повернуся.

Двері в АЗС зачинилися, Максим закурив прямо в приміщенні, Світлана попросила пригостити її сигаретою.

Глава 33 "Київ"

Світлана затягнулася гірким димом, закашляла і викинула сигарету на підлогу.

- Давайте перевіримо його слова. - Артур визирнув у двері, - Я йому не довіряю.

Біля АЗС зупинився автомобіль і з нього вийшов Володимир, помахав на прощання Сергію і зайшов в будівлю.

- Ви тут все обговорили? - запитав він стоячи у дверях, - Що вирішили?

- Я йому не довіряю. - Артур ходив по кімнаті, - Все це за межами розуміння, щоб держава таке зробила зі своїми громадянами. Я в це не вірю.

- Нам і не потрібно вірити або не вірити. - Володимир пройшов у кімнату, - Хто ми такі, щоб розбиратися у великій політиці чи як це ще називається. Але те, що не варто всім їхати в Київ мені здається логічним.

- Ми ж мали дотримуватися плану. - втрутився Максим, - Не можна розділятися.

- Якщо на в'їзді в Київ військові і якщо вони можуть допомогти, то варто цим скористатися, а не їхати всім разом.

- Отже, потрібно перевірити. - Володимир подивився на Артура, - Чи ти проти?

- Я не проти. Якщо це найкращий варіант, то я піду все перевірю.

- Я піду з тобою. - Максим загасив недопалок в касовий апарат, - Хочу своїми очима побачити що робиться в столиці.

- Я вас дочекаюся тут. - Володимир повернувся до Світлани, - А ти будеш з моєю сім'єю, щоб я був впевнений, що з ними все добре.

Максим з Артуром, оминувши трактор, котрий знову перекривав проїзд, знайшли майже неушкоджений автомобіль з інфікованим за кермом. Вбивши колишнього водія, Артур сів за кермо і завів двигун. Максим закрив за собою дверцята і автомобіль поїхав. Обминаючи покинуті та розбиті автомобілі вони наближалися до Києва. Зупинилися вони лише тоді, коли дорогу перегородили тіла інфікованих. Артур заглушив двигун і вийшов з автомобіля. Слідом за ним виліз Максим. Вони стояли і дивилися на десятки мертвих тіл, що перекривали їм шлях. Через кілька хвилин на дорозі з'явилося кілька чоловіків у чорній формі.

- Це військові? - запитав Максим дістаючи з автомобіля рушницю.

- А мені звідки знати? - повернувся до співбесідника, - Зброю краще не чіпай.

- Правильно, краще не чіпай. - почулося за спинами, - А ще краще не робити різких рухів.

Максим і Артур одночасно повернулися на голос, це був невисокий чоловік в чорній формі без розпізнавальних знаків. У руках він тримав автомат.

- Ви куди їдете? - запитав чоловік, - Вас тільки двоє?

- Ні, в нас ціла група людей, вони чекають на нас. - сказав Максим відпускаючи рушницю, - Нам потрібна допомога.

- Ми вам допоможемо. Тепер дозвольте я сяду за кермо вашого автомобілю і відвезу вас на пропускний пункт.

Максим і Артур сіли на заднє сидіння, і доки їх везли до Києва розповіли, про свій нелегкий шлях з самого Ірпеня. Чоловік в чорній формі пообіцяв, що всім допоможуть, навіть передав координати по рації.

Перед самим в'їздом в місто, по обидва боки дороги були побудовані бліндажі з бетонних блоків, а саму дорогу перекривали бронетранспортери, котрі роз'їхалися пропускаячи автомобіль.

- Все, ми приїхали. - сказав чоловік, - Далі вам допоможуть.

До автомобіля підійшла дівчина в поліцейській формі. З усмішкою на обличчі, вона спостерігала як Максим і Артур вилзли з автомобіля і підійшли до неї.

- Доброго дня, мене звуть Оксана, я допоможу вам влаштуватися. - дівчина не переставала усміхатися, - Зараз ми пройдемо до рятувальної команди і ви розповісте свою історію і де знаходиться решта вашої групи.

Оксана пішла до великої військового намету. Артур і Максим переглянулися і пішли за нею. В наметі було багато людей і телекамер. За столом сидів чоловік, в сірому костюмі та синій краватці, поряд з ним сидів якийсь військовий у фуражці, а його кітель був весь у медалях. Решту простору в наметі займали журналісти різноманітних каналів та оператори з камерами.

Оксана провела Артура з Максимом до столу і відійшла в бік. Чоловік в костюмі підійшов до них і під спалахи фотокамер потис руки і без слів вийшов з намету.

- Прошу за мною. - сказала Оксана і пішла до виходу.

Максим подивився на направлені на нього камери і не розуміючи, що відбувається пішов за дівчиною, Артур послідував за ним.

Коли вони вийшли з намету, чоловік в костюмі стояв біля броньовика і розповідав, що зараз військові, оснащені коштом українських олігархів, будуть ризикувати своїм життям рятуючи постраждалих громадян. Журналісти задавали питання і він відповідав на них в об'єктиви відеокамер.

- Дозвольте провести вас у намет для евакуйованих, де ви зможете дочекатися своїх близьких. - Оксана знову усміхалася і вказала на намет з червоним хрестом, - Прошу.

- Що відбувається? - Артур вхопив дівчину за руку, - Я нікуди не піду, доки ви мені цього не поясните.

- Заспокойтеся. - звільнила свою руку, - У вас просто стрес, ми це розуміємо, вам забезпечать всі умови для комфортного перебування у нас. А якщо ви пройдете в намет, я вам поясню все, що ви забажаєте.

- Ви знущаєтеся? - запитав Артур.

- Якщо ви потребуєте психолога, ми вам його надамо. - Оксана вказала на намет,

- Пройдіть будь ласка зі мною.

Максим провів поглядом колону військових, що якраз виїжджала за пропускний пункт.

- Добре, куди йти? - запитав він подивившись на Артура.

Оксана провела їх в намет, який виявився абсолютно порожнім, лише лавки стояли біля стінок.

- Нікого більше немає? - запитав Артур, - Ви більше нікого не знайшли?

- Ні, сьогодні прибули лише ви і прибудуть ваші близькі. - Оксана знову усміхнулася, - Ще одна рятувальна група, повідомила, що знайшла в Ірпені кілька постраждалих і вже їдуть на інший пропускний пункт. Загалом, за весь час кризи нами врятовано кілька сотень громадян.

- Ви обіцяли пояснити. що відбувається. - втрутився Максим

- Так, звісно. - Оксана злегка розвела руки, - У країні об'явлений надзвичайний стан, у зв'язку з терористичним актом. Владою було зроблено все можливе для врегулювання ситуації. Вам буде надано тимчасове, безкоштовне, житло на

період обсервації.

- А що взагалі сталося? - запитав Максим, - Що з людьми?

- Внаслідок терористичного акту, частина громадян піддалася психічному впливу, що призвело до втрати ними психічної врівноваженості.

- Я нічого не розумію! - Артур сів на лавку, - Про що ви говорите? Що сталося з людьми?

- Вони втратили особистість, в них залишилися лише базові інстинкти, серед них самозбереження і стадний інстинкт, що призвело до масових нападів. Але наші спецслужби, разом із вченими досліджують дане питання. Наразі, можу вас запевнити, що ситуація взята під контроль і робиться все можливе, щоб повернутися до нормального життя. - Оксана поправила форму, - Тепер я вас залишу на кілька хвилин. Потім вас перевезуть до тимчасового житла. Оксана вийшла з намету. Максим сів на лавку поряд з Артуром і вперше відчувши, що він в безпеці розслабився.

Пройшов місяць...

Максим сидів в номері готелю в самому центрі столиці, з вікна було видно Майдан Незалежності, але він дивився телевизор. На екрані був президент, що розповідав про те, як країна швидко справилася з надзвичайним станом. Що допомога Євросоюзу у підтриманні економіки країни допомогла стабілізувати гривню. Також, президент запевнив, що в країні все добре і криза подолана.

В кімнаті задзвонив стаціонарний телефон.

- Ало. - сказав Максим піднявши слухавку.

- Доброго дня. Мене звуть Наталі Літвін, я журналіст і роблю сюжет про нещодавній теракт. Ви б не хотіли дати мені інтерв'ю, як один із тих, хто знаходився в самому епіцентрі подій.

- Звісно, чому б ні. - Максим взяв в руки флешку дану йому Сергієм, - В мене є що вам сказати.

- Чудово, я приїду до вас на протязі години. Вам буде зручно?

- Так, звісно, я вас чекатиму.

Максим поклав слухавку. Вже збирався знову лягти на ліжку, коли в двері постукали. Коли двері відчинилася, за ними була дівчина в червоній уніформі готелю.

- Доброго дня. - з усмішкою сказала вона, - Рада повідомити вам, що обсервація закінчена і ви можете повернутися додому. Якщо ви маєте бажання продовжити проживання в нашому готелі, то вам потрібно підійти до адміністратора. - дівчина простягнула заламінований листок, - Тут наші розцінки. За деталями можете звернутися до адміністратора.

- Дякую. - Максим взяв листок і дівчина відразу пішла.

Оглянувши номер, де з його речей був лише одяг привезений волонтерами і подарований під спалахи фотокамер і флешка яку він цілий місяць приховував від військових. Зачинивши двері номеру на замок, і віддавши ключі на рецепції він вийшов з готелю.

Навколо було багато людей і всі кудись поспішали, пили каву, купували фастфуд і розмовляли. Місто жило так, ніби нічого не сталося. В Максима не було грошей, щоб дістатися до своєї квартири, та він не знав, чи вона в нього ще є. Діставши з кишені сигарети, люб'язно надані державою безкоштовно і закурив.

Життя продовжило свій рух...

Кінець